

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Mrtvi zustanou nemi.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Mrtvi ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase

Mrtví zůstanou němí

Část 1

Byli tři. Velikost místnosti je chránila před sluncem, které venku rozpalovalo silnici. Seděli kolem stolu blízko výčepního pultu a popíjeli kukuřičnou whisky.

George za výčepním pultem držel v tlustých prstech hadr a poslouchal, co povídají. Občas přikývl svou hranatou hlavou a řekl: "Máte naprostou pravdu, pane." Prostě jim přitakával, nic víc.

Walcott neklidně ohmatával minci v kapse u vesty. Víc peněz neměl a to ho trápilo. Freedman a Wilson mu zaplatili rundu a teď byla řada na něm. Nemohl se k tomu odhodlat. Hubený pihovatý obličej se mu začínal lesknout. Špinavým palcem si sahal na naježený knír a neklidně sebou vrtěl.

Wilson pravil: "Člověk se teďka nemůže nikam vrtnout, aby nenarazil na nějakýho vandráka, kerej hledá volnej pelech a něco k žrádlu. Tohle město je samej vandrák."

Walcott řekl rychle: "Není už tady trochu moc horko? Mně se z toho hicu ani nechce chlastat."

Freedman a Wilson se na něho podezíravě podívali. Freedman pak vyprázdnil svou sklenici a s menším třísknutím ji postavil na stůl. "Pro mě není na chlast nikdy moc horko."

George se naklonil přes pult. "Mám vám nalejt, pane?" zeptal se Walcotta.

Walcott zaváhal, podíval se na dva chladně vyčkávavé, podezíravé obličaje a přikývl. Na pult položil minci. Dělal to nerad, jako by ho tělesně bolelo, že se musí s mincí rozloučit. Řekl: "Mně ne... jenom dvakrát."

George naléval. Rozhostilo se tíživé ticho. Ti druzí dva věděli, že Walcott dal svoji poslední minci, ale nechtěli mu to odpustit. Byli rozhodnutí z něho vysát, co se dá.

George sebral minci, podíval se na ni, tlustými prsty do ní cvrkl a mrskl ji do zásuvky na drobné. Walcott sledoval každý jeho pohyb s mučivou pozorností. Malounko se na židli pootočil, aby se nemusel dívat, jak druzí popíjejí. Dal si ruce na oči.

Tříčtvrteční lítačky výčepu se rozletěly a vešla dívka. V sluneční záři zůstala stát nerozhodně u dveří a snažila se rozkouskat v šeru místnosti. Pak přistoupila k výčepnímu pultu.

George řekl: "Dobré ráno, slečno Hoganová, jak se daří tátovi?"

"Dejte mi pintu skotský," řekla dívka.

George sáhl pod pult a strčil před ni láhev. Dala mu bankovku, a zatímco hostinský vybíral drobné, rozhlédla se po místnosti. Seděli tam jako voskové figuríny, tak je fascinoval její zjev. Pomalu se podívala z jednoho na druhého, pak pohodila hlavou a obrátila se zpět k pultu.

"Nechci tu třet celej den," řekla. "Hodte sebou, jo?"

George položil peníze na pult. "Prosím vás, slečno Hoganová, -" začal.

Rychle sebrala peníze i láhev. "Nechtě si to," řekla a vyšla ven.

Jak šla kolem, všichni tři se za ní otočili a prohlíželi si ji upřeným pohledem bez jediného mrknutí. Pozorovali ji, jak strká do lítaček a mizí na horké ulici, zalité sluncem.

Bylo příliš dlouhé ticho.

Pak řekl Freedman: "Pod těma šatama nic neměla, všimli jste si?"

Walcott stále civěl na dveře, jako by doufal, že se dívka vrátí. Nervózně otíral ruce o čepici, kterou držel na kolenou.

Wilson řekl: "Kdybych byl Butchem, tak bych jí sedřel kůži z těla... děvce."

George podotkl: "Je to nádhernej kus. V tyhle díře se jí žádná holka nevyrovná, co říkáte?"

Walcott odtrhl oči ode dveří. "No jo," přikývl. "Viděli jste, jak přišla? Stála na slunci, aby bylo všecho vidět. Je to koketa. Co nevidět se dostane do maléru, uvidíte."

Freedman mlsně zašilhal. "Nic nevíte," řekl. "Tahle kočička už se nemá co učit. Říkám vám, je nadržená. Viděl jsem ji v noci v polích s jedním strojníkem."

Druzí dva si posunuli židle dopředu. Naklonili se nad stůl. George se na ně díval. Náhle ztišili hlas. Neslyšel, co si povídali. Váhal, cítil se ostrčený. Posunul se trochu podél pultu a začal leštit sklenice. Stejně, říkal si, tu holku starýho Butche Hogana by měli nechat na pokoji. Starej Butch je pořád ještě nebezpečnej.

Na podlahu výčepu padl dlouhý vyhladovělý stín. George rychle vzhlédl.

Ve dveřích stál muž a rukama držel litačky rozevřené. Potrhaný, zamaštěný klobouk měl stažený do obličeje, ani oči mu nebyly vidět. George se na něho díval, viděl roztržený umazaný kabát, ošoupané kalhoty a rozbité boty. Automaticky sáhl dopředu a dal pokličku na misku s obědem zdarma, který poskytoval z reklamních důvodů.

"Další zatracený vandrák," pomyslel si.

Muž se namáhavě šoural. Podíval se na ty tři u stolu, ale ti ho neviděli. Stále se ještě dohadovali kvůli tomu děvčeti. George se trochu naklonil přes pult a odplivl si do mosazného plivátka. Vyjádřil tak svůj názor na příchozího. Pak se narovnal a dál leštil sklenici.

"Menuju se Dillon," řekl muž pomalu.

George odsekl: "Jo? Po tom mi nic není. Co chcete?"

"Dejte mi sklenici vody." Mluvil hlubokým a skřípavým hlasem.

George se zatvářil nepřátelsky a řekl: "Tady vodu nepodáváme."

"Ale mně ji dáte," prohlásil Dillon. "Slyšíš mě, ty pitomče? Řekl jsem - vodu."

George sahal pod pult pro hůl, ale Dillon si náhle posunul nahoru klobouk a naklonil se dopředu.

"Se mnou si nic nezačíněj," řekl.

Na George se upíraly chladné černé oči. Málem se roztrásl. Rychle uškubl rukou. Dillon na něho dál civěl.

George nebyl moc odvážný. Byl mohutný a občas musel někoho přetáhnout holí. Dělal to, aniž o tom přemýšlel. Tenhle vandrák - to bylo něco jiného. George věděl, že by nikam nedošel, kdyby chtěl s tímhle chlapíkem zatočit.

"Tak si vemte vodu a rychle vypadněte." Postrčil láhev s vodou po pultě směrem k Dillonovi.

Ti tři u stolu se přestali bavit o Hoganově holce a otočili se v židlích. Freedman řekl: "No tohle, Pane Bože! Tak tu máme dalšího vandráka!"

George se začal potit. Šel podél pultu k Freedmanovi a varovně potřásl hlavou.

Dillon se z láhve s vodou hltavě napil.

Freedman měl sebevědomí, protože cítil podporu svých dvou druhů. Řekl: "Tenhle buzík smrdí. Vyhod' ho, Georgi."

Dillon postavil láhev na pult a otočil k nim hlavu. Jeho bílý obličej jakoby z hlíny Freedmana vyděsil. Dillon řekl: "Ty seš mi podařenější dacan. Jednou za tmavý noci si to schytáš."

Freedman ztratil odvahu. Otočil se zády a dal se do hovoru s Walcottem.

Právě tehdy vešel Abe Goldberg. Bylo mu asi kolem šedesáti, měl veliký zahnutý nos a dvě pichlavá očička. Ústa se mu v koutcích trochu zvedala, což mu dodávalo laskavého vzhledu. Pokynul Geor-geovi a objednal si zázvorové pivo. Dillon si ho pozorně prohlížel. Abe měl ošuntělé šaty, ale na hrudi se mu houpal silný zlatý řetěz. Dillon to zaznamenal se zájmem. Zraky obou mužů se střetly. Abe se zeptal: "Vy jste tady cizí?"

Dillon se šoural ke dveřím. "O mě se nestarejte," řekl.

Abe si ho prohlédl, povzdechl si a položil sklenici na pult. Šel k Dillonovi a podíval se na něj vzhůru. "Jestli máte hlad," řekl, "jděte naproti do krámu. Žena vám něco dá."

Dillon stál, díval se na Abeho, chladné oči studovaly jeho obličej. Potom promluvil: "Jo, asi to udělám."

Ti tři u stolu a George se dívali, jak pajdá ven z výčepu. Freedman poznamenal: "V tom chlapovi není nic dobrého. Připadá mi vadnej."

George si přetřel hadrem obličej. Velice se mu ulevilo, že Dillon odešel. "Pane Goldbergu, měl byste si dát na ty vandráky pozor," řekl. "Tihle flákači se rádi perou."

Abe vypil sklenici a pak zavrtěl hlavou. "Tenhle chlapík je v pořádku. Má hlad." Víc neřekl. Přešel ulici a vešel do krámu.

Abe Goldberg byl na krám pyšný. Byl, jak má být. Byl to dobrý krám. U firmy Goldberg můžete dostat většinu věcí. Možná že zaplatíte o trochu víc, ale vyplatí se vám to. Všechno pod jednou střechou. Nemusel jste se už ploužit tím vedrem, takže jste vlastně čekal, že zaplatíte o něco víc. V každém případě v tom Abe uměl chodit. Nerozhazoval peníze ani nevytruboval do světa, že je má. Ukládal je do banky a nemluvil o tom. Většina lidí měla Abeho ráda. Byl dost mazaný, ale to jste nakonec také čekali, takže jste s ním smlouvali. Někdy, když jste smlouvali dost dlouho, dostali jste to, co jste chtěli, levněji. Ve městě se nedalo smlouvat v žádném jiném podniku. A lidé někdy rádi smlouvají.

Abe vešel do svého chladného tmavého krámu, vtáhl do sebe rozmanité pachy a vůně a usmál se sám pro sebe. Žena, která byla o něco starší než on, rozvlnila na pozdrav svoje černé kadeře. Byla tlustá a pod pažemi se jí rýsovaly velké propoceně půlkruhy, ale Abe ji velmi miloval.

"Goldbergu," řekla, "co tě to jenom napadlo? Proč mi posíláš vandráky do kuchyně?"

Abe nadzvedl úzká ramena a rozpráhl ruce. "Ten chlapík měl hlad," namítl. "Co jsem měl dělat?"

Nadzvedl poklop na pultu a prošel. Malou rukou pohladil silnou paži své ženy. "Víš, jak to chodí," řekl mírně, "taky jsme mívali hlad. Dej mu šanci, Rosey. Že to uděláš?"

Přikývla. "Je to pořád stejný. Vandrák za vandrákem přichází do města a všichni se hrnou k tobě. Říkám ti, Goldbergu, seš pitoma." Její velký smyslný úsměv ho potěšil.

"Seš prima ženská, Rosey," řekl a opět ji pohladil po paži.

Dillon jedl zaujatě a zamračeně v kuchyni, když vešel Abe. Vzhlédl, hlavu stále schýlenou nad talířem, a pak se zase podíval dolů.

Abe tam stál a poněkud v rozpacích přešlapoval. Nakonec řekl: "Jen se dobře najezte."

Dillon plnými ústy odpovídal: "To jistě."

Jak tam tak seděl, klobouk stále naražený na hlavě, příbor podivně nepatrný v obrovských chlupatých rukou, udělal na Abeho mohutný dojem. Z tohoto chlapíka vycházela jakási intenzivní divoká síla; Abe ji cítil. Trošku ho děsila.

Jenom aby něco řekl, zeptal se: "Jste z daleka?"

Dillon opět zvedl své chladné oči a podíval se na něho. "Dost z daleka," odvětil.

Abe odsunul židli a opatrně na ni spustil svou malou postavu. Položil ruce na stůl - čisté, měkké ruce dítěte. Zeptal se: "Kam máte namířeno?"

Dillon utrl z bochníku kus chleba a vytíral jím talíř kolem dokola. Strčil chléb do úst a pomalu žvýkal. Odsunul od sebe talíř, opřel se a zavěsil palce za opasek. Hlavu měl stále mírně schýlenou, takže ho Abe dobře neviděl. "Kam až se dostanu," řekl.

"Možná že by vám přišla vhod kapka piva?" nadhodil Abe.

Dillon zavrtěl hlavou. "Tu břechku nemůžu ani cejtit."

Abemu se proti vlastní vůli vyjasnila tvář. S radostí by dal tomu chlapíkovi i něco k pití, ale to už snad svou štedrost trochu přehání. "Cigaretku?" zeptal se.

Dillon zase zavrtěl hlavou. "Ani o tu nestojím."

Vedle v krámě Rosey náhle vykřikla. Abe se vztyčil a poslouchal. "Co se děje s Rose?" zeptal se.

Dillon propátrával zuby koncem zápalky. Neřekl nic. Abe vstal a šel do krámu.

Walcott se nakláněl nad pult a civěl na Rosey. Hubený kostnatý obličej měl rudý.

Abe se nervózně zeptal: "Co se děje?"

Walcott vykřikl: "Co se děje? Povím ti, co se děje, zatracený židáku. Nechce mi už dát nic na futro, to se děje."

Abe pokývl hlavou. "To je v pořádku, pane Walcotte," řekl a ma-lounko zbledl. "Už jste moc dlužen."

Walcott viděl, že má Abe strach. Řekl: "Dáš mi, co chci, nebo tě praštím." Sevrhl ruku v pěst a naklonil se nad pult. Rozmáchl se na Abeho; Abe rychle ustoupil a hlavou tvrdě narazil na polici. Rosey opět zakvílela.

Dillon se pomalu vyšoural z kuchyně do krámu. Podíval se na Walcotta a pak řekl: "Přestaň."

Walcott byl opilý. Kukuřičná whisky v něm stále ještě žhnula jako ohnivá koule. Pomalu se obrátil. "Do toho se nemíchej, vandraku," zavrčel.

Dillon se napřáhl a zasáhl Walcotta doprostřed obličeje. Ránu mu uštědřil kotníky. Walcott se zapotácel. Oběma rukama si držel obličej.

Dillon stál a pozoroval ho. Druhou rukou si třel kotníky. Řekl: "Syp... Táhni k čertu!"

Walcott šel. Při chůzi mu podklesávala kolena.

Abe a Rosey stáli bez hnutí. Ruce malého Žida tékaly nahoru a dolů po kabátu. Nakonec řekl: "Neměl jste ho uhodit tak silně."

Dillon neřekl nic. Vydal se ke dveřím.

Abe dodal: "Počkejte. Neodcházejte. Musíme vám za to poděkovat."

Dillon otočil hlavu. "Nenamáhejte se," řekl, "musím jít."

Rosey zatahala Abeho za rukáv. "Dej tomu chlapíkovi nějakou práci, Goldbergu," požádala ho.

Abe na ni užasle koukal. "Cože, Rosey..." začal.

Dillon se na ně podezíravě díval. Jak tam stál v potměšlém krámku, velká ramena schýlená, naháněl Abemu strach.

Rosey řekla: "No tak, Goldbergu, dej mu šanci. Občas přece potřebuješ pomoc, tak toho využij."

Abe se bázlívě díval na Dillona. "To jistě," řekl jakoby nerad. "To je skutečně pravda. Chtěl jsem si vzít pomocníka. To je pravda. Promluvíme si o tom?"

Dillon stál a váhal, pak přikývl.

"Tak jo, dejte se do toho. Promluvíme si o tom."

Myra Hoganová šla po hlavní ulici a byla si vědoma toho, že se za ní otáčejí hlavy. Dokonce i černoši ustávali v práci, báli se vzhlednout, ale pokukovali se skloněnou hlavou.

Klapala, její vysoké dřevěné podpatky vytvářely výzvu. Muži ji pozorovali; svlékali ji očima, jak je mýjela.

Také ženy ji pozorovaly. Chladně, závistivými očima, nenáviděly ji. Myra se malinko kolébala v kyčlích. Trošku se naparovala, přihlazovala si černé kučery. Její pevné mladé tělo, neomezované žádným stísnujícím obalem, se rytmicky pohybovalo. Její plná pevná ňadra se pohupovala pod tenkou slupkou laciných květovaných šatů.

Na konci ulice stála skupina špindířských žen a klevetila, v horkém slunečním svitu trhala lidi na kusy. Viděly ji, jak přichází, přestaly drmolit a stály tam; tiché, postarší, břichaté ženy, sešlé plozením dětí a těžkou prací. Když se k nim Myra blížila, celá se napružila. Na okamžik ztratil její krok svou rytmickou lehkost. Dřevěné podpatky našlapovaly měkčeji. Její sebedůvěra neměla solidní základy; byla stále ještě velmi mladá. Ve společnosti starších lidí se musela prosazovat.

Šla dál, na plných červených rtech nepřírozený úsměv. Když přišla blíž, ženy se proměnily jako supí rodina, obrátily proti ní svá pokleslá ramena, oči, najednou nevidomé, ji vůbec neviděly. Dřevěné podpatky začaly opět klapat. Obličej jí zčervenal, zvedla hlavu a prošla kolem nich.

Za ní opět vypukl ryk hlasů. Jedna z žen řekla nahlas: "Já bych jí dala - téhle sprosté děvce."

Banka stála na konci hlavní ulice. Ve dveřích stál Clem Gibson. Viděl, jak Myra přichází, a nervózně si upravoval kravatu.

Clem Gibson byl ve městě někdo. Řídil banku, vlastnil vůz a košili si měnil dvakrát týdně.

Myra poněkud zpomalila a věnovala mu zářivý úsměv.

"Ale, slečno Hoganová, vypadáte skvěle," poznamenal Gibson.

Myře se taková řeč líbila. Řekla: "Děláte si legraci."

Gibson za brýlemi z rohoviny jen zářil. "Neodvážil bych si z vás dělat legraci, slečno Hoganová, čestně."

Myra se dala do pohybu. "Je hezký, že to říkáte," opáčila. "Ale musím jít. Táta na mě čeká."

Gibson sestoupil o dva schody. "Chtěl jsem navrhnout - totiž - chtěl jsem se vás zeptat..." Odmlčel se, celý rozpačitý.

Myra k němu vzhledla. Nad očima se jí kroutily dlouhé černé řasy. "Ano?"

"Podívejte, slečno Hoganová, co byste tomu řekla, kdybychom si spolu někam vyšli?"

Myra zavrtěla hlavou. Napadlo ji, že ten chlapík je nějak odvážný. To tak - půjde s ním a začne rodeo s jeho ženou, která má koňský obličej. Je to blázen. Myra měla dost rozumu, aby si nevšímal ženatých mužů. Šli všichni jenom za jednou věcí a ona nebyla ochotná rozdávat. "Táta by byl proti," řekla. "Nemá rád, když se mnou chtějí někam chodit ženáci. Že není blbej?"

Gibson ustoupil. Tvář se mu leskla rozpaky. "Jistě," řekl. "Váš otec má pravdu. Raději mu o tom neříkejte. Nemyslel jsem to tak." Měl z Butche Hogana strach.

Myra šla dál. "Neřeknu mu to," ujistila ho.

Jak odcházela, hladově se za ní díval. Zadeček se jí natřásl pod tenkými šaty.

K ní domů to bylo dost daleko. Byla ráda, když otevřela nízkou dřevěnou branku, která vedla do polorozpadlé chatrče.

Stála u branky a dívala se na baráček. Myslela si: "Nenávidím ho! Nenávidím ho! Nenávidím!"

Zahrada byla jediný kus spečeného, popraskaného bahna. Domek byl jednoposchodový, sestavený z dřevěných trámů, které vítr a déšť zkrabatily a slunce vypálilo. Stál tu, ošklivý, deprimující symbol chudoby.

Kráčela po cestičce a vystoupila po dvou schodech, které vedly k verandě. Butch Hogan seděl ve stínu, pryč od slunce. Jeho velké ruce spočívaly na horním konci těžké hole.

Řekl: "Čekám na tebe."

Stála tam a dívala se na něho. Jeho zvarhánkovatělý, zmučený obličej, ty dvě strašné nevidomé oči se žlutou skvrnkou v každé zornici, která vypadala jako sraženina hleny, velká hranatá hlava, převislé brvy a hrozná ústa - to všechno jí nahánělo hrůzu. Vyděsil ji, když náhle prudce vyplivl do bláta promočený žvanec žvýkacího tabáku.

Vyštěkl: "Tak se konečně vymáčkni! Kdes k čertu byla?"

Na stůl vedle něho postavila láhev whisky. "Tady to máš," řekla a přisunula k láhvi zbytek peněz.

Traslavými prsty zkoumal peníze, než je zastrčil do kapsy. Pak vstal a protáhl se. I když byl vysoký, mohutná ramena působila dojmem, jako by byl trochu sražený. Obrátil obličej směrem k ní. "Di dovnitř. Chci s tebou mluvit."

Šla do obývacího pokoje, z kterého vedly dveře na verandu. Byla to velká místnost, neuspořádaná a plná starého a zchátralého nábytku. Hogan šel za ní. Pohyboval se rychlými kočičími kroky, nějakým zázračným způsobem se vyhýbal všem překážkám, které mu stály v cestě. Slepota ho nepřipoutala najedno místo. Zrak ztratil už před deseti lety. Ze začátku ho tma dusila, ale pak se s ní pustil do křížku a stejně jako ve všech ostatních zápasech i v boji s ní zvítězil. Teď už mu vadila málo. Dělal většinu věcí, které dělat chtěl. Zlepšil se mu sluch a nahrazoval mu oči.

Myra stála vzdorovitě u stolu. Její tenoučké stěvice zanechaly stopy na zaprášené podlaze.

Hogan přešel ke kredenci, našel sklenici a nalil si pořádnou dávku whisky. Pak se vydal k jedné přečpané čalouněné židli a složil se do ní. Mohutně se napil.

"Kolik ti teď je?" zeptal se zprudka. Upřel na ni dvě žluté skvrny.

"Sedmnáct."

"Pod' sem," řekl Hogan a natáhl velkou silnou paži.

Nepohnula se.

"Jestli si pro tebe dojdu, tak toho budeš litovat."

Váhavě se k němu sunula a postavila se mu ke kolenům. "Co je?" zeptala se a v obličejí měla hrůzu.

Ruka mu klouzala po její paži, velké silné prsty jí ohmatávaly sval, až se svíjela.

"Stůj klidně," řekl. Volnou rukou začal zkoumat její tělo. Jezdil po ní rukou jako nějaký farmář, který prohmatává a prozkoumává tučnou slepici. Pak ji pustil, zavrčel a pohodlně se usadil. "Rosteš," řekl.

Myra ustoupila. Obličej jí zrudl zlostí. "Nešahej na mě svýma prackama," zavrčela.

Butch zatahal za drsné chlupy, které mu vyrůstaly z uší. "Posaď se," řekl. "Chci si s tebou promluvit."

"Musím uvařit večeři," namítla. "Nemám čas tě poslouchat."

Neuvěřitelnou rychlostí se vymrštil ze židle. Dřív než mohl odskočit, uhodil ji dlaní do ramene. Mířil na hlavu, ale chybil. Padla do kleku na ruce a na kolena a jakoby omráčená zůstala v této poloze. Poklekl vedle ní. "Moc si o sobě myslíš," zavrčel na ni. "Ty si myslíš, že tě neudržím, ale já to dokážu. Chápeš mě? Snad sem přišel o kukadla, ale to pro tebe neznámá ani to nejmenší. Tak di do sebe, rozumíš?"

Pomalu se posadila. Nervózně si ohmatávala rameno. Facka od Butche - ta už něco znamenala.

"Tak se mi zdá, že se zvrháš po mámě. Už tě pozoruju delší dobu. Slyším, co se povídá. Už se ti nalejvaj lejtky. Jako tvý mámě. Ta sprostá děvka neměla žádnéj stud. Moc se předvádíš a za chvilku tady bude pro tebe půda žhavá. Ale já na tebe dávám pozor. Já ti rozsekám zadek, jestli tě při něčem přistihnu. Nech ty frajery na pokoji, nevšímej si jich a řekni jim, ať tě vynechaj."

Řekla dost nerada: "Ty seš blázen! Já s klukama nechodím."

Butch se ušklíbl. "Varuju tě, než začneš. Seš zralá. Seš připravená pustit se do toho. Tak si něco začni a uvidíš, kolik jich schytáš."

Vstala. "Musel bys mě přistihnout," pomyslela si.

"Dobrá. Tak teď di a uklohní něco k žrádlu. Teď už víš, o co de, že jo?"

"No jo," řekla netrpělivě.

Butch si poklepal na široký řemen, který mu obepínal pas. "Jestli tě chytím, jak se s někým válíš, tak ti stáhnou ze zad kůži."

Vytrhla mu paži a vyšla z pokoje. Kolena se jí třásla.

Venku zastavilo rozhrkané auto a vystoupili z něho tři muži. Myra spěchala ke dveřím, odemkla je a vyběhla do ložnice. Oči jí svítily vzrušením a na rtech jí pohrával nepatrný úsměv. Gurney vstoupil dovnitř i se svým boxerem. Myře se rozbušilo srdce. Tenhle Gurney, to je kus chlapa.

Boxer Sankey šel po neupravené cestičce. Hlavu měl schýlenou na prsou, velké ruce mu volně visely po stranách. Jeho trenér Hank ho stále zneklidněle pozoroval. Zachytil Gurneyho pohled a trhl hlavou. Vypadal zkroutěně. Gurney hledal Myru. Sankey mu šel na nervy.

Všichni tři se zastavili na verandě. Butch vyšel z pokoje. Řekl: "Už ste tu dlouho nebyli. Jak se vede?"

Gurney svým dvěma druhům dával znamení. Sankey si toho nevšímal, ale Hank krátce pokynul.

Butch byl rád, že přišli. "Posaďte se, pro všechno na světě! Jak to de tvému hochovi?"

Sankey a Hank schválně hodně hlučně vytahovali židle, aby mohl Gurney vniknout do domu. Věděl, který pokoj patří Myře. Otevřel a strčil dovnitř hlavu. Myra si malovala rty. Měla na sobě podprsenku a kalhotky. Otočila se a zahlédla jeho obličej v zrcadle poskvrněném od much.

"Vypadni!" vykřikla.

Gurneymu náhle vyschlo v ústech. Vešel a zavřel za sebou. Opřel se o panely. Gurney byl mohutný. Měl zahnutý nos a velká ústa. Očima vždycky trochu uhýbal. Chodil v křiklavých nevkusných šatech a nosil černý oblek se žlutým nebo růžovým proužkem. Košile měl většinou z červené nebo žluté bavlny. Myslel si, že se vybraně obléká.

Myra náhle dostala strach a řekla: "Nicku... zdejchni se. Stařec to nestrpí... Prosím tě."

Gurney obešel postel a sáhl po ní. Uskočila, oči měla náhle veliké a vyděšené. "Jestli nezmizíš, budu řvát," řekla.

"Ale zlatíčko, takhle se nemluví..." Gurney se k ní po celou dobu přibližoval. "Vypadáš skvěle. Já ti neublížím, čestně." Rukou se dotkl její paže. Náhle úplně zplihla. Namítla slabounce: "Nedělej to, Nicku, stařec mě zabije..."

"Na toho se vykašli," řekl Gurney. Strhl ji do náručí. Jeho ruce ji pálily na studené kůži.

Zachvátila ji žhavá touha po něm a sevřela ji uvnitř železnými prsty. Svými ústy hledala jeho ústa, prsty mu zaryla do šije, div ho neuškrtila. Gurney se v duchu ušklíbl. Řekl jí: "Brzo přijdu za tebou v noci. Bude se ti to líbit, uvidíš."

Venku na verandě Butch bušil a mlátil do Sankeyho. Sankey tam stál s hlavou na hrudi jako kůň, který jde na porážku. Butch se zeptal: "Je v pořádku, že jo?" Řekl to s úzkostí v hlase ápodíval se směrem k Hankovi.

Hank řekl: "Jistě." Ale neznělo to nijak přesvědčivě.

"Při zápase s Franksem budu potřebovat hodně štěstí," zabručel Sankey.

Butch se napřímil. "Proboha, ten chlapík není k ničemu. Ten tě nemůže porazit."

Sankey prohodil: "Kéž byste měl k čertu pravdu!"

"Ten buzík tě přece nemůže vyvést z rovnováhy, že ne?"

"Z rovnováhy ne, to tedy ne." Sankey se obrátil k zábradlí a sedl si na ně. Pořád měl hlavu dole.

Butch si mnul obě ruce nad holou hlavou. "Poslyš, tohle sou blbosti. Až k tomu dojde, tak musíš toho buzíka zpracovat, chápeš? Nasadíš mu levej hák, až mu kotrba odpadne z krku. Potom to zkusíš s pravačkou a položíš ho mezi hrachory."

Sankey neřekl nic.

Butch najednou znervózněl. "Kde je Gurney? Není tady?" zeptal se náhle.

"Jistě," odvětil Hank rychle. "Opravuje auto. Už není tak dobrý, jak bejvávalo. Hned přijde."

Butch řekl: "Chci, aby tu byl hned teďka."

Hank postoupil na kraj schodu a zařval: "Haló, Gurneyi! Butch tě chce." Do hlasu vložil značnou dávku energie.

Butch řekl podezíravě: "Proč tak ječíš? Není přece hluchej."

Hank se začal potit. Zařval znovu. Gurney přiběhl ze strany chatrče. Na obličejí měl červené šmouhy od rtěnky, kterou se malovala Myra. Na tom nezáleželo. Butch šmouhy neviděl. Když vyběhl po schodech nahoru, choval se úplně nenuceně.

Butch se zeptal: "Cos k čertu dělal?"

Hank rychle zasáhl: "Říkal jsem vám, spravoval auto."

Gurney se nepatrně zašklebil: "No jo, to je pravda. Ta kraksna nás už opouští."

"Kde je Myra?" chtěl vědět Butch.

Gurney zachoval úplný klid. Tenhle starej otrapa je sakramentsky bystřej, pomyslel si. "Právě jsem se vás chtěl na to zeptat. Tahle holčička se mi docela líbí."

Butch se kousal do spodního rtu. Posadil se na židli a sevřel své velké pěsti. "Nech ji na pokoji," zavrčel.

Gurney se opět ušklíbl, ale promluvil sametovým hláskem. "Co vás kouslo, Butchi? Víte přece, že holčičky nejsou moje branže. Když chci ženskou, tak to musí bejt trajda."

Butch opáčil: "Dobrá, ale Myru vynech."

Nastala menší přestávka. Pak řekl Hank: "Budete tam, Butchi?"

V duchu se vrátil k Sankeymu. Najednou zas vypadal ustaraně. "Ten tvůj hoch si nevěří," nadhodil Gurneymu.

Gurney si zapálil cigaretu a hodil zápalku do bláta. "Je v pořádku. Je jenom trochu nervózní. Ale to nic neznamená."

"Cože?" Butch se přesunul dopředu. "Blázníš? V tomhle chlapíkovi mám svoje prachy. Tenhle chlapík musí vyhrát."

Sankey prohodil: "Nechtě toho. Nemůžete kecat o něčem jiným?"

Butch otočil hlavu. "Ať de pryč," řekl Hankovi. "Vem ho na špacír. Chci mluvit s Gurneym."

Hank vstal a pohodil hlavou. "Podí!" řekl Sankeymu. Šli dolů po cestičce a posadili se do auta.

Butch se naklonil vpřed. "Co tohle k čertu znamená?" zavrčel. "Ten břídil je zase na hromadě."

Gurney se poškrábal na bradě. "Co s tím můžu k čertu dělat? Franks mu nahnal strach, má z něho plný kalhoty. Onehda večer na sebe narazili v putyce. Znáte Frankse, dovede Sankeymu zahrát na nervy."

Butch vstal. Zvedl zařaté pěsti nad hlavu. "Ten zbabělej podělanec," řekl chraplavým přiškrceným hlasem. "Musíš s tím něco udělat, Gurneyi. Vsadil sem na toho spratka moc prachů. Nechci riskovat. Říkám ti, musíš s tím něco udělat."

"Já sám na něm mám sto lupenů," řekl Gurney nejistě. "Asi je trochu přetrénovanéj, řek bych."

"Máš tejden na to, abys to dal do pořádku," pravil Butch pomalu. "Přemejšlej trochu."

Myra vyšla na verandu. Oči měla jenom pro Gurneyho. Butch pootočil hlavu. "Kdes byla?" zeptal se.

"Večeře je hotová," řekla.

Gurney vstal. "Prima, Butchi, budu vidět, co se dá udělat."

Velmi tiše našlapoval k Myře a políbil ji. Políbil ji Butchovi přímo před nosem. Myra se mu v tom neodvážila zabránit, ale zbledla tak, že jí na okamžik podržel paži.

"Co děláš?" zeptal se Butch. Stál tam, hlavu na stranu, napínal uši.

"Odcházím," zašklebil se Gurney. "Ahoj, Myro, starej se o tátu."

Odcházel, ve tváři úšklebek.

Myra vklouzla do kuchyně. Srdce jí divoce bušilo do žeber. Bláznivej magor, pomyslela si, něco takovoho udělat. Stála zcela tiše uprostřed neuklizené kuchyně, pevně si tiskla řadra, oči měla napolo zavřené a myslela na něho.

Město se o Dillona zajímalo. Abe si povšiml, že se obchod hýbe, když je Dillon v krámě. Ženy přicházely a koukaly na něho. Slyšely o Walcottovi. Chlap, který dovede takhle udeřit, musí mít plno elánu. A chlapík s elánem dovedl ženám v Plattsville poplést hlavu.

Pohled na Dillona je šokoval. Nepřipustily by však, že je zklamal. Doufaly, že uvidí Clarka Gablea, a Dillonův bramborový obličej a jeho nevýrazné oči je překvapily. Povídaly si mezi sebou, že je to ošklivec, a přicházely znovu, aby se na něho podívaly.

Muže v Plattsville to dost míchalo. Tvrdili, že to není žádný kumšt srazit k zemi Walcotta; je to třasořítka a nestojí za nic.

Zrovna se v hospodě bavili o Dillonovi, když vešel Gurney. Zmlkli. Kamkoliv Gurney přišel, všude zavládlo ticho. Chtěli vědět, v jaké formě je Sankey.

Freedman si razil cestu vpřed. "Ahoj, Nicku," řekl, "co máš?"

Gurney byl na to zvyklý. Nevěděl, kam Freedmana zařadit, ale to ho netrápilo. Řekl: "Žitnou, jako obyčejně."

George se vlekl kolem pultu s lahví a sklenicí. Postavil je Gurneymu u lokte.

Freedman se zeptal: "Tvůj hoch je v pořádku?"

Gurney si nalil panáka a hodil ho do sebe. Řekl: "Jistě, je v pořádku."

"Investoval jsem do něj svoje prachy," podotkl Freedman. "Rád bych viděl, aby vyhrál."

"Vyhraje, uvidíte."

Wilson postával u pultu. "Franks není špatnej," prohlásil. "Mne se Franks docela líbí."

Gurney ho nebral na vědomí. Chytrouš z malýho města, pomyslel si. A třeba to není ani tak malý město. Řekl: "Sakra, někdo ho musí podpořit."

Ostatní se smáli.

Wilson zrudl v obličejí zlosti. "Cože?" vyhrkl. "Sankey je stará nervóza. Než nastoupí do ringu, je zplihlej jak hadr. Franks ho umlátí."

Gurney se otočil, aby si naplnil sklenici. Pomyslel si, že tyhle kecy nikam nevedou. Poklepal Wilsonovi na sako. "Seberte rozum do hrsti, hlupáku," řekl. "Neslyšel jste o čelním útoku? Sankey zná plno triků. Tohle je jeden z nich. Poslyšte, Sankey mu to nandá se zavázanýma očima. Zaskočí ho. Ten břídl bude překvapenej. Vsaďte svoje prachy na pravýho muže."

Wilson začínal ztrácet sebedůvěru. "Je to spolehlivý?" ptal se. "Je to pravda?"

Gurney mrkl na Freedmana. "On se mě ptá, jestli je to spolehlivý. Mě se ptá! Ať ho někdo odvede a zakope hluboko pod zem!"

Freedman řekl: "Byl bych rád, kdyby ten váš hoch prohnal Dillona. Ten parchant si vo to říká."

Gurney nadzvedl obočí. "Dillon? Kdo to je?"

Dráli se spolu o to, kdo to řekne. Gurney stál, rameny opřen o stěnu, sklenici v ruce, a poslouchal. Nakonec řekl: "Abe není blbej. Ten chlapík nemůže bejt tak špatnej."

Freedman na to: "Goldberga napálil."

Gurney mu se už dělalo z Freedmana zle. Urovnal si sako, naklonil se přes pult a v zrcadle na stěně si upravil klobouk. "Zajdu za Abem; prohlídnou si toho chlapíka."

Freedman se chystal jít s ním. Gurney ho zarazil jediným pohledem. "Mám s ním maličký obchodní jednání," řekl.

Freedman se stáhl: "Jistě, jen si to s ním vyřídíte." Řekl to spěšně. S Gurneyem si to nechtěl rozlít.

Gurney přešel ulici a vstoupil do krámu. Byla mrtvá denní doba a krám byl prázdný. Dillon vyšel ze zadu a stál s rukama na pultě, zarámovaný mezi dvě věže z plechovek. Měl na sobě Abeho obchodnický plášť, který mu dobře padl, a byl čistě oholen. Vůbec se nepodobal vagabundovi, který před několika dny přišel do Plattsville. Zpod brv koukal na Gurneyho. Měl chladný, podezíravý pohled. Gurney si pomyslel, že by to moh bejt pěkněj hajzl.

"Je tu Abe?" zeptal se.

Dillon zavrtěl hlavou. "Je pryč," řekl krátce.

"To je smůla. Chtěl jsem s ním mluvit." Gurney se zavrtěl. Dillon na něho působil nepříjemně.

"Bude dlouho pryč?" zeptal se po chvíli.

"Možná." Dillon se už zase klidil do příšeří krámu.

Gurneyho napadlo, že by si ho mohl malounko vyzkoušet. Řekl: "Vy ste tu novej."

Dillon si třel předloktí. Pořád se díval na Gurneyho zpod brv. "Vy jste ten chlapík, co šéfuje Sankeymu, vidíte?" vyzvídal.

Gurney se trochu nafoukl. "Já ho vedu," řekl.

"Co s ním je?"

"Co by bylo? Nic. Co tím myslíte?"

"Vy to dobře víte. Ten chlapík se podělal. Co ho žere?"

Gurney rozpačitě mlčel. Pak řekl: "Poslyšte, tyhle pindy nemám rád."

Dillon se vyhrabal zpoza pultu a stále si třel předloktí. "Mě neoblaťnete," řekl. "Ptal jsem se, co s ním je!"

Gurney se opět cítil nespůj. Cítil v Dillonovi nebezpečnou divokou sílu, která na něho působila.

"Franks ho ztrémoval," řekl jakoby nerad.

Dillon přikývl. "Výhraje?"

"Sankey? Asi ne." Gurney se zamračil. "Vsadil sem na toho hochu veliký prachy."

"Mohl bych to zařídít," řekl Dillon a pozorně si ho prohlížel.

"Vy?" zeptal se Gurney nevěřicně.

"Jistě, proč ne?" Dillon se belhal ke dveřím a díval se do ulice. Pak se vrátil.

"Co víte o tom, jak se dají zápasy zmanipulovat?" zeptal se podezíravě Gurney.

"Vím toho hodně," odpověděl Dillon po odmlce. A pak dodal: "Hledám šanci, abych si mohl zase nahrabat nějaký prachy."

To Gurneyho ohromně zajímalo. "Co kdybyste přišel dnes večer k Butchovi? Byl bych rád, kdybyste se seznámil s Butchem Hoganem!"

"Hogan?" Dillon chvíli přemýšlel. "To je ten bejvalej šampión?"

"To je von. Teď bydlí za městem. Je slepej - ale je to obrovská šance."

"To jo," Dillon pokýval hlavou, "obrovská šance."

"Budete tam?"

"Asi jo. Eště někdo jiný má zájem vo Sankeyho?"

"Hank, ten ho trénuje, a Al Morgan, jeho manažér."

"Pozvěte oba. Sankeyho ne; raděj ho vynecháme."

"Zavedu vás tam večer," navrhl Gurney.

Dillon zavrtěl hlavou. "Budu tam," řekl. "Vo mě se starat nemusíte."

Zašel za pult a nechal Gurneyho stát v rozpacích uprostřed krámu. Pak Gurney vyšel do plného slunečního jasu. Tenhle Dillon ho úplně vyvedl z míry. Něco s ním nehrálo. Není to žádný vagabund, to na beton. Tenhle chlapík umí jednat s lidma. Něco řekne a čeká, že se to splní. Trošku Gurneyho děsil.

Tak úporně přemýšlel o Dillonovi, že si ani nevšiml Myry, která šla dolů po ulici. Myra zrychlila krok, ale Gurney už lezl do auta. Než na něho mohla zavolat, odjel.

Myra byla docela ráda, že ji neviděl. Dala si záležet na šatech. Květované šaty si vyprala a vyžehlila. Trošku se snad srazily, ale to jí nevadilo. Věděla, že v nich dobře vypadá. Její husté černé vlasy se leskly na sluníčku a padaly jí hluboko pod šíji. Švy na punčochách z nepravého hedvábí byly rovné a střevíce jen svítily. Šla se podívat na Dillona.

Slyšela o Dillonovi hned ten den, kdy se sem nastěhoval, ale schválně počkala, až uviděl všechny ženy z Plattsville. Napadlo ji, že teď je konečně doba, kdy by se na něho mohla mrknout. Jak tak šla po ulici, uvědomovala si, že vypadá dobře. Věděla, že se za ní muži otáčejí, a tušila, že i na Dillona udělá dojem.

Vešla do prázdného krámu a pronikavě zaklapala podpatky na dřevěné podlaze. Záměrně zůstala stát na místě u dveří, zaplaveném sluncem. Všimla si, že tento trik účinkoval už dřív. V tenkých šatíčkách se teď ukáže v nejlepším světle.

Dillon vzhlédl. "Už sem to viděl dřív," řekl. "Není to nic nového. Podívejte se světle."

Kdyby ji byl ušáhl, nebylo by ji to rozzuřilo víc. Automaticky udělala několik kroků do stínu a pak prohodila: "Vy si myslíte, že ste udělal dobrej vtíp?"

Dillon přesunul žvanec žvýkačky z jedné strany úst na druhou. "Co chcete?" zeptal se.

"Vy jste skutečně prima obchodník," odsekla a pevně sevřela peněženku. "Jestli si chcete udržet místo, musíte změnit svoje chování."

Dillon řekl: "Nechte toho. Já neposlouchám pitomý řečičky holčičky, kerá si hraje na sexbombu. Vysypte, co chcete, a mažte."

Myra udělala tři kroky vpřed a chystala se dát Dillonovi facku. Skoro se dusila zlostí. Dillon napráhl ruku a chytil ji za zápěstí. "Na to seš moc mladá," řekl. "Nejseš v biografu."

Stála tam, bezmocná v jeho sevření, s nenávistí k jeho neúprosným očím. "Povím o vás tátovi." Víc nedokázala říci.

Prudčeji odhodil paži. Odpotácěla se až doprostřed krámu. "Říkám ti, vypadni!" zaburácel.

Zaječela na něho: "Ty sprostěj smrade! Táta ti za tohle rozbije hubu!"

Na prahu se objevil Abe, oči mu lezly z důlků. "Co se děje?" zeptal se.

Myra se prudce otočila. "Ste blázen, že zaměstnáváte toho vandraka. Urazil mě -"

Rychlým šouravým krokem obešel Dillon pult. Uchopil Myru, vlekl ji ke dveřím, rozmáchl se, vztekla ji ušáhl do zadnice a vykopl ji na ulici. Myra se nezastavila - běžela.

Abe si rval vlasy. "Co to proboha děláte?" vyštěkl. "To je dcera Butche Hogana. Stařík kvůli tomu udělá příšerný rambajs."

Dillon se vrátil do krámu. "Nemluvte o tom," řekl. "Už mi lezou krkem tyhle zatracené běhny, co po mně pořád koukaj. Možná mi teď dají na chvíli svatej pokoj."

Abe v bezmocné zuřivosti zapomněl na svůj strach z Dillona. Prskal: "A co můj obchod? Co řeknou lidi? Nechoděj sem proto, abysme je tady mlátili. Tohle mě úplně zničí."

"Zapomeňte na to," bručel Dillon. "Tohle vašemu obchodu neublíží. Sázím krk na to, že tyhle coury tady maj všichni plný zuby. Ve městě se o tom nikdo nedozví. Taková holka přece nebude roztrubovat do světa, že dostala na zadek..."

Nechtě to plavat."

Všichni seděli na Butchově verandě a čekali, až přijde Dillon. Nad černými siluetami stromů se právě objevil měsíc a vrhal ostré bílé paprsky na okna domu.

Nahoře Myra, schoulená u okna, také čekala na Dillona. Oči, červené od pláče, měla nehybně upřené na cestu pod sebou. Celá se přímo svíjela nenávistí. V nitru jí to bouřilo.

Butch se na své židli pohnul. "Kdo je k čertu ten chlapík?" zeptal se náhle. Vyslovil otázku, kterou všichni ostatní v duchu také probírali.

"Nevím," řekl Gurney. "Snad nás může dostat z tyhle šlamastyky. Myslel sem si, že to stojí za pokus."

Hank promluvil ze tmy: "Sankey je v hrozném stavu. Nic neříká, jenom sedí a přemýšlí. Franks ho příšerně zpražil."

Ze tmy vystupoval po schodech Dillon. Ani Myra, která pozorovala cestu, ho neslyšela a neviděla.

Čtyři muži seděli tiše a hleděli na něho. Potom řekl Gurney: "Tohle je Dillon."

Butch vstal. Obešel stolec, na kterém stála láhev se sklenicemi. Natáhl ruku. "Tak vy ste Dillon, co dovede zmanipulovat zápas?" V hlase mu byl cítit náznak posměchu.

Dillon ho nevzal na vědomí, podíval se mu na ruku a vůbec si jí nevšiml.

Butch netrpělivě pohnul svou velkou prackou. "Podejte mi ruku," řekl "Chci vidět, co ste za chlapíka."

Dillonovi to zablýsklo v očích. Dal Butchovi ruku. Pak ji Butch stiskl. Na paži se mu vybouřily obrovské svaly, jak vložil veškerou sílu do drtivého sevření. Dillonovi náhle vyrazily na tváři kapičky potu. Přeshlápl, pak uhodil Butche levačkou, přistoupil k němu a zasáhl ho do silného krku. Vrazil do Butche jako řeznický sekáček do hovězího masa. Butch zavrával a zaskřehotal. Gurney vyskočil a zachránil ho před pádem.

Dillon tam stál a ohýbal prsty. "Tak takovej sem já chlapík," řekl klidně.

Butch si sahal prsty po hrdle. Seděl trochu ztěžka. Tak tvrdě ho nikdo neuhodil od doby, kdy opustil ring. Když popadl dech, řekl: "Tenhle chlapík je v pořádku, umí bušit."

Dillon přišel trochu blíž. "Co abysme šli dovnitř. Chci vás vidět."

Beze slova vešli dovnitř. Dillon stál u okna. Řekl: "Posaďte se."

Gurney připomněl: "Venku je nějaká chlast, nechcete?"

Dillon se na něho podíval. "Nechlastám. Zapomeňte na to! Tohle je důležitý. Franks vašeho hochu zpanikařil. Vám všem záleží na tom, aby Sankey vyhrál. Sankey vyhraje jenom tehdy, když Franks bude tak špatnej, že by ho porazilo každý děcko. Je to tak?"

Gurney přikývl. "Přibližně to tak je."

"Má z vás někdo nějaký prachy?"

Podívali se na Morgana, hubeného mužička s krutou tváří, který vypadal jako atlet. Řekl: "Možná bych něco vyhrabal."

"Zmanipuluju tenhle zápas za pět set lupenů," oznámil Dillon.

V pokoji se ozvaly vzdechy. Gurney zavrtěl hlavou. "To je moc," prohlásil.

Dillon si třel zátylek. "Ste vy to ale natvrdli moulově," řekl. "Řek sem, že zápas zmanipuluju, a myslím tím, že ho zmanipuluju. Váš člověk vyhraje. Můžete na něho vsadit každé peníze. Nemůžete prohrát."

Morgan se naklonil kupředu. "Rád bych jenom věděl, kdo jste, pane," podotkl.

Dillon na něho hleděl zpod brv. "Možná byste rád věděl spoustu věcí... Ale o mě se nestarejte. Tyhle věci sem dělal už dřív. Tak jak to bude?"

Morgan se podíval na ostatní tři. Butch přikývl "Půjdem do toho s váma," prohlásil.

Morgan pokrčil rameny. "Dobrá," řekl. "Až Sankey zvítězí, zaplatím ty peníze."

Dillon ukázal zuby. "Vsadíte těch pět set lupenů na Sankeyho za mě. A prachy dáte, až vám řeknu."

Morgan chvíli přemýšlel a pak řekl: "To by šlo." Na ty čtyři muže pomalu přecházela z Dillona jeho sebedůvěra.

"Šáhněte hluboko do kapsy," řekl Dillon a hodil na stůl pětidolarovku.

"Potřebuju prachy na výlohy. Tohle je všecko, co mám. Šáhněte do kapsy."

Každý z nich něčím přispěl. Pět jich dalo dohromady sto dolarů. Dillon strčil bankovky do kapsy. Gurney vyšel na verandu a přinesl pití. Všichni až na Dillona se napili.

Butch se zeptal: "Jak to provedete?"

Dillon ťukal nehty do stolu. "Řeknu Franksovi, aby předstíral knokaut."

Butch namítl: "Proboha, ten z vás udělá sekanou."

Dillon zavrtěl hlavou. "Neudělá." Odstrčil židli dozadu. "Tak to je všechno." Ostatní až na Butche vstali. Dillon řekl: "Co kdybyste, hoši, zmizli, chci mluvit s Butchem."

Gurney zamířil na verandu. "Snad se sejdeme jindy," řekl.

"Jo," přikývl Dillon; "můžete zaskočit už zejtra."

Butch seděl a čekal, až se ostatní vytratí do noci. Dillon se vrátil z verandy. Stál a zamyšleně se díval na Butche. Pak zavřel dveře a přešel k němu.

Butch se zeptal: "Kdo vás naučil zasazovat takový rány?"

Dillon pokrčil rameny: "To nechme plavat. Musím si s váma promluvit. Je v tyhle díře ještě někdo?"

Hogan zavrtěl hlavou. "Moje holka je nahoře v posteli. Víc nikdo."

"Vymáčknu z města nějaký prachy," řekl Diplom. "Můžeš v tom jet se mnou od samýho začátku, jestli chceš."

Butch si pohladil nos. "Vylož karty na stůl, abych se na ně moh mrknout," řekl nakonec.

Dillon ztlumil hlas. "Pracoval sem s Nelsonem," oznámil mu.

Myra, která se choulila u dveří, se malinko zachvěla.

Butch vypadal trochu znepokojeně. "Byl to vostrej hoch," řekl.

"Byl to blbec," prohlásil Dillon roztrpčeně. "Na nějakou dobu sem se musel zdejchnout. Už po mně nejdou. Dobrá, je na čase, abych zas schrástil nějaký prachy. Co tomu říkáš?"

Butch řekl: "Neříkal bys mi to, kdybys nevěděl, že s tebou pojedu."

Dillon přikývl. "Hned sem si myslel, že ti to zapaluje. Ztratils kukadla, ale hlavu máš pořád v richtiku."

Butch se zeptal: "Ty chceš dům, že jo? Blízko státních hranic. Mě jako alibi?"

"Uháď si to." Dillon se trochu uvolnil. "Na tyhle straně čáry nic nepodniknu. Jenom rychlý výpady. Nic moc velkého; to přijde pozdějc. Potom se schovám tady. Jak se ti to líbí?"

Butch přemýšlel "Co za to?" zeptal se nakonec.

"Ze všeho dvacet pět procent."

Butch přikývl. "Prima."

Dillon se náhle zeptal: "Tenhle Gurney - je na něho spoleh?"

Butch přikývl. "Pude asi s sebou," řekl. "Gurney de po velkejch prachách. Nekouká na to, jak je získá."

"Promluvím s ním pozdějc. Teď ten chlápek Franks. Existuje jenom jeden způsob, jak ho zvládnout. Uvnitř je to děsivej srab. Musí se mu nějak naznačit, zeji schytá, jestli neudělá ten předstíranej knokaut. První věc bude podmazat městskýho šerifa. Jak seš na tom s ním?"

Je to starej pavouk. Zajeden lupen prodá svoji duši. Bere bakšiše o sto péro."

"Tak za ním zajdi a vyříd' to s ním. Já se budu držet stranou. Dej mu tip, aby si vsadil na Sankeyho, a řekni mu, že zápas je zmanipu-lovanej. Franks spustí bengál a bude se dožadovat ochrany. Nedostane ji, chápeš?"

Butch přikývl.

Dillon vyndal sto dolarů a odpočítal z nich padesát. "Dej mu je, ať si je vsadí."

Butch těžkopádně sebral peníze a zastrčil je do kapsy. "Tak si myslím, že to s tím zápasem zařídíš fajn. Vsadím na něj všechno, co mám."

Dillon přikývl: "Bude to v pořádku, uvidíš."

Přešel ke dveřím. Za nimi se Myra nehlučně odplížila. Vylezla po žebříku, který vedl na půdu, sloužící jí jako ložnice; v bezpečí tmy a důvěrně známého prostředí se svlékla a přistoupila k oknu. Dillon stál na cestě. Obezřetně se díval nahoru a dolů a pak zmizel rychlým šouravým krokem ve tmě.

Myra stála nějakou dobu u okna a přemýšlela. Obličej jí osvětloval měsíc, pleť jí ovíval horký noční vzduch. Šla si lehnout, ale usnout nemohla. Dillonův bramborový obličej před ní visel jako mrtvá tvář měsíce. Jeho pohrdavý hlas jí stále zněl v uších. Rána, kterou jí uštědřil, jí stále pálila na těle a působila na ni tak, že se svíjela na prohýbající se matraci. Spánek nepřicházel a nevymazal milosrdně bolest uražené pýchy. Náhle začala plakat, horké slzy jí nerušené stékaly po lících. Oběma sevřenými pěsti bušila do postele. "Nenávidím tě! Nenávidím tě!" vzlykala. "Ty všivej, zatracenej parchante!"

Gurney jel velice opatrně. Musel zachovat auto neporušené i na této rozbité cestě. Jediná pořádná díra by mohla zlomit nápravu. Vedle něho seděl Dillon s kloboukem přes oči. Gurney po něm občas střílel rychlým pohledem. Dillon byl pro něho záhadou. Nedovedl si ho nikam zařadit. Něco mu říkalo, že Dillon ho někam dotáhne, že ho dovede k penězům. Ačkoliv ho tato myšlenka fascinovala, pořád trochu otálel, nedůvěřoval mu.

Byl večer po schůzce Dillon a Butchem. Když se krám na noc uzavřel, Dillon vyzvedl Gurneyho. Jeli přes hranice do balíkova, kde bydlel Franks. Chtěli Frankse navštívit.

Dillon náhle řekl: "Ty musíš toho chlapa zpracovat; já tam budu jenom očumovat. Víš, co máš říct. Nedovol, aby se moh do něčeho pustit. Dej mu to sežrat horký. Von tě nepřerazí. Budu tam pořád s tebou."

Gurney uvažoval, zíral na cestu, bílou a zaprášenou ve světle reflektorů. "Ten chlapík by mě moh zvalchovat," namítl rozmrzele. "Rozběsní se, jestli trochu přestřelím."

Dillon si přesedl. "Uděláš, co ti říkám," řekl. "Já zkotím každého blázna." Z kabátu vytáhl těžký automatický kolt, přehazoval ho v ruce tak, aby ho Gurney dobře viděl, a pak ho zastrčil zpět.

"Probaha," - Gurney byl celý vyděšený - "nač tohle prosím tě máš?"

Dillon na něho zíral zpod klobouku. "Snad se kvůli bouchačce nepoděláš?" zeptal se.

Tohle bylo na Gurneyho silné sousto, ale neřekl to. Neklidně si olizoval rty a jel dál. Po chvíli poznamenal: "Snad nechceš toho chlapíka vodkrouhnout?"

"Jestli začne blbnout, tak ho vodkrouhnu," řekl Dillon. "Nebyl by první, koho sem sundal."

Staré auto trochu změnilo směr. Gurneymu se třásl ruce. "Nechtěl bych se octnout před soudem pro vraždu," řekl náhle.

Dillon sáhl dopředu a vypnul zapalování. Motor vyprskl a zastavil se. Gurney šlápl na brzdu. "Co se stalo?" zeptal se nervózně.

Dillon si posunul klobouk dozadu a naklonil se ke Gurneymu. Přitiskl ho do koutu auta. "Poslyš," řekl, "tohle si musíme ujasnit. Od teďka já dávám příkazy a ty je budeš poslouchat, rozumíš? Nahrabem si pěkný prachy a nikdo nám v tom nezabrání. Jestli se nám někdo postaví do cesty, bude toho trpce litovat - chápeš? Zanedlouho ovládnou město. Ty se můžeš se mnou vézt od začátku, nebo můžeš zůstat mimo. Když zůstaneš mimo, za jedny tmavý noci ti někdo nasype do střev plnou hrst sekanýho volova; víš už toho moc - chápeš tohle všechno? Butch v tom už jede, tak si to rozmysli."

Gurney v obličejí nepatrně zežloutl. Nemusel ani moc přemýšlet. "Jistě," řekl, "rozumím tomu. Jistě, pokračuj. Ty seš šéf."

Dillon si ho prohlížel chladně a nezúčastněně. "Jednou byl jeden chytřej kluk, kerej kecal podobně jako ty, a úplně

změnil názor. Jednou v noci šel po ulici a střeva mu visely až ke kolenům. Někdo ho nožem vykuchal. No sakra! To bys měl vidět toho chlapíka! Pokoušel se nacpat si střeva zpátky, ale jenom se jich dotk rukama, bylo mu tak zle, že je nakonec nechal viset."

Gurney zašeptal: "Já ti nebudu dělat nejmenší vobtěž." Řekl to slabým hláskem, ale myslel to doopravdy. Jeli dál.

Někde odbíjely hodiny půl jedenáctou, když zastavili před Franksovým domem. Zepředu se nebylo nač dívat. Když dům koupil, byl Franks bezvýznamný boxer, teprve na samém začátku své dráhy. Šli po krátké cestičce a zastavili se před skleněnými dveřmi. Gurney zatahal za zvonec. Slyšeli, že klinká někde vzadu. Za žlutou roletou probleskovalo světlo. Někdo byl ještě vzhůru.

Skleněnými dveřmi viděli, že přichází žena. Dillon pokynul Gurneymu a trochu ustoupily

Dveře se otvíraly ven. Žena stála na schodě, dívala se na ně a zmateně se mračila. Byla mladá a ošklivá. Černé vlasy měla svázané do drdolu, několik pramének padalo neuspořádaně dolů. Měla pěknou postavu, ňadra vysoko zdvižená a široké kyčle. Když promluvila, měla hlas měkký. V její řeči byl slyšet jižní přízvuk. "Co je, prosím?" otázala se.

"Len je doma?" zeptal se Gurney.

Žena přikývla. "Jistě, je," řekla. "Koho mám ohlásit?"

Gurney postoupil vpřed a ženu odstrčil. Dillon šel za ním. Oba vstoupili do domu. Žena ustoupila, v obličeji se jí náhle objevil strach. "Co se děje?" zeptala se bez dechu. "Nemůžete sem jen tak vpadnout."

Gurney šel do obývacího pokoje. Franks seděl v křesle a neobratně držel dítě. Na ruce měl zavěšenou láhev s mlékem. Franks byl mohutný chlapík s hladkým obličejem, mladý, ještě se na něm neobjevily kašovitě rysy, tak obvyklé u boxerů.

Žena se prosmýkla kolem Gurneyho a běžela k Franksovi. Byla příšerně vyděšená. Franks jí předal dítě do náručí a rychle vstal. Byl také vystrašený. Potvrzovaly to jeho oči - byly rozšířené. Neztratil však hlavu. Dojde-li ke srážce, pak se může bezpečně spolehnout na svoje velké nevyduté svaly.

"Sem nesmíte vtrhnout jen tak," řekl Gurneymu. "Lidi jako vy přijímám v tělocvičně."

Gurney se nepříjemně zašklebil. Byl z Frankse poněkud nervózní. "Už sme tady, kamaráde," oznámil. "Tuhle ženskou vyhod', chceme mluvit jenom s tebou."

Franks řekl: "Beth, vezmi děcko."

Odešla beze slova, ale za pár vteřin se sama vrátila a postavila se za Frankse. Oči měla velké a vyděšené. Franks ji trpělivě vyzval: "Nech nás o samotě, miláčku."

Neřekla nic, ale ani se nepohnula. Dillon sevřel úzké rty do úsměšku.

Franks se uklidňoval. Na jeho velkých, jakoby gumových rtech pohrával nepatrný pošetilý úsměv. "Pěkně jste mě vydělili, když jste sem takhle vrazili. Jste blázni. Snadno bych vás odtud vymlátil."

Gurney řekl: "Jenom se moc nevytahuj, Franksi, seš v pasti."

Franks otevřel oči. Napjal svaly. Gurney viděl, jak se nadouvají pod kabátem. "Z vaší pasti si nic nedělám," prohlásil. "Co chcete?"

Gurney vytáhl židli a posadil se. Dával si pozor, aby mezi nimi byl stůl. Dillon se opíral o dveře. Beth ho po celou dobu pozorovala. Bála se Dillona až k smrti.

"Chceme ti dát tip," řekl klidně Gurney. "Sankey musí tu rvačku vyhrát."

"Cože?" Franksovi hvízdal dech nosem. "Vyhraje, jestli ho před posledním kolem nesrazím k zemi."

"To neuděláš," řekl Gurney trpělivě; "ty ten zápas vzdáš."

Franks stál velmi tiše. "Ke všem čertům, tomu vůbec nerozumím. Kdo to řek?"

Dillon se klidně ozval ode dveří: "Já sem to řek."

Franks se k němu otočil. Pomalu si Dillona prohlížel odshora dolů. "Kdo si?" zeptal se. "Seš blázen. Oba byste měli vypadnout, než vás vodsad' vymlátím."

Nastala přestávka, pak řekl Dillon: "Dostaneš se do strašlivejch průšvihů, jestli neuděláš předstíranej knokaut."

Franks trochu zbledl. "Dobrá, vy dvě krysy. Už je to tady." Odsunul stůl. Gurney se namáhavě postavil, v obličeji byl úplně bílý, Beth náhle krátce vykřikla, když se Dillonovi objevil v ruce ohromný kolt. Franks ho uviděl. Pohled ho zarazil, jako by obličejem narazil na cihlovou zeď. "Cože!" vykřikl.

"Takhle to vypadá," řekl vztekla Dillon, "Nic si nezačínej. Jestli to uděláš, je to tvoje poslední vteřina."

Beth položila Franksovi ruku na rameno, "Nedovol, aby tě zastřelil, Harry... Nenech se zastřelit!"

Dillon se u dveří trochu přikrčil. Obličej měl stažený, rty přimknuté k zubům. "To ti říkám, parchante - jedinej pohyb a schytáš ji."

Revolver Frankse vyděsil. Nikdy předtím se nesetkal s profesionálním střelcem. Vyvedlo ho to úplně z míry. "Copak jste fanatici?" řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. "To přece nemůžete udělat."

"Na to se vyflákni," řekl Dillon prudce. "Poslouchej mě. Poslechněš, co ti poručím, a uděláš to rád. Vzdáš ten zápas, rozumíš? Sankey musí asi tak v pátým kole vyhrát. Zařídí si to, jak budeš chtít, ale musí vyhrát. Vsadili sme na něj moc prachů a nemůžeme riskovat žádnéj omyl."

Beth se dala do pláče. Vydávala hrůzné vrzavé zvuky, které šly Gurneymu na nervy.

Dillon mluvil dál. "Až tam budeš, tak předvedeš hezkou podívanou, ale nic vážnýho; budeš se jenom tak producírovat, chápeš? Potom necháš Sankeyho, aby se vytáhl a nandal ti to. Stačí jeden hák, aby to vypadalo jako náhodička. Pudeš dolů a dole zůstaneš. A teď poslouchej, ty zatracenej vole, jenom se pokus mě napálit a uvidíš, kde skončíš."

Na okamžik si Gurney myslel, že Franks Dillona převálcuje, a už se na to chystal. Ale Franks viděl, že by to k ničemu nebylo, kdyby tohle udělal. Dillon mohl třikrát nebo čtyřikrát vypálit, než by k tomu vůbec došlo. Tak tam jenom stál, s

hlavou sklopenou, oči mu svítily a veliké ruce se mu svíraly kolem boků. Konečně řekl: "Sankey vyhraje." Z jeho stísněného hrdla vycházel hlas podobný přiškracenému skřehotu. Beth klesla na kolena a držela mu ruku. Dlouho tam tak stáli a Dillon na ně civěl. Pak Dillon trhl hlavou směrem ke Gurneymu a společně vycouvali do noci.

Gurney seděl v autě a kouřil. Vysadil Dillona u Abeho krámu a vyjel z města. Noc byla tichá a velmi dusná. Velká černá mračna, podobná uhelným hrudkám, visela zplihle na obloze. Měsíc pomalu postupoval a stříbřil černé koruny stromů.

Rozrušený Gurney mohutně bafal. Červený konec jeho cigarety žhnul v dusivé temnotě auta. V mozku se mu honily myšlenky. Nejvíce ho rozrušil revolver. Viděl, jak revolver ztlumil výbuch, změnil hrdinu v třasořítku. Kdo má v ruce bouchačku, může rozkazovat. Bouchačka vyřešila celou situaci. Gurney si přesedl. Dillon je tvrdý chlapík, ale bez revolveru by ho Franks rozplácl - zbyla by z něho jenom šmouha na stěně. To dokazovalo, jaká mocná zbraň je revolver.

Kolem se problísklo velké tiché auto. Gurney viděl ženu, sedící před dobře oblečeným chlapíkem, který se tvářil, jako by mu patřil celý svět. Žena zářila v bílých šatech, které přímo jiskřily. Vypadala na skvělou milenkou.

Kdybych měl revolver, mysl si Gurney, vyřídil bych toho všivého spratka. Revolver by věci podstatně urychlil. Pak si vzpomněl na ženu v autě a to ho přivedlo na Myru. Když už v něm ta žena vzbudila touhu, tady ji může naplnit. Nač vlastně k čertu čeká? Naklonil se a otočil vůz.

Netrvalo dlouho a octl se blízko Butchova domu. Rachotinu postavil ve vzdálenosti několika set yardů od chatrče pod skupinku stromů a vypnul světla. Stála opodál cesty, tady bude v bezpečí. Vystoupil a tiše našlapoval po okraji trávníku.

V pokoji v přízemí svítilo jediné osamělé světlo. Pečlivě vážil každý krok a tiše se blížil k oknu. Velice se bál Butchova sluchu. Prsty se zachytil okenní římsy a vytáhl se nahoru.

Myra stála těsně u něho a žehlila si šaty. Byla sama.

Gurney se spustil na zem a obešel průčelí. Kotníky prstů zaťukal na skleněné dveře. Čekal minutu. Cítil, jak mu srdce bláznivě naráží na žebra. Pak se objevila ve výplni dveří Myřina silueta. Zeptala se: "Kdo je?"

"Ahoj, holka," řekl velmi tiše Gurney. "Seš doma sama?"

Otevřela a vyšla na schod. "Nicku!" Hlas se jí zajíkl.

Gurney si toho nepovšiml. Ve tmě se šklebil.

"Prima," řekl. "Butch je doma?"

Zavrtěla hlavou. "Šel do tělocvičny. Ale nebude tam dlouho."

"Pusť mě dovnitř, děťátko. Musím s tebou mluvit."

"Ne - ne, je pozdě, Nicku. Teďka dovnitř nemůžeš."

Gurney vztáhl ruce a uchopil ji za paže právě nad lokty. "Podíme," řekl tiše. "Tady se nebudem miliskovat."

Při tomto doteku její odpor ochabl. Strpěla, aby ji strčil do domu. Vytrhla se mu, když vešli do pokoje. Postavila se zády ke zdi a upřela na něho oči.

"Musíš bejt vopatrnej," řekla. "Hned se vrátí. Znáš ho. Pude přímo po nás. Chodí tak potichu. Teď ne, Nicku, mám strach, že přijde... Nicku, prosím tě..."

Gurney, s kloboukem stále na hlavě, ji odtrhl od zdi. Snažila se mu vyprostit, dokud se jeho ústa neoctl na ústech jejích, pak se k němu přimkla a dlaněmi ho tloukla do lopatek.

Dole šel po cestě Butch. Jeho mohutná postava házela nafouklý stín, který klopýtal a nahýbal se před ním. Šel po trávě a nedělal nejmenší hluk. Sluchem napjatě sledoval motory. Butch na sebe musel dávat pozor. Obešel záhyb a zrychlil krok. Věděl, že už je blízko domova. Jak tak šel se skloněnou hlavou, úporně se zabýval záhadným Dillonem. Také Sankey ho trápil. Vsadil na něj veliký prachy. Kdyby se Dillonovi nepodařilo tu rvačku zmanipulovat, tak by se octl dole - sakramentsky dole - až na dně.

Tiše šel po blátivé stezce. Na nejvyšším schodě verandy se zastavil, aby se naposledy nadýchl nočního vzduchu. Nedělal mu dobře. Připadal mu horký a dusivý. Pomyslel si, že možná přijde bouřka.

Když Butch vešel, sklouzla Myra z pohovky na podlahu. Gurney se posadil. Obličej mu strachem zezelenal. Jestli ho tady Butch chytne, přerazí mu hřbet.

Myra na sobě neměla nic kromě střeoviců a punčoch. Stála blízko Gurneyho se ztuhlým obličejem. První šok zvolna přecházel. Řekla: "Zrovna sem se chystala do postele." Hlas měla pevný.

Butch zůstal u dveří. Něco mu napovídalo, že se tu děje cosi nepravého. "Je pozdě," řekl a naslouchal s hlavou nakloněnou na stranu.

Myra naznačovala Gurneymu, aby zůstal tam, kde je. Gurney seděl opřen o loket, jednu nohu na podlaze. Po tváři mu stékal pot. V jasném nahém světle vypadal jako strašidlo.

Butch zavřel dveře a postoupil maličko kupředu.

"Sankey je v pořádku?" zeptala se Myra.

"Jo," řekl Butch a rukou si přejel po temeni holé hlavy. Jeho oči se dívaly přímo na Gurneyho. Dvě žluté skvrny se Gurneymu zavrtávaly do mozku. "Zdá se tu nějak ticho," pokračoval Butch.

Myra se sehnula a sebrala své šaty. Butch slyšel šustot látky, jak šaty shrnovala a chtěla přetáhnout přes hlavu. "Co to děláš?" zeptal se ostře.

Myra se chvěla a šaty jí vyklouzly z rukou. "Říkala sem ti, že se chystám do postele." Začala ztěžka přecházet po pokoji, vzala žehlicí prkno a postavila je ke zdi. "Myslíš, že Sankey vyhraje?" zeptala se, aby vůbec něco řekla.

"Ty se nějak o toho chlapíka zajímáš, vid'?"

Jak Gurney skrčeně seděl, začaly ho bolet svaly. Byl však příliš vylekaný, než aby se pohnul. Tak tam trčel s očima

upřenýma na Butche.

"Proč ne?" Myře se roztřásla kolena. Ten starý paprika tuší, že něco není v pořádku, pomyslela si. Bezstarostně šla zase ke gauči a sebrala šaty. S Gurneyem se na sebe nepodívali.

Butch se dal rychle do pohybu. Málem šlápl Gurneymu na nohu, jak procházel kolem. Vyrval Myře šaty z rukou. Myra mu vyklouzla a přitiskla se ke stěně. Oči se jí rozevřely doširoka.

Butch ohmatával šaty, pak si je přiložil k nosu. Jeho velký, gumovitý obličej se zachmuřil. "Co to k čertu děláš?" zabručel. "Proč sis je sundala?"

Snažila se dodat svému hlasu pevnosti a řekla: "Co to s tebou dneska je? Bylo mi horko... Nemůže si holka svlíct šaty?"

"Pod' sem."

Gurney přestal dýchat.

Myra se přitiskla ke zdi a řekla: "To mě ani nenapadne!"

Butch šel pomalu ke dveřím a zamkl je. Vytáhl klíč a strčil ho do kapsy. "Tady se na mě hraje nějaká habad'úra," zavřel na ni. "Podívejme se, co to je."

Gurney si pomyslel: "Kdybych měl revolver, moh bych starýho votravu vodprásknout."

Klouzavým krokem přistoupil Butch k Myře. Šel tak rychle, že mu sotva stačila uniknout. Plazila se podél stěny, jen aby mu zmizela z dosahu. Stála u dveří a dýchala v krátkých trhaných vzdeších.

Butch stál, ruku na stěně, nevidomé oči obrácené k ní. "Radši sem pod'," poradil jí.

Myra řekla slabým hláskem: "Já se tě bojím. Říkám ti, otevři a pusť mě spát."

Butch ji tentokrát chytil. Gurney nevěřil, že se dovede tak rychle pohybovat. Jak od něho prchala, chytil ji svou obrovskou rukou za paži. Strhl ji k sobě. Ovanul ji jeho horký dech.

Řekla: "Pusť mě!... Pusť mě!... Pusť mě!" Její hlas přecházel ve vysoký skřek.

Gurney se zhoupl na podlahu a vstal. Butch rychle trhl hlavou. "Co je tohle?" hlas mu zaskřípal. Zatřásl Myrou. "Co je tohle? Někdo tu je... Kdo je to?"

"Ty ses zbláznil," vydechla. "Nikdo tu není."

Spustil ruku dolů a uhodil ji. Pak se celý vypjal. V drtivém sevření ji držel za obě zápěstí a dotýkal se jejího chvějícího se těla.

Gurney se plížil píd' po pídí k otevřenému oknu. Když ho Myra uviděla, spustila jekot, aby tak zastřela hluk, který svými pohyby způsoboval.

Butch sáhl nahoru; jeho ruka jí sevřela hrdlo a tím najednou zarazila jekot. Gurney se vrhl dopředu. Z okna vypadl hlavou napřed. Nohama vytrhl záclony z garnýže. Sebral se a jako opilý utíkal dolů po cestě, kolébaje se ze strany na stranu.

Butch řekl: "Tak to teda je, ty děvko!"

Myra cítila, jak se jí podlamují kolena. Kdyby ji Butch nedržel, zřítela by se na zem.

"Kdo tady byl?" Zatřásl jí. Obrovskými pažemi ji mrskal sem a tam, až nohama narážela na stěnu. "Slyšíš, kdo byl ten čubčí syn?"

"Nikdy... mě... nedonutíš, abych... to... řekla," vydechla a pokoušela se mu odtrhnout ruce.

"Cože? Jenom počkej a uvidíš."

Vlekl ji pokojem, až nohama narazil na pohovku. Hodil ji na ni. Ležela tam, oči rozšířené hrůzou. Svíral ji paži, mumlal si něco pro sebe a u pasu hmatl po přezce širokého řemene.

Unikla mu teprve tehdy, když byla jeho ruka kluzká potem. Odstrčila pohovku a vyprostila paži z jeho sevření. Stáli proti sobě tváří v tvář. Její ruce sevřely opěradlo židle. Rozmáchla se a uhodila Butche po hlavě.

Pak se na něho ustrašeně podívala, sebrala svoje šaty a poslepu utíkala do svého podkroví.

Razili si cestu chodbičkou. První šel Gurney, pak Dillon a nakonec Morgan. Dům byl plný, sedadla sehnali jenom s obtížemi. Seděli přímo nad ringem.

Začínal předzápas. Když se dostali ke svým místům, oblouková světla nad hlavami zhasínala. Gurney se prodíral kolem štíhlé blondýnky, až jí stáhl sukni na kolena. "Dávejte pozor!" vyštěkla.

Dillon čekal, až bude moci projít. "Jestli nemáte zlomený hnáty," řekl, "tak byste snad mohla vstát; nechci vás svlíct."

Dva obtloustlí chlapíci, kteří seděli za ní, vybuchli v chechot.

Blondýna se podívala na Dillona a došlo jí, že na něho nemá. Vstala a nechala ho projít. Morgan se kolem ní rychle protlačil. Posadili se.

Nad světlý v ringu ležela těžká mlha kouře z cigaret, podobná oparu, který stoupá z vlhké země. V hale bylo příšerně horko. Dillon si uvolnil límec a trochu stáhl kravatu.

Dva boxeři lehké váhy do sebe bušili přímo vražedně. Gurney se naklonil k Dillonovi. "Viděls Sankeyho?" zeptal se.

Dillon zavrtěl hlavou. "Na Sankeyho kašlu," řekl. "Asi se podívám na Frankse."

"Nahnali sme mu strach," ujistil ho Gurney; "uvidíš."

Dav si zhluboka vydechl, když se jeden z boxerů začal podlamovat v kolenou. Znělo to jako zasténání.

Morgan vykřikl: "Di po něm, šmejde - sraz ho."

Gong ho zachránil.

Dillon vstal; prosnůl se kolem Morgana, přešel blondýnu a vyšel na chodbičku. Na začátku chodby, která vedla k šatnám, ho zastavil mužik v žlutobílém bavlněném svetru. "Dál nemůžete," řekl.

"Sem tu služebně," řekl Dillon a šel dál.

Mužik ho nechal - Dillon ho prostě odsunul stranou.
Vešel do Sankeyho šatny. Hank seděl na stoličce u stolu. Sankey ležel na stole, pokrýval ho světle červený župan.
Když Dillon vstoupil, oba vzhledli.
Hank řekl: "Co nevidět na něj přijde řada."
Dillon našpulil rty. "Seš v pořádku?" zeptal se.
Sankey se napolo posadil. "Jistě, jsem v pořádku. Ten trouba bude předstírat knockaut, že jo?"
Dillon přisvědčil. "To neznámá, že bys to neměl zkosit," pronesl klidně; "musíš mít toho hocha v merku, Sankeyi."
Hank řekl nakvašeně: "Jistě ho bude mít v merku... Co myslíš?"
Dillon přikývl. Pak opět vyšel. Pomalu kráčel chodbou, až došel do šatny Frankse. Strčil ruku do saka, nahmatal chladné ústí koltu. Pak otevřel a vešel.
Franks zíral rozladěně na své nohy. Trenér Borg seděl malomyslně na dřevěné židli a čistil si nehty malým nožikem.
Když Dillon vešel, prudce vzhledl. "Tady seš špatně, kamaráde," řekl ostře. "Vymázní."
Dillon se na něho ani nepodíval. Řekl Franksovi: "My tam venku dáváme pozor."
Franks vzhledl: "Vypadni a už sem nelez," zavrčel.
Dillon se nepohnul. "Ne abys to zmrvil," řekl. "My nechcem nic začínat."
Borg vstal ze židle. Rychle přešel k Dillonovi. Byl to jenom malý a obtloustlý chlapík, ale měl hodně kuráže. "O čem to tady blábolíš? Zmiz, tady o tebe nikdo nestojí."
Dillon se na něho podíval, pohrdavě se usmál a odcházel. U dveří obrátil hlavu. "Asi tak v pátým, Franksi," řekl a s ostrým zabouchnutím přirazil dveře.
Ze sálu se k němu nesl náhlý výbuch ironického veselí. Opět prošel kolem mužika, který na něho vejral, ale nic neřekl.
U vchodu sekce zahlédl Gurneyho a Morgana, jak se derou do výčepu. Dillon se protlačil davem a dostihl je.
"Tihle mizerové mají strach jeden z druhého až k pláči," řekl Morgan, když k němu Dillon došel. "Prostě si zápas prospěj v náruči."
Gurney se zeptal: "Viděls Frankse?"
Dillon přisvědčil. Naklonil se nad pult s palci zavěšenými za opasek. "Bude to dobrý," řekl.
Gurney si nalil panáka kukuřičné whisky a přesunul láhev k Morganovi. "A Sankey?"
"Sankey nabyl sebevědomí. Když je teď rvačka zmanipulovaná, tak je z něj náramnej pašák. Ten chlapík je ale pořádněj zbabělec."
Morganovi se taková řeč nelíbila, ale držel jazyk za zuby. Dillonem si nebyl jistý. "S Butchem je to špatný," řekl, aby převedl řeč jinam, do bezpečnějšího kanálu.
Dillon zvedl obočí. "Nic sem o něm neslyšel," řekl.
Gurney vypadal, jako by to nerad slyšel. Spěšně si nalil. Dillon ho pozoroval zpod brv.
Morgan se nepatrně zasmál. "Tos neslyšel? No to je pošušnáničko! Ta jeho holčička mu div neurazila kokos."
"Co blbneš," řekl Dillon a zamračil se.
"Vypadá to šileně, ale je to pravda. Starej Butch se vrátí z večerního špacíru a zastihne ji, jak se muchlá s frajerem v předním pokoji. Pane jo! Škoda, že sem nebyl u toho. Neměla na sobě ani nitku. Frajer zdrhne a vyskočí oknem. No to musela být přča." Morgan se uhodil do stehna, naklonil se vpřed a chraptivě se rozesmál.
Dillon se na něho díval s pohrdáním.
"Pak na ni Butch veme řemen a udělá jí pár modřin. Jenom to, co si ta štětička zasloužila. Potom se mu vona vytrhne a praští ho po kebuli židli. Říkám ti, tahle dámička má v sobě žár i divokost. Tak dlouho ho tou židlí přetahuje, až je Butch vodpočítanej. Teď on tam leží, celej vobolavěnej jako medvěd v brlohu, a ta holka vládne domácností a naparuje se jedna báseň."
Dillon se zeptal: "Kdo byl ten frája?"
Věděl to, stačil mu pohled na Gurneyho.
Morgan pokrčil rameny. "Butch to nemůže zjistit," řekl. "Myslel si, že řemen jí rozváže jazyk, ale nestalo se tak. Necekla ani slovíčko, což byla vohromna klika pro toho chlapíka, co vzal nohy na ramena. Butch by mu určitě zakroutil krkem."
Gurney si otřel obličej hedvábným kapesníčkem. Dillon se na něho podíval, ale Gurney uhnul očima.
Dillon řekl: "Dem tam zpátky. Už brzo přijdou."
Když vešli dovnitř, celý sál tonul v záplavě světla. Kolem stěn to šumělo hovorem. Ring byl prázdný. Když se posadili, světla začala zhasínat.
Tlustí chlapíci za nimi mluvili hlasitě, ochraptělými hlasy. "Dneska jim nák na kšeftě nezáleží," stěžoval si jeden.
"Sázím tři ku jedné na Frankse. Ti pitomí spekulanti to neberou."
Dillon k němu otočil hlavu. "Beru na to pět stovek," řekl.
Tloušťáci se podívali jeden na druhého, trošku vyděšení. Potom jeden z nich řekl: "Prima." Ale přestali se už o tom bavit.
Gurney šťouchl do Dillon a trhl hlavou. Chodbičkou přicházela Beth Franksová. Vklouzla na prázdné místo blízko jednoho rohu. Vypadala vyhublá, ztrápená. Oči jí hořely, jako by měla horečku.
Gurney zašeptal: "Je to pošuk, že sem chodí."
Dillon zavrtěl hlavou: "Vnukne Franksovi správný myšlenky," řekl.
Dav začal povzbudivě hulákat. Přicházel Sankey. Reflektor ho sledoval, jak přicházel chodbičkou, a světlo se odraželo na jeho červeném županu. Prolézal provazy a držel jednu ruku nad hlavou.
Gurney řekl: "Hergot! Von si vo sobě myslí, že je Louis."

Sankey se ploužil po ringu se zdviženou rukou. Polovina obecenstva pískala, druhá polovina ho povzbuzovala. Měl čtyři sekundanty v bílém, kteří stáli sebevědomě v rohu a čekali na něho, aby mu posloužili. Konečně se vrátil, stoupl si do svého rohu, ohýbal koleda a rozhýbal provazy.

Morgan vrhl pohled na Dillona. "Vrátila se mu kuráž, že?"

Dillon se štlil.

Teď přicházel dolů Franks. Dav povstal. Střecha se otřásala řevem. Ti tři si mohli vykroutit krk, aby ho viděli, jak přichází. Franks vypadal, jako by zeštíhl, a pod očima měl skvrny. K ringu musel projít kolem nich.

Gurney zavolal: "Moc ho neproháněj, Harry."

Davu se to líbilo a hlasitě pokřikoval. Franks se nedíval, šel stále dál.

Beth slyšela Gurneyho a vstala. Nenávistně hleděla na ty tři, kteří seděli po její levici. Cívěla na ně několik vteřin, pak si zase sedla.

Morgan si neklidně přesedl. "Ještě nás pozná," řekl.

Druzí dva neřekli nic.

Sankey se vymrštil ze svého rohu a stáhl provaz, aby Franks mohl projít. Franks se zastavil a podíval se na něho. "Nech toho," zavrčel. "Kdo ti o to stojí?"

Dav si myslel, že Sankey si počíná jako správný sportovec. Zdravili ho a tleskali mu. Franks vzal provazy jako překážku a nechal Sankeyho, aby je držel. Davu se to také líbilo, pokřikoval a aplaudoval.

Sankeyho nemohli dostat z Franksova rohu. Přišel tam a hladil Frankse po rameni. Dav si myslel, že je to báječné gesto.

Franks řekl: "Jestli toho čubčího syna neodeženete, pustím se do něj hned teď."

Borg poradil Sankeymu: "Nech nás chvíli na pokoji, bratře, zanedlouho si ho užiješ až-až."

Sankey klusal zpět do svého rohu, obě pěsti zaťaté, a mával davu.

Gurney poznamenal: "Já z toho parchanta dostanu mladý."

Hank přešel do Franksova rohu, zatímco Borg ovazoval svému svěřenci ruce. Hank podotkl: "Máš toho nějak moc."

Franks se na něho podíval. "Neblbni," řekl, "je to měkkoučký."

Do ringu vešel malý chlapík s ručním mikrofonem a začal blekotat. Ale dav jeho brepty bral. Jediná věc, hodná zaznamenání, byla, že Franks je o šest liber těžší než Sankey.

Gurney si uvědomoval, jak má vyschlo v krku a jak mu srdce prudce bije. Posunul si klobouk do zátylku a rukou si třel lesknoucí se čelo. Dillon seděl jako skála, ruce ochable složené na kolenou, pomalu pohyboval čelistí a zpracovával živýkačku.

Gurney se díval, jak rozhodčí volá oba muže do středu ringu. Sankey vyšel. Župan měl na ramenou jako kápi. Franks měl jenom přes záda hosený ručník.

Stáli tam a poslouchali, jak jim rozhodčí opakuje stejná stará pravidla. Gurney by byl rád, kdyby se už do toho pustili.

Vrátili se do svých rohů. Kouř z cigaret stoupal ve spirále ke stropu. Dav byl napjatý a tichý. Vyčkával.

Sankey si svlékl župan, opřel se do provazů a natíral boty kalafu-nou. Jakmile zazněl gong, klidili se sekundanti z ringu.

Franks vyšel opatrně, s bradou na hrudi. Sankey do něho skoro naběhl. Rozhoupal levičku i pravičku, ale Franks se pod ně schýlil a pustil se Sankeymu do těla. Sankeymu se to nelíbilo; šel do klinče, otloukal Frankse kolem dokola, zahrnul mu hlavu údery udělovanými ohnutou paží, což ale Franksovi nijak nevadilo. Zůstal viset, až ho rozhodčí popleskal po paži. Když vycházel z klinče, zasáhl ho Franks pravým direktem po straně hlavy. Dav ryčel radostí. Sankey se k němu vrátil, ale Franks se zablokoval v klinči. Trošku se potýkali a když se odtrhli, Franks ho opět zasáhl.

Gurney poposedl, překřížil nohy a zase je uvedl do původní polohy. "Na co si to ksakru hraje?" zeptal se.

Druzí dva neřekli nic.

Franks opět rychle přicházel. Sankey se opřel do provazů a kryl většinu zásahů, které na něho Franks mřil. Sankey vyslal strašlivý pravý direkt, který Frankse zasáhl, když se k němu blížil. Šel však příliš vysoko, takže mu neublížil, ale zarazil ho. Sankey se dostal z provazů a odtancoval pryč. Franks se do něho pustil a vyměnili si krátké rychlé údery na hlavu a na tělo. Gong zazněl ve chvíli, kdy se do toho Sankey dával. Tohle kolo patřilo určitě Franksovi.

Kolem nich hlučel a hučel dav. Gurney se posadil dozadu a uvědomoval si, že mu po zádech stéká pot. Zeptal se Dillona: "Řekls pátý, vid'?"

Sankey ležel se zachmuřeným obličejem v rohu.

Zazněl gong pro druhé kolo.

Tentokrát vyrazil rychle Franks. Než zvedl Sankey ruce, byl skoro v jeho rohu. Sankey vrazil levičku Franksovi do obličeje, až mu hlava poskočila dozadu, ale ten se do toho dal s takovou energií, že ho soupeř nemohl zastavit. Dotloukl Sankeyho do jeho rohu a oběma rukama mu zpracovával tělo. Supění těch dvou jste mohli slyšet až na ulici.

Sankey schytával rány a ústa mu úplně zmrtvěla. Do očí se mu vloudil divoký pohled, ale ruce držel nahoře. Gurney na něho zařval: "Odstrť ho! Drž si ho od těla!"

Franks se široce rozmáchl a zasáhl ho. Úder přistál Sankeymu na hlavě. Klesl na kolena. Franks zachovával klid. Okamžitě odešel do neutrálního rohu, aby rozhodčí mohl začít odpočítávat. Sál se otřásal řevem. Lidé vstávali ze židlí a ječeli, až ochraptěli.

Morgan zavřeštěl tak pronikavě, že jeho hlas dolehl až k Sankeymu: "Čekej! Zůstaň, kde ses."

Při devíti Sankey vstal. Zdálo se, že je v pořádku. Franks se do něho pustil poněkud bezohledně, Sankey zahlédl mezeru a vrazil do ní. Franksovi se to nelíbilo. Byl oťresen. Oba byli rádi, když se dostali do klinče. Když se odtrhli, Franks tentokrát Sankeyho minul. Sankey si Frankse držel od těla rychlými a krátkými levými údery. Přitom couval kolem ringu a boxoval levačkou. Franks chtěl k němu proniknout a napadnout ho. Ke konci kola se to Franksovi

podáři. Sankey se ho pokusil blokovat, ale bylo to, jako by chtěl zadržet cirkulárku. Franks mu zasadil čtyři háky, jeden po druhém. Zapadly Sankeymu do žeber a v davu vyvolaly sténavý povzdech. Sankeymu povolila kolena. Byl v nesnázích, snažil se udržet ruce nahoře, když tu zazněl zvonek.

Dillon vstal. "Di do jeho rohu," řekl Gurneymu zprudka. "Řekni mu, ať bojuje. Při tomhle tempu do pátýho nevydrží. A ať tě ten blbec Franks vidí. Dej mu znamení nebo něco podobnýho."

Gurney si razil cestu chodbičkou a prodíral se k Sankeyho rohu. Hank na Sankeym zoufale pracoval. Vypadal dost zbědovaný. Gurney vyštěkl: "Proboha, dávej na toho chlapíka pozor."

Sankey na něho zíral. Velké červené skvrny na žebrech ukazovaly, kolik dostává bití. "Zápas s předstíraným knokautem?" zavrčel. "Ten čubčí syn mě zabije."

Dřív než mohl Gurney něco říci, zazněl gong. Vyšel Franks, kolébal se a pohupoval, za ním šlapal Sankey, který mohutně frkal nosem. Gurney položil loket na plátěnou podlahu ringu a pozorně se díval.

Sankey zkusil levičku, ale Franks pohnul hlavou a zasáhl ho levičkou a hned nato pravičkou. Sankey začal krváčet z úst. Odtáhl rty od zubní ochrany a vrčel na Frankse. Obíhal ring, až na něho dav začal pokřikovat. Vymrštil další levičku, která správně přistála, když se Franks od něho vzdaloval, a pokusil se ho sledovat strašným pravým direktem. Zahvízdal Franksovi nad hlavou. Franks se mu přiblížil a zpracovával ho oběma rukama. Sankey ho odstrčil a posílal mu rychlé, krátké údery, které šly příliš vysoko, než aby mu mohly ublížit.

Sankey už byl vrcholně namíchaný. Pokaždé, když se Franks přiblížil, zasadil mu ránu do žeber. Všechny přistávaly správně. Sankey si ho nedovedl držet od těla. Kolo končilo sprškou ran ve vzdáleném rohu. Sankeymu se podařilo ušetřit Franksovi zadní částí rukavice zvedák. Zasáhl Franksovi nos.

Sankey se nemotorně ploužil do svého rohu. Gurney viděl, jak se mu chvějí svaly na nohou. Plácl sebou na stoličku a sekundanti se na něm hned dali do práce.

Gurney řekl: "V tomhle kole si ho drž od těla. V pátým udělá předstíranej knokaut."

"Nemůžu to vydržet," opáčil Sankey. "Ten parchant mi rozpárá střeva."

Gurney zavrčel: "Musíš to vydržet, jinač tě čeká venku horší katastrofa." Podíval se na druhou stranu na Frankse, který ležel na zádech a mocně se nadechoval. Ani na něm nepracovali.

Gong zazněl po čtvrté.

Sankey nastoupil poněkud pružněji. Byl zoufalý. Vrhł se oběma rukama přímo na Frankse. Franks se zvrátil na paty a kryl se. Dav povstal a hulákal.

Gurney řval: "Di po něm... Výraz z něj duši!..."

Sankey se do toho pustil a ze všech úhlů zasypal soupeře ranami. Franks odvrátil nebezpečné údery a kryl divoké švihy. Pak náhle udeřil krátce a rychle levačkou Sankeyho do obličeje, přitáhl ho k sobě a křížoval pravačkou. Zasáhla Sankeyho mezi oči. Nastalo pronikavé ticho. Když Sankey klesl na ruce a na kolena, dav vykřikl vzrušením. Franks šel do rohu naproti Gurneymu. Pomalu dýchal, jeho mohutná hrud' klesala a vzdouvala se bez nejmenšího úsilí.

Gurney vykřikl: "V příštím kole, nebo to schytáš."

Franks nedal na sobě znát, že ho slyšel.

Rozhodčí stál nad Sankeym a do uší mu vykřikoval vteřiny. Když se Sankey pokoušel odplížit z plátěné podlahy ringu, chvěly se mu svaly. Všichni na něj křičeli. Gong zarazil počet na osmi.

Odvlekli Sankeyho do rohu. Hank mu dal loknout whisky, zatahal ho za uši a nalil mu vodu na hlavu. Hank ztuhl zděšením. Přišel Dillon a naklonil se nad provazy.

"Vzchop se, ty mamlase," zavrčel. "V tomhle kole vyhraješ. Jestli se do toho nedáš a neroztrháš toho parchanta na kusy, tak tě odbouchnu."

Sankey bojoval s ochromující únavou. "Levačku mám jako olovo," fňukal.

"Tak boxuj zatracenou pravačkou," řekl Dillon. "Pamatuj si, musíš toho chlapíka prohánět po celém ringu. Von se položí."

Gong zazněl po páté.

Dav očekával, že se Franks do toho pustí a ukončí mač, ale neudělal to. Zdálo se, že ho náhle opustila veškerá energie. Sankey šel přímo do klinče. Visel tam a opíral se celou vahou o Frankse, až na něho musel rozhodčí křiknout. Franks ho napadl, když odcházel, ale nebyla v tom žádná říznost. Sankey oddechoval jako parní lokomotiva. Zasahoval Frankse krátkými, rychlými údery, když se k němu přiblížil. Franks ho uhodil do žeber, tři lehké rány, před kterými Sankey ani neucukl. Odtančil od Frankse a postavil se na plná chodidla. Franks se za ním šoural se spuštěnými rukama. Sankey si všiml, že se soupeř nekryje. Byl by slepý, kdyby to neviděl. Vymrštil levičku a křížovým úderem pravičku. Udělal to otevřenou rukavicí, ale obojí vyznělo dobře. Dav se zvedl. Franks padl na bok.

Gurney zahvízdal úlevou. Dav řval a kolébal se, povykoval na Frankse, aby vstal. Rozhodčí, trochu vyvedený z míry, začal odpočítávat vteřiny.

Sankey se opíral o provazy, kolena se mu podlamovala a obličej měl celý od krve. Už se ani nedovedl radovat.

Franks se nehýbal, jen tam tak ležel.

Beth Franksová si probojovala cestu k ringu. Rukama mlátila do plátna. "Vstaň a bojuj!" ječela. "Nedopust', aby se jim to podařilo! Harry... Vstaň a bojuj!..."

Franks si dával na čas, ale při devíti vstal. Dav teď podporoval Sankeylio, řval na něho, aby se do toho pustil a zatočil s Franksem. Sankey se vypořádával ze svého rohu a nadával. Franks stál a čekal na něho, rty proměněné v jedinou úzkou čáru; vypadal jako zabiják. Nic mu nebylo. Byl tak silný jako na začátku. Jak se Sankey přiblížoval, zahrnoval Frankse sprostými nadávkami, jaké mu jenom přišly na jazyk.

Franks se přestal krýt a uhodil ho do žeber. Byl to strašlivý direkt, který bezpečně přistál Sankeymu na soláru. Sankeymu se zavřely oči. Jeho ústa vytvořila velké O. Jak padal dopředu, Franks mu dal hák, který umístil kotníky

Sankeymu na čelist.

Rozhodčí mařil čas, když ho odpočítával. Dav šlel. Vřeštěl a houkal, když paže malého chlapíka naznačila desítku. A pak, když rozepjal paže a běžel k Franksovi, aby zvedl jeho rukavici, stáli diváci na sedadlech a div nezbořili budovu.

Dillon se obrátil a podíval se na Gurneyho. Oči mu doutnaly hněvem. "Sprostěj, podrazáckej čubčí syn," procedil zuby.

Všichni se nacpali do Butchovy chatrče. Byli tam Gurney, Hank a Morgan. Sankey šel domů, byl z toho smutný a div nepraskl zlostí. Dillon se šoural za ostatními, divoký a tichý.

Butch tam seděl ve špinavém županu. Hlavu měl ovázanou. Když vešli, okamžitě poznal, že Sankey pohořel.

Nahoře Myra slyšela řev, slezla po žebříku a poslouchala.

Dillon seděl na stole, čistil si zuby párátkem, zatímco ostatní křičeli a kleli. Butch řádl tak, že se Gurney obával, aby ho neranila mrtvice. Mlátil znovu a znovu do opěradla své židle. "Všecko, co sem měl, sem vsadil na toho sraba," řval. "Kde sem teďka?"

Dillon náhle ožil. "Zavřete huby, krysy!" zavrčel. "Franks má víc kuráže, než vy podělanci všichni dohromady. Co na tom záleží, že ste přišli o nějaký prachy?"

Rozhostilo se strašlivé ticho, všichni koukali na Dillona jako vrazi. Butch řekl příškrčeným hlasem: "Tak tys ten mač zmanipuloval, co? Ty žádný prachy neztrácíš... a eště budeš takhle kecat?"

Dillon se na něho pohrdavě podíval. Očima přeběhl kolem dokola ostatní. Začali se kolem něho pomalu srocovat, až na Gurneyho. Gurney věděl o revolveru.

Butch vylezl ze židle. "Podejte mi ho," řekl zprudka a ohnul prsty. "Já toho vandráka naučím."

Dillon se usmíval tenkými rty. V očích mu tkvělo nehybné pohrdání. "Nechtě toho," řekl "Vy smradi, ani nevíte, co si můžete dovolit."

"Nechtě mi ho," poručil Butch.

Štrachal se dopředu a pátral velkým rukama. Dillon seděl na stole, díval se na něho a jenom nahrbil ramena v kabátě. Když byl Butch od něho asi na krok, objevil se mu v ruce kolt.

Hank vykřikl: "Couvni, Hogane, má revolver!"

Dillon zasáhl Butche nízkou ranou. Třesk střely vyděsil Myru, která začala ječet. Stála za dveřmi, ruce si držela u úst a celá se chvěla.

Butchovy slepé oči se zavřely a Dillon už před sebou neviděl dvě žluté skvrny. Pozoroval ho se strnulým úsměvem.

Butch žuchl na kolena.

Hank a Morgan se předháněli, aby už byli z pokoje pryč. Dillon je nechal jít. Ani se za nimi neotočil. Prošli verandou a Gurney slyšel, jak utíkají po cestě.

Otevřely se dveře a vešla Myra. Stála v otevřených dveřích, obličej ztrhaný; opírala se o veřeje. Nepohnula se a nešla k Butchovi. Jenom tam stála a dívala se.

Butch zemřel na kolenou. Pomalu se převracel jako splasklý pytel žita.

Dillon se podíval na Gurneyho, pak zastrčil revolver do kabátu. "Neměl si se mnou nic začínat," řekl.

Gurney zachraptěl: "Měl bys vodsad' zmizet."

Dillon ukázal zuby. "Pudeš se mnou, chlapečku," řekl. "Nedělej si žádný iluze."

Gurney polkl a rychle řekl: "Jistě... Nepláchnul sem jako ty ostatní podělanci."

Oba se podívali na Myru. Náhle si je uvědomila, poznala, že je teď osamocena, že Butch skončil a že se musí o sebe postarat sama.

Gurney k ní přešel. "Schrasti pár krámů," řekl. "Pudeš se mnou."

Neřekla nic, ale obrátila se a s roztřesenými koleny vyšla z pokoje.

Dillon řekl: "No jo, bude nám užitečná."

Gurney přikývl. "Jistě," souhlasil. "To určitě bude."

Nastala dlouhá přestávka, oba muži mlčeli, očima uhýbali před Butchem. Pak řekl Gurney: "Kam pudem?"

"Rychle přes státní hranici," odpověděl Dillon. "Uvidíme, kam se potom dostáném."

Vešla Myra, měla malý kožený kufřík.

Gurney jí nařídil: "Di ven a vlez si do auta."

Otočila se na podpatku a vyšla.

Dillon přešel ke Gurneymu. "Než začnem, musíme mít náký prachy. Možná víš, že Abe má ulítej balík. Vyzvednem si ho. Víš, kde je."

Gurney si olízl rty. "Není to jistý," namítl nervózně. "Šerif tam bude co nevidět."

Dillon řekl: "Já ti to jenom říkám... Na nic se tě neptám."

Vyšli do tmy a našli do starého auta. Myra seděla vzadu. Snažila se udržet nervy na uzdě, ale třesu nedovedla zabránit. Auto poskakovalo po hlavní silnici a rychlost při řazení skřípala.

Za chvíli byli u Abeho krámu. Tonul ve tmě. Dillon vylezl z vozu. Naklonil se a sebral klíček od zapalování. Gurney ho pozoroval a cítil se v pasti. Pak Dillon řekl: "Zůstaňte tady. Nebudu tam dlouho."

Obešel dům dozadu a otevřel si klíčem. Tíse se pohyboval tmavou chodbou, až došel do obchodu.

Abe sčítal položky v hlavní knize s čepicí na hlavě. Obličej mu zářil spokojeností. Když Dillon vešel, vzhlédl. "Byl to dobrej mač?" zeptal se a držel kostnatý prst na stránce hlavní knihy. Ukazoval si jím číslici, neboť měl strach, že by mu mohla uniknout.

Dillon řekl: "Zůstaň, kde seš. Nedělej kravál." Držel kolt tak, aby ho Abe mohl vidět.

Abe odložil pero. Staré prsty se mu roztřáslly. "Moje Rose se zmýlila," řekl smutně.

Dillon šel tam, kde Abe ukládal denní tržbu. Byla na polici v plechovce od kávy. Sáhl po ní a sundal ji. Abe seděl s

rukama v klíně, úplně zdrcený.

"Potřebuju od tebe víc," řekl Dillon, když vyprázdnil plechovku na pult. V plechovce bylo něco přes sto dolarů v malých bankovkách. Dillon šije nastrkal do kapsy. Dodal: "Vemu si taky balík... Možná ho příště uložíš do banky."

Abe zasténal. "Ty mi nedáš šanci," řekl. "Ty peníze jsou moje úspory."

Dillon otevřel přihrádku na peníze, vysypal zásuvku a strčil ruku do mezery. Opatrně nahmatal dřevo, našel balíček bankovek ve falešné zásuvce, vyndal je a strčil si je do kapsy. "Dva papíry, víd', Goldbergu?" řekl. "Několikrát sem tě viděl, jak to počítal."

Abe si povzdechl: "Tohle je naposledy, co jsem pomohl nějakému vandrákovi."

Dillon se posměšně zasmál. "Ale, nepovídej," řekl. "Blbci jako ty pomáhají lidem po celý život."

Dillon mluvil a přitom si vybíral po krámě konzervy. Naházal je do velkého papírového sáčku. "Jedem na výlet," řekl, "Nerad ti kradu tyhle krámy... Podívej, já ti za ně zaplatím." Vysypal na pult tři dolary.

Abe nic neřekl. Jenom si přál, aby už Dillon odešel. Přemýšlel o tom, jak to řekne Rosey. Ta si to nikdy neodpustí.

Dillon sebral sáček a přešel ke dveřím. "Možná, když budu mít kliku, vzpomenu si na tebe, Goldbergu... ale možná že taky ne... Ahoj."

Vyšel do noci, hodil sáček do auta a vlezl dovnitř. Podal klíček Gurneymu. "Rychle ke státní hranici," řekl.

Gurney nastartoval motor a zasunul rychlost. Když vyjížděli z Plattsville, odbíjely pouliční hodiny dvě. Zamířili k hranicím.

Část 2

Myra spustila nohy z postele a posadila se. Otevřeným oknem prosvítalo slunce a hrálo jí nohy. Laciné hodiny na policiče ukazovaly deset minut po osmé. Seděla tam, vdechovala čerstvý vzduch, své pevné bílé tělo nahé. Nohama lovila boty. Konečně si mrzutě povzdechla, klesla na nohy a ruce a dolovala je zpod postele.

Klečela tam a zírala na střevice. "To sem se dostala do pěkného srabu," pomyslela si. Na botech se dělaly škvíry. Ze svršku na ni zivaly dvě díry jako malé tlamičky a podrážky byly jako sítko, samý otvor.

Posadila se na paty, škrábala se na stehně a přemýšlela. Ne že by si v nahotě zrovna libovala. Neměla noční košili.

Od té doby, co byl zastřelen Butch, uplynuly tři dlouhé, únavné týdny. Chatrč, skrytou v kopcích, držel pohromadě jenom nátěr. Dillon byl rád, že se do ní mohl nastěhovat, a teď už v ní zůstal trčet.

Posledním majitelem byl zemědělský dělník z Oklahomy, který se s celou rodinou podílel na invazi do Kalifornie, kde marně hledal práci. Zanechal chatrč tak, jak tam stála. Dokonce jim nechal i lůž-koviny. Ten oklahomský dělník zřejmě pospíchal, jenom aby už byl pryč.

Dillon zajel autem do nejbližšího malého města, aby nakoupil nějakou dobu zásoby potravin, a všichni tři se tu zakopali. Chatrč stála o samotě, dost daleko od běžného provozu, a od svítání do setmění nikoho neviděli.

Dillon trávil většinu času v posteli, kde přemýšlel. Vstával kolem poledne, najedl se a posadil se na slunce na schod před chatrčí. Ostatním dvěma šel silně na nervy. Veškerá práce se přesunula na Myru. Gurney štípal dříví a nosil vodu, ale nedělal celkem nic jiného. Poflakoval se po domě, šlapal Myře na paty, jen stěží se ovládal, aby na ni nesahal. Nepracoval, jen jedl a nudil se.

Myra toho měla až po krk. Záměrně se vyhýbala Gurneymu, kterého do svého pokoje nevypouštěla. Gurney tím přišerně trpěl, ale Myřina nasrženost stála mezi nimi jako stěna.

Postavila se a nazula si střevice. Zavrtěla v nich prsty. Pod podrážkami cítila hrubá prkna podlahy. Nalila vodu do cínového umyvadla a začala se mýt. Našplouchala si vodu na tělo a teď se ostře třela. Po celou tu dobu intenzívně přemýšlela. Myslela si, že je nejvyšší čas, aby setřásla ty vandráky. S Dillonem si musí počínat opatrně. Doposud si jí nevšímal. To ji dráždilo. Jako by vůbec nevnímal, že tam Myra je. Pomyslela si, že je úplně frigidní. Přešla ke stoličce, kam odhodila šaty. Obracela je a nos se jí nakrabatil hnusem. Všechny svoje hadry měla plné děr. I šaty, které si oblékala, byly pod pažemi silně zaštepované.

Přetáhla si šaty přes hlavu a uhladila si rukama pomačkaná místa. Pak vešla do obývacího pokoje.

Gurney stál ve dveřích a upevňoval si opasek. Mrzutě na ni pokývl. Myslel si, že jí prokázal ohromné dobrodiní, když ji vzal s sebou, a ona se mu za to každou noc uzamyká. Bradu měl pokrytou strništěm. Očima, stále oteklyma spánkem, po ní hladově pokukoval.

Přes chodbu byl další pokojík, kde spal Dillon. Dveře byly zavřené. Nečekali, že ho nějakou dobu uvidí.

Myra ho pobídla: "Co kdybys rozdělal oheň?" Mluvila úsečně.

Gurney řekl: "Jistě." Vyšel ven a vrátil se s náručí dříví. Posadil se před malá kamínka a prohrabával popel.

Myra naplnila kotlík a začala prostírat. Když už v kamínkách praskalo dříví, Gurney vstal a postavil na kamínka kotlík. Chodil pokojem, škrabal se pod pažemi a zíval. Oči měl pořád na Myře. Nevšímal si ho, ale věděla, že po ní touží.

Postavil se za ni, pažemi ji zezadu objal a položil jí ruce na prsa. Přivínil ji k sobě.

Myra stála klidně. "Nech toho, jo?" vyštěkla. "Máš plno práce."

Gurney ji násilně otočil. "Už toho mám plný zuby," prohlásil divoce. "Já to nevydržím."

Zvedl ji a nesl do jejího pokoje. Myra se mu nepokusila vzdorovat. V pokoji ji posadil, stál tam, držel ji a hrud' se mu vzdouvala.

Řekla: "Moc špatně si to vykládáš, Nicku."

"Cože?" Malinko jí zatřásl. "Co si myslíš? Dovedla bys zbláznit každého. Co chceš? Bylas celá pryč, div si Butche nezabila... Ale teď..."

Tvářila se klidně. Voda v kotlíku vřela. "Bože!" zvolal hněvivě. "Nemůžeš se mnou takhle zacházet!"

Jako plamen jí projela zběsilá vlna hněvu. "Co si myslíš, že tohle je?" vykřikla na něho. "Podívej se na mě! Co myslíš, jak se mi to líbí? Nemám jedinej pořádný hadr na sebe! Ty nemyslíš na nic jiného, než jak mě dostat do postele. Ten

všivej hajzl tam venku má spoustu prachů a sedí na nich. Jak dlouho myslíš, že budem trčet v tomhle prasečím chlívě? Proč zrovna ty bys měl bejt nakrknutej?"

Gurney zklamaně ustupoval. "Drž klapačku," řekl nevrle. "Copak za to můžu já?"

"Můžeš za to!" Sepjala ruce. "Něco ti ukážu."

Protlačila se za ním a vrazila k Dillonovi. Dillon seděl na posteli. Měl na sobě košili a kalhoty, mezi zuby dřevěnou třísku. Podíval se na ni podezíravě. "Co si představuješ, že sem takhle beze všeho vrazíš?" zavrčel.

"Hned ti řeknu, co chci," zabouřila na něho. "Chci se vodsad dostat. Chci prachy, abych si mohla koupit, co potřebuju... Sem už z toho votrávená, mám plný zuby toho blbnutí tady, abych zadarmo dřela na dva idioty s holým zadkem, jako ste vy. Podívej se na mě... Mrkni na tyhle hadry..."

Dillon přehodil nohy přes okraj postele a vstal. V otevřených dveřích stál Gurney. Byl celý vyděšený. Dillon nahrbil ramena. "Poslyš," řekl. "Buď rychle vypadneš, nebo tě vynesu v zubech. V tyhle partě šéfuju já, rozumíš?"

Myra se mu vysmála do očí. Stála s rozkročenýma nohama a ruce měla položené na bocích. "Ty nemůžeš šéfovat žádný partě, seš bezvýznamnej gangster," řekla. "Tak si to ulož do své pitomý kotrby. A teď naval nějaký prachy!"

Dillon se rozmáchl pěstí a uhořel ji do hlavy. Byl to solidní direkt. Přepadla přes celý pokoj, ramenem narazila na hrubé dřevo a spadla do hromady smetí.

Gurney chabě protestoval ode dveří: "Poslyš! Nemůžeš ji takhle mlátit."

Dillon se na něho podíval. Oči mu svítily. "Do toho se nemíchej," řekl. "Patří jí to. Jestli bude takhle kecat, tak se nikam nedostane."

Myra se škrábala na nohy. Rukou si držela hlavu. Země se jí pod nohama houpala. Jen stěží se zaměřovala na Dillona. "Ty blbče!" vykřikla.

Dillon si povytáhl kalhoty a přešel k ní. "Plav a uklohní pro nás nějaký žrádlo. Seš tady na práci, rozumíš? Už vod tebe nechci slyšet žádný pitomý kecý."

Přes rameno pohlédla na Gurneyho. "A ty si myslíš, že se po tomhle eště připlazíš do mé postele, ty zbabělá kryso... To se můžeš těšit."

Dillon zařval: "Drž hubu!"

Gurney se obrátil a vešel do předního pokoje. Věděl, že mu tohle Myra nepromine. Dillon nespouštěl oči z Myry. Připomněl si, jak vyřídila Butche. Tahle dámička je nebezpečná. Myra na něho hleděla nenávisťnými očima. "Tohle ti jenom tak neprojde," procedila skrz zuby. "Já se ti pomstím, ty sprostej votrapo!"

Dillon řekl: "Vlez mi na záda!" Odcházel, ale oči měl stále široce otevřené.

Myra zaváhala, pak vešla do předního pokoje. Gurney na ni vyslal polekaný pohled, ale Myra si ho nevšímala. Pustila se do přípravy jídla. Nakrájela šunku na silné plátky, zuřivě fezala nasolené maso a házela řízky na pánev.

Gurney čekal, že se rozpláče. Podle jeho názoru by se většina žen po takové facce složila. Obličej měla bledý a zarytý. Tam, kde ji Dillon uhořel, jí hořela na spánku zřetelná modřina. V očích jí plála bouře.

Gurney řekl rozpačitě: "Nikam se nedostaneš, když se budeš rvát s tímhle chlapíkem."

Myra nic neřekla. Podávala jídlo a talíři třískala o stůl. Pak si nalila šálek silné kávy, vyšla do slunečního jasu a posadila se stranou od chatrče.

Dillon vešel, podíval se na jídlo a zachrochtal. Posadil se za stůl a pustil se do jídla. Gurney se také opatrně posadil.

"Už ti to taky leze krkem?" zeptal se Dillon. V jeho hlase se ozvala zřetelná výhrůžka.

Gurney rozlil kávu. "Mně?... Já nefňukám," odpověděl spěšně.

Dillon trhl hlavou ve směru, kde seděla Myra. "Nenavedls ji?"

Gurney byl najednou nevinnost sama. "Tys mi špatně rozuměl," pospíchal s odpovědí. "Na ni se můžeš vyfláknout. Blbne jenom proto, že nemá co na sebe."

Dillon rozkrájel šunku na malinké čtverečky. "Musíš s ní promluvit... Ať si dává pozor na hubu. Nebudu jí trpět žádný kecý - rozumíš?"

Gurney odsunul talíř a zapálil si cigaretu. Sousto mu uvízlo v hrdle. "Jistě," řekl, "nemá eště rozum... Víš, co povídá, nemá žádněj význam."

Dillon mluvil lhostejně: "Řekni jí to... jestli nechceš, abych jí pořádně zvalchoval hřbet. Chceš přece tu štetku mít... Čeho se bojíš? Proč ji k čertu nepovalíš na postel?"

Gurney odstrčil židli a vstal. Něco zamumlal a odešel přiložit do kamen.

"Vezmu si vůz," řekl Dillon, když dojedl a vstal. "Musím něco vyřídít. Možná že to bude prácička i pro tebe."

Gurney se na něho nejistě podíval, ale neřekl nic.

Myra pozorovala oba muže, jak vycházejí z chatrče a jdou do kůlny, kde garážovali auto. Vstala a šla dovnitř. Uklidila stůl a talíře naskládala na sebe. Stále se ještě třásla potlačovaným hněvem. Slyšela, jak vůz odjíždí, a běžela k oknu. U volantů seděl Dillon.

Gurney vešel dovnitř. "Jel do města," oznámil.

Myra se posadila na dřevěnou lavici pod oknem. "Chci s tebou mluvit," řekla. Slova z ní vycházela ostrá jako břitva. "Je načase, abysme toho chlapa zkrotili."

Gurney se škrábal na zátylku. "Nevím jak," řekl.

"Vod něj nic nedostaneš. Nemysli si. Sebral prachy Abemu Goldbergovi... Dal ti něco? Ani vindru! Von je šéf a ty se před ním plazíš po zemi. Pustíte se spolu do něčeho a von ti to celý hodí na krk. Seš zatracená padavka, podělaná před takovým vandrákem!"

Gurney se posunul. "Ten chlapík má bouchačku," naimtl. "Co můžu dělat?"

Myře jen svítily oči. "Řeknu ti, co uděláš. Budeš mu všiecko žrát, budeš s ním do hry a potom ho udáš. Budeš mít pistoli a budeš střílet lip, než střílí von. Budeš dělat všiecko lip, než to dělá von. Potom vypadne."

Gurney stál a zíral na ni. Pak pomalu přikývl. "Jistě," řekl zamyšleně. "To je nápad."

Když se Dillon vrátil, slunce už zapadalo za kopce.

Gurney uslyšel starou mašinu v dálce a vyšel ven. Stál u studny a díval se dolů po kostrbaté cestě. Uvažoval o tom, kam se k čertu Myra ztratila. Po obědě někam vyklouzla a od té doby ji neviděl. Byl už neklidný, vlastní společnost ho nudila, a proto přivítal, když uslyšel prskání motoru, jak se auto šplhalo do kopce.

Většinu odpoledne strávil tím, že se potuloval kolem chatrče a že uvažoval o Myřině návrhu. Měl pocit, že její nápad je dobrý a že by se měl Dillon zkrouhnout. Měl však z něho strach. Nedokázal se vůbec přimět k tomu, aby přemýšlel o způsobu, jak Dillona zlikvidovat. Podvědomě přenechával Myře, aby vymyslela plán. Jak tak seděl na schodě v sluneční záři, promítal si v duchu všechno, co Myra řekla. Tahle slečinka to má v hlavě srovnáno. Ta by dovedla Dillona zmáčkout. Ano, má pravdu. Dillon je podvraták. Chvilku jim bude šéfovat, potom je hodí přes palubu. Gurneyho svrběly ruce, jak toužil po revolveru. Jenom kdyby měl revolver! Potom by si už s Dillonem poradil.

Dillon zastavil před chatrčí. Zamával Gurneymu. Jeho zachmuřený obličej se jakoby rozjasnil. Gurney k němu přistoupil.

"Byls dost dlouho pryč," řekl. "Sehnals nějaký kšeft?"

Dillon vylezl z auta a obešel jeho zadní část. Sáhł dovnitř a vytáhl objemný předmět přikrytý pokrývkou. "Pojď dovnitř," řekl, "něco ti ukážu."

Gurney šel za ním. Dillon položil balík na stůl a obratně ho rozbaloval.

Gurney stál tiše, srdce mu prudce bilo. "No tohle, panebože!" vykřikl.

Na stole ležel těžký samopal Thompson, pětačtyřicítka Smith and Wesson a velká krabice s náboji.

Dillon pohladil samopal, tenké rty se mu trochu zkrvily. "Ten, kdo má takovouhle věcičku, dostane, co bude chtít," řekl.

Na stůl padl stín. Prudce vzhledli. Myra stála ve dveřích s očima upřenými na samopal. Oba muži od ní odvrátili zrak a zapomněli na ni, tak je upoutala nová zbraň.

"Jaks k tomu ksakru přišel?" zeptal se Gurney. Sebral pětačtyřicítka a něžně hladil chladnou pažbu. Bylo to tak příjemné.

Dillon byl v hovorné náladě. Přešel k lavici pod oknem a posadil se. "Když už jednou víš, jak na to," řekl, "pak je to snadný."

Myra přešla ke stolu, stála tam a dívala se. Opatrně položila ruku na hlaveň samopalu.

Dillon ji pozoroval. Jeho vítězoslavná nálada se rozšířila i na ni. "Vem si ho," vybídl ji. "Vono to nekouše."

Vzala samopal, pažbu strčila pod paži. Dlouhá hlaveň mířila na kama. Rukou přejižděla hladký bubínek.

Gurney se na ni díval. Ústa měl vyschlá vzrušením. Tenhle chlapík přece jenom není takovej padouch, myslel si. "Tohle na stromech neroste," poznamenal.

Dillon zavrtěl hlavou. "Tyhle samopaly se nesháněj snadno," řekl a zavěsil palce za opasek. "Víte, jak sem ho dostal?" Jeho úzké rty se na ně zašklebily. Myra ho pozorovala, obličej nevyjadřoval nic, ale její oči ho nenáviděly. Dillon ji nevnímal. Naparoval se až k prasknutí.

"Šel sem k šerifovi do kanceláře a koupil sem to vod něj," chlubil se.

"To je jako pohádka pro haranty," řekl Gurney. Dillonovi se líbilo, že v jeho hlase zazněl obdiv.

"Poslyš, chlapče," řekl Dillon. "Tahle země cvokovatí. Každý zatracenej platfusak si může koupit vlastní bouchačku. Daj mu všechno možný, ale samopal ne. Musí složit prachy v hotovosti. Prima. Přejde ale čas, kdy to šerif vzdá, rozumíš? Možná že to vzdá, protože je moc starej nebo je nemocnej nebo co já vím. Tak ten chlapík chce prodat obchod nebo farmu nebo žít z úspor. Co k čertu se samopalem? Co s ním podnikne? Objeví se nějaký chlapík a udělá mu nabídku. Dostane nabídku dvakrát lepší, než kdyby prodal bouchačku puškaři. Podle zákona se nesmí samopal nikomu prodávat, ale kdo dbá k čertu na zákon? Odchází na věčný časy, tak co by se staral?"

Gurney se podívil: "Takže tys ho dostal od šerifa?" V hlase se mu ozvala nedůvěra.

Dillon přikývl. "No samo." Sáhł dopředu a vzal pětačtyřicítka. "Dneska sem přijel do města a pokecal sem si se známějma. Jeden mi řek, že to šerif ve vedlejším městě balí, tak sem sebral auťák a jel se na něj podívat. Přišel sem sice o několik dobrejch lupenů, ale to mě ani moc netrápí. Tahle řehtačka dokáže promluvit kdykoliv."

Myra teď prohlédla. Dillon se vyzná. Kam se za ním hrabe Gurney! Nemá žádný nápady. Dillon ví, kde a jak si vopatrít věci. Od tohohle chlapíka by mohli něco pochytit.

Řekla příjemným hlasem: "To je moc chytrý."

Dillon se na ni nedůvěřivě podíval, ale v jejích očích četł jenom obdiv. Zachrčel: "Já vím, kudy na to."

"Umíš s tím zacházet?" zeptal se Gurney a poklepal na samopal.

Dillon vstal. "Jestli s tím já umím zacházet?" Sebral zbraň a vyšel ven. "Dívej se na mě."

Myra a Gurney šli za ním ven. Nedívali se na sebe, ale Myra položila Gurneymu ruku na paži a sevřela mu sval. Gurney přikývl, ale neodtrhl oči od Dillonových zad.

Dillon se zamyšleně rozhlížel, hledal terč. "U tyhle zbraně si nemusíte dělat starosti s mířením," řekl, "rozprášíte to, rozumíte? Musíte ji pevně držet a pomalu jí otáčet... asi takhle."

Zvedł samopal směrem ke dveřím do garáže a stiskł spoušť. Ohlušující řev samopalu přiměl Myru, aby nedobrovolně ustoupila o krok. Ze dveří létaly třísky bílého dřeva. Z místa, kde stáli, viděli, jak v rovné řadě naskakují otvory.

Dillon přestal pálit a obrátil se, aby viděl, jaký na ně udělal dojem. "Vidíte?" řekl. "Takhle to vypadá. Tenhle samopal zastaví všechno, co má dvě nohy."

Myra k němu přistoupila. "Ráda bych si to zkusila," požádala ho.

Dillon se na ni podíval. Váhal. Potom však jeho dobrá nálada zvítězila nad opatrností. Podal jí zbraň. "Musíš ji pevně

držet."

Myra si vtiskla pažbu do boku, prst ohnula kolem spouště a pomalu ji zmáčkla. Samopal jí v ruce skákal, jako by byl živý. Suché bláto vytrysklo vzhůru a listy ze stromů nad garáží padaly v celé spršce. Dvakrát zasáhla dveře.

Dillon řekl: "Nic si z toho nedělej... Jenom drž samopal pevně v ruce."

Gurneyho svrběly dlaně. Chtěl si to také zkusit. Díval se na Dillona a snažil se zachytit jeho pohled. Myra držela zbraň, zamyšleně si ji prohlížela a pak ji dala Gurneymu do rukou.

Dillon se zamračil. "Počkat," namítl. "Náboje stojej majlant."

Gurney se nedal odbýt. Zvedl samopal a páčil kolem dokola. Opět vyskakovaly třísky. Všiml si, že vystřílel skoro stejnou řadu jako Dillon.

Myra řekla: "Nejseš tak dobrý jako Dillon."

To se Dillonovi líbilo. Stejně to řekla jenom kvůli tomu. Vzal Gurneymu samopal a vracel se do chatrče. Gurney šel těsně za ním.

Oba tam seděli a dívali se, jak Dillon čistí samopal. Myra mu občas položila otázku. Ptala se tak, aby uspokojila Dillonovu marnivost. Odpovídal jí ochotně. Při čištění se dověděli spoustu zajímavých věcí.

Gurney pomohl Dillonovi ukrýt krabici s náboji; samopal strčili pod Dillonovu postel. Pak se vrátili do obývacího pokoje.

Dillon seděl na hraně stolu a díval se na Gurneyho. "Tam dole je malá banka, která by stála za prácičku. Udělal bych ji, kdyby někdo řídil auto."

Myra klidně seděla. "Já budu řídit."

Dillon prudce otočil hlavu. "Co ty k čertu víš o autáku?" zeptal se krátce. "Při přepadení banky je hlavní věc dostat se co nejrychleji pryč. Řidič musí mít fištróna. Musí umět jezdit jako ďábel a za živýho boha se nezastavit."

Myra pokrčila rameny. "Tuhle starou kraksnu nemůže nikdo řídit jako ďábel," řekla.

"Kdo tvrdí, že v ní pojeď?" zeptal se Dillon. "Ty nemáš o kšeftě ani šajn. Až k tomu dojde, čmajznu auták."

Vopravdu primovej kus, kerej bude mít pod kapotou dost koní, aby setřás všecko, co má čtyři kola."

"Sežeň takový fáro," řekla Myra, "a já s ním pojeď."

Dillon už toho začínal mít plné zuby. "Nestркеj do toho svůj za-tracenej fiňák," zavrčel. "To není nic pro tebe, tak drž hubu."

Myra vstala a šla ke dveřím. "Cože?" řekla. "Tak dávej bacha."

Přešla ke starému vozu venku, vklouzla za volant a spustila motor. Než jim zmizela z dohledu, už jela čtyřicítkou. Přesahovala rychlost, jedna, dvě, tři - skoro v tolika vteřinách. Vrátila se a zatočila volantem tak, že se kola na vnější straně nadzvedla; zastavila tak prudce, že ji to div ne vynrštilo z vozu. Vyrázila se starou károu přímo proti chatrči, až Dillon a Gurney rychle vyskočili, a pak na místě zastavila. Vylezla z auta a vešla zase do chatrče.

Dillon se na ni díval. V očích se mu zračil úžas, ale tvářil se nezúčastněně.

"Umí řídit," řekl Gurney Dillonovi. "Určitě se nesesype."

Dillon váhal a pak přikývl. "Jistě," souhlasil. "Zejtra bysme mohli tu banku udělat."

Za jeho zády si ti dva vyměnili pohledy.

Na tenhle kšeftík se jim docela dobře hodil velký cadillac. Myra držela pedál na podlaze a jela středem vozovky. Vedle ní seděl Gurney, Dillon byl vzadu. U boku držel samopal zabalený do přikrývky.

Bylo po třetí hodině a odpolední slunce bylo horké. Odráželo se na bílé silnici a tetelilo se nad zelenými poli.

Všechno se jim bezvadně dařilo. Nebyla to jenom náhoda. Dillon celou akci připravil tak důkladně, až to druhé dva překvapilo. Na kusu bílé lepenky nejprve nakreslil plánek. Banku zakreslil přímo do středu. Vymyslel tři různé způsoby úniku. "Je to takhle," vysvětloval. "Odcházíme s prachama. Dejme tomu, že někdo spustí brajgl. Dobrá. Šerif sebere auták a pustí se semhle dolů." Na plánu udělal čáru. "Musíme jet tudy. Dejme tomu, že přijede z toho směru. Nebudem mít čas fáro obrátit, tak se dáme doprava. S touhle mapou máme tři možnosti úniku." Připíchl plánec na přední okno auta, přímo Myře nad hlavu. Probíral plánec s Myrou tolikrát, až jí z toho bylo nanic.

"Musíš mít v kebuli jasno," řekl jí. "Budu pořád s tebou, ale musíš jet tam, kam ti řeknu, a to rychle. Nesmíš se hádat... musíš řídit."

Když Dillon skončil s ní, dal se do Gurneyho. Ukazoval, jak má zmáčknout revolver a jak střílet. Dillon mu řekl: "Ty si s bouchačkou moc hrát nebudeš. To přenecháš mně. V tyhle bance sou jenom dva moulové a ty nebudou dělat žádný voloviny. Maj ženy a možná i fakany. Ty jenom sebereš prachy a rychle plácheš."

Gurney měl pod kabátem pětačtyřicítku. Měl s ní dobrý pocit. Cítil vzrušení, ale už se nebál.

Káru schovali v lese, nějakých dvacet mil od banky. Dillonovi nedělalo žádné potíže šlohnout cadillac. Stál prostě na hlavní třídě a čekal, až ho někdo štipne. Dokonce i motor běžel, zatímco jeho majitel nakupoval na víkend. Tahle bedna určitě pojeď dobře.

Odjeli do města. Dillon se cpal kupředu, takže jeho hlava trčela mezi těmi dvěma. "Ber to klid'ánko," řekl. "Jenom to rozpal a bez kraválu zastav."

Myra procedila skrze zuby: "Co myslíš, že k čertu dělám? Myslíš, že ten zatracenej krám převrátím a tam dole ho položím na střechu?" Srdce jí tlouklo do žeber.

Dillon se zaklonil dozadu. "Hlavně měj voči na stopkách." Víc už neřekl. Sundal pokrývku ze samopalu, položil si ho na kolena a levou rukou držel dveře.

Gurney vytáhl zpod kabátu pětačtyřicítku. Měl ji na klíně. Ústa měl vyschlá.

Zastavili před bankou.

Myra vysunula spojku, vyřadila rychlost a mocně túrovala. Řekla: "Ať vám to netrvá celej den."

Dillon vedle ní položil kolt. "Bude lepší, když to budeš mít."
Myra vsunula zbraň pod sebe a sedla si na ni. Pažbu měla přesně pod rukou.
Dillon prudce otevřel dveře. Vyběhl po chodníku a vešel do banky. Samopal měl pod kabátem. Gurney mu byl v patách. U přepážky byla zaklíněná tlustá žena a hádala se s pokladníkem. Gurney ji slyšel, jak dělá kravál. Mozek měl úplně ochromený. Vůbec nedovedl pochopit, co vlastně ta ženská říká.
Když stíhlý, vytáhlý muž na druhém konci banky uviděl Dillona, vstal ze židle a šel dolů.
"Zůstaň u dveří," nařídil Dillon Gurneymu.
Ten vytáhlý chlapík řekl: "Právě zavíráme." Znělo to, jako by měl banky až po krk.
"Padej," vykřikl Dillon vysokým hlasem. "Ste přepadený." Samopal ukázal svou černou hlaveň.
Dva chlapíci za přepážkou strnuli jako voskové figuríny.
Tlustá žena otočila hlavu. Dillon byl přímo za ní. Podívala se na něho a otevřela ústa. Gurney div neupustil revolver.
"Tahle ženská bude pištět, až zboří barák," napadlo ho.
Dillon malounko posunul samopal a rozhoupal pěst. Kotníky zasáhl ženskou na ústa. Padla na kolena a pak se roztáhla na podlaže.
Vytáhlý muž náhle zezelenal a zvracel před sebe na podlahu. Ruce nespustil, jenom hlavu naklonil dopředu.
Gurney přelezl přepážku. Oba muži na něho koukali rozšířenýma očima. Byli k smrti vyděšení.
Gurney prošel k zásuvkám. Skládal bankovky na pult. Dillon tam stál ve střehu, v rukou připravený samopal. Řekl: "Otevři sejf." Nepřátelsky se díval na pokladníka.
Gurney uchopil úředníka za paži. "Votevři to!" zavrčel a strčil mu pětacyřicítku do žeber. "Dělej!"
Pokladník vrávorl k trezoru, kolena se mu podlamovala. Gurney viděl, jak mu za ušima stéká pot až na límec.
Pokladník otevřel dveře. Nebyly ani zamčené. Snažil se něco říci, ale byl tak vyděšený, že mu jazyk vypověděl službu.
Gurney vybíral peníze, srovnané do úhledných balíčků. Nebylo jich tam mnoho, ale Gurney sebral všechno, co viděl. Nechal tam jenom mince. Potom běžel zpátky k pultu a zastrčil peníze do pytle od mouky, který si přinesl s sebou. Opět přelezl přepážku.
Dillon řekl: "Deme." Čekal u dveří, až Gurney vyběhne. Potom začal sám couvat. "Nic si nezačínajte," zavrčel na vytáhlého chlapíka. "Tenhle psací stroj vás rozseká na cucky."
Obrátil se a běžel. Myra už rolovala auto. Když vyskočil na stu-pátko, cadillac vystřelil tak prudce, že ho div nevymrštil.
Pneumatiky skřípěly a auto se kolébalo, až se zastavilo uprostřed vozovky. Dillon strčil samopal na zadní sedadlo a zachytil se na stu-pátku. Snažil se dostat dovnitř. "Podej mi ruku, ty parchante," ječel na Gurneyho.
Gurney uchopil Dillona za paži a táhl ho vpřed. Další prudké naklonění vrhlo Dillona do vozu hlavou dopředu. Vyškrábal se na kolena a zuřivě nadával.
Myra zatínala zuby. V koutku mysli doufala, že se Dillona zbaví. Nepokusila se ho shodit vědomě, ale teď, když už byl v bezpečí, věděla, že ho chtěla setřást.
Cadillac se řítí hlavní třídou. Roztřesená ručička tachometru se vymrštila až na sedmdesátku. Nad skřípěním pneumatik a svištěním větru slyšeli, jak lidé křičí.
Myra svírala volant, oči upněné na cestu, která jako by se odlepila od země a vyskočila jim vstříc. Protijedoucí vůz zoufale brzdil, aby do něho cadillac nenarazil. Myra otočila volantem a prosvístěla kolem. Před nimi ležela volná silnice.
Dillon se podíval zadním okénkem. Silnice byla opuštěná. Posadil se na sedadlo a otíral si dlaně. Nadskakoval vzadu, jak se auto hnalo po kodrcavé silnici.
Gurney otočil hlavu a zašklebil se na něho. "A je to," vykřikl.
Dillon neřekl nic. Tvářil se jako vrah. Nebyl si jistý, zda ho Myra chtěla svrhnout. Věděl jenom, že chybělo velmi málo. Gurney stále pevně svíral pytel. Dillon se naklonil vpřed a sebral mu ho. Gurney se vyděšeně ohlédl, ale Dillonovy chladné oči ho přiměly, že ucukl. "Nehoň se," vykřikl Dillon na Myru, "nesmíme tu kraksnu převrátit."
Myra zmírnila tlak na pedál a rychlost poklesla na padesátku.
Gurney řekl: "Byla to tutovka."
Dillon se zachechtal. "Jistě, ale snadno to mohlo kiksnout."
Několik příštích mil jeli mlčky. Gurney se cítil nesvůj. Věděl, že kdyby byl Dillonovi nepomohl, jistě by ze stupátka spadl. Věděl, že Dillon to ví. S čím si to ksakru Myra zahrává? Tenhle Dillon je příliš prohnaný, než aby se nechal napálit.
Když dojeli do lesa, kam schovali svou rachotinu, sjela Myra s cadillakem z cesty. Vystoupili a nechali cadillac na místě, na které nebylo ze silnice vidět.
Dillon rychle ustoupil o dva kroky stranou od svých společníků. Tvářil se neúprosně a výhružně. Pozvedl samopal. "Polož bouchačku na zem!" poručil Gurneymu. "Ty di pryč od toho auťáku," řekl Myře.
Oba stáli velmi tiše. Myra ovládla hlas. "Oč proboha de?" zeptala se stísněným hlasem.
"Chci ty bouchačky... Možná že ste mě nechtěli v autě vodkrouhnout, ale já s váma nebudu nic riskovat; mrskněte sebou. Zahod' revolver, Gurneyi."
Gurney upustil revolver na zem do trávy. Odstoupil od něho. V obličejí byl úplně bílý. Měl strach.
Dillon sebral revolver a zasunul si ho za opasek kalhot. Přešel k vozu a sebral revolver, který ležel na sedadle.
"Dobrá," řekl, "to je všechno. Teď se vrátíme do chatrče v naší káře."
Ti dva neřekli nic. Gurney si sedl k volant a Myra se posadila vedle něho. Dillon si vlezl dozadu. Odjeli a cadillac tam nechali.
Když dojeli do chatrče, Dillon šel přímo do svého pokoje a zamkl se. Slyšeli, jak zástrčka zapadá do svého lůžka, jak ho uzavírá.

Myra tiše stála a hleděla na Gurneyho. "S tímhle chlapem se nikam nedostáném," řekla tlumeně. "Ten by si zasloužil."

Gurney se naklonil nad lavici a posadil se. Zamyšleně si třel zátylek a úporně si hleděl na nohy. Myra na něho chvíli zírala a pak se dala do přípravy jídla.

Dillona uviděli, teprve když byla večeře na stole. Vyšel z pokoje a na tváři se mu objevil chladný, vítězoslavný výraz. Uvědomoval si, že se ti dva na něho dívají nevládně. Posadil se ke stolu a dal se do jídla. Ti dva jen seděli a pozorovali ho. Za okamžik podrážděně vzhledl. "Co to k čertu s váma je?" zeptal se zprudka. "Nemáte hlad?"

Myra se zeptala: "Kolik dostanem z banky?"

Dillon se jí vysmál. "Vo to se nemusíš starat," řekl. "Ty seš tady na práci, rozumíš?" Vyňal z kapsy nějaké bankovky a hodil je po stole Gurneymu. "To je tvůj podíl," řekl lhostejně a jedl dál.

Gurney se podíval na bankovky, jako by nemohl věřit svým očím. Rýpl do nich prsty.

Myra řekla nejistým hlasem: "Spočítej je."

Gurney je nemohl počítat. Jen tam tak seděl a koukal na ně.

Myra se naklonila vpřed a popadla bankovky. Pleskala jimi o stůl a nahlas je počítala. Napočítala sto dolarů.

Dillon jedl dál s očima na talíři. Kolem úst se mu tvořil malý bílý kroužek. Zlobil se.

Myra syčivě dýchala. Zeptala se: "Co to je?"

Dillon se podíval na Gurneyho. "Necháváš tu čubku moc kvákat," řekl. S třeskem hodil příbor na talíř a opřel se. Ruce mu ležely na stole, prsty ťukaly.

Gurney spěšně řekl: "Sto lupenů, to není moc."

"To si vod něj nenech líbit," vykřikla pronikavě Myra a odstrčila bankovky od sebe. "Podfouknul tě."

Dillon vstal a převrátil židli. Oči mu svítily. "Už sem ti to řekl," zavrčel na Gurneyho. "Tohle trpět nebudu. Tahle čubka musí vypadnout, rozumíš? Seš blbej, že ji tu trpíš... Tak s tím je konec... Musí ven!"

Gurney na něho pohlédl, lesklý obličej měl stažený, ale věděl, že s Myrou je v koncích. "Poslyš," řekl, "něco tu neklape. Nemyslíš přece, že tohle je všechno, co z té prácičky dostanu?"

Dillon se na něho podíval. "Zcvoknuls?" zeptal se divoce. "Co si k čertu myslíš, že z toho dostaneš?"

"Sto lupenů - to je pakatýlek."

Dillon se zašklebil. "Jistě, je to pakatýlek. Co z toho? Tys tu prácičku nevyšťáral, že? Tys nevymyslel plány, že? Tys ani nevěděl, kde ta banka je, že? Vůbec nic z toho si neudělal. Tys tam jenom vešel a vzal prachy ze sejfu. Tohle mohla udělat i sakramentská vopice."

Gurney sklopil oči. Dillon ho měl.

"Dávám ti sto lupenů a buď rád. Když si budeš namáhat šišku a vypotíš něco dobrého, potom pudem na polovinu, ale do té doby ne."

"Ty podfukářská kryso!" vykřikla Myra. "Co dostanu já? Neřídila sem aut'ák?"

Dillon se na ni podíval. "Ty seš pro mě vzduch," řekl a ušklíbl se. "Tenhle blb tě sem přived. Je na něm, aby ti něco vrazil."

Otočil se k nim zády a odešel do svého pokoje. Slyšeli, jak západka bouchla do svého lůžka.

Měsíc plul vysoko. Ze své postele viděl Gurney jasně každý předmět v pokoji. Okno bylo doširoka otevřené, ale dovnitř nepřicházel žádný vzduch. Bylo mu horko, ležel nepohodlně, necítil se dobře. Myslel na sto dolarů a potil se hněvem. Když Dillon odešel do svého pokoje, ztratila se Myra také. Gurneymu neřekla ani slůvko.

Netrpělivě se posadil a podíval se na potlučené hodiny na polici. Bylo po jedné. Mrštíł nohama na zem. Byl neklidný, měl pocit zbytečnosti všeho. Tato nálada mu ochromila tělo. Chtěl Myru. Toužil po ní tak úpěnlivě, že cítil úplnou slabost. Byla jenom přes pokoj, tam za těmi dveřmi. Stačilo vejít a vzít si ji. Věděl, že by ji přinutil. Možná by se mu bránila, ale nakonec by ji dostal. Lehl si na loket a divoce si hryzal ret. Věděl, že nemá dost kuráže, aby tam vešel a něco si začal. Dovedla se velmi dobře sama ochránit. Byla na něho příliš silná.

Opět vstal se široce otevřenýma očima. Její dveře se tiše otvíraly. Cítil, jak mu srdce buší do žeber, a začal neklidně dýchat. Viděl, jak se za ní třepotá plamen svíčky, takže stín tančí před ní. Zvedla ruku a pokynula mu. Bez jediného zvuku se rychle proplížil pokojem. Vzala ho za paži, vtáhla do pokoje a zavřela.

Byl překvapen i zklamán, když viděl, že je oblečená. Její bílý obličej a její oči, tvrdé a jasné jako sklo, ho děsily. Opřel se zády o dveře a civěl na ni.

"Co je?" zeptal se. Tlumil hlas.

"Nevíš?" řekla. "Vod toho všivýho skety už nic nevyrazíme. Musí zmizet."

Gurney na ni zíral, v ústech mu vyschlo. "Ale jak?" zašeptal.

"Musíš vrazit k němu do pokoje a voddělat ho," zasykla.

Gurney sebou trhl. "Seš cvok," řekl. "Ten chlap tam má tři zbraně."

Měla obličej těsně u něho. "Má tam taky spousty prachů. Musíme je dostat, Nicku, chápeš to? Nedostanem se nikam, když to neuděláme."

Gurney ji obešel a posadil se na postel. "Říkám ti, nedá se to udělat," řekl a uhodil se pěstí do kolena. "Nač myslíš? Říkám ti, ten chlap má tři bouchačky, stačí mu, když se otočí, a rozstřílí nás jako řešeta."

Myra k němu přešla a sedla si těsně vedle něho. Objala ho kolem krku. Cítil teplo jejího těla, jak se k němu tiskla. Na paži cítil křivku jejích prsou. Otočil se, přitáhl si ji ke kolenům, pevně ji sevřel a cítil, jak mu v uších hučí krev. Dovolila, aby ji políbil. Pak se od něho odtrhla a postavila se.

Seděl tam, rozechvělý touhou po ní. Promluvil vášnivě: "Musím tě mít, Myro." Rozpřáhl po ní ruce. "Nemůžu čekat..."

sakra... Musím tě mít."

Její hlas mu připadal jako sprcha. "Seber se, Nicku... Napřed Dillon... Mě nikdy nedostaneš, pokavaď ne vyřídíš toho spratka... A musíš ho vyřadit hned teď."

Gurney vstal. Naklonil se vpřed. "Myslíš to dovopravdy?" zeptal se drsným hlasem.

Stála tam a dívala se na něho. "Myslím to dovopravdy," řekla.

"Co mám udělat?" Spoléhal na ni.

Myra chodila po pokoji a přemýšlela. Gurney ji mohl jenom pozorovat. Mozek mu odmítl pracovat. Měl oči jenom pro ni, prohlížel si ji od hlavy k patě.

Nakonec řekla: "Nesmíme udělat žádnéj kiks, Nicku."

Gurney neřekl nic.

"Uděláš maličkou chybičku a vodpraví nás voba." Šla ke dveřím. "Počkej, hned sem tu."

Gurney si otíral zpoceně dlaně o prostěradlo.

Vrátila se opět do pokoje. Zachytil třpyt ocele. "Co to máš?" zeptal se. Hlas se mu proměnil v pouhé skřehotání.

Ukázala mu to. Ve světle svíčky se blýskla krátká čepel nože. Díval se na ni a oči mu lezly z důlků. Chtěl něco říci, ale zarazil se.

Posadila se na postel vedle něho. "Poslyš," řekla, "uděláme to takhle. Až si všechno připravíme, začnu vrískat, budu ječet tak, že na nás div nepadne střecha. Přiletí dost rychle, aby se přesvědčil, co se děje. Nakecám mu, žeš mě napadl, a ty se musíš tvářit rabiácky. Bude mluvit s tebou, já mu zatím vlezu za záda a zezadu ho bodnu. Jakmile bude mít nůž v sobě, ty ho zepředu uhoďš. Dávej bacha na jeho revolver, určitě si ho veme s sebou. Možná že začne pálit, pokavaď ho nezabiju, když bude ještě na nohou."

Gurneymu stékal po tváři pot. "Můj Bože," vzdychal. "To se mi ani trochu nelíbí."

Myra sebou netrpělivě škubla. "Pude to - uvidíš."

"Nožem toho parchanta nevodkrouhneš," řekl Gurney, "to si nemysli, že se ti to podaří."

Myra zaváhala. Možná že má Gurney pravdu. Pak řekla: "Nandáme mu to, jako to von nandal Butchovi." Vyklouzla do vnějšího pokoje a vrátila se skoro okamžitě. Dala Gurneymu malou pepřenku. Gurney se podíval na plechovku a zkroutil ústa do pošklebku.

"No jo," řekl a vstal.

"Počkej na příhodnou chvíli," varovala ho Myra, "pak mu to všechno prskni do obličej. Bude z toho pěkněj maglajs. Oběma dohromady nám to nepotrvá dlouho."

Gurney přikývl. Ruce se mu třásl, ale už se uklidňoval.

Myra si svlékla šaty. Vjela si rukama do vlasů a rozčuchala je. Gurney si ji přitáhl k sobě. Cítil ji, nakyslý pach jejího potu a její ženskosti. Přitáhla si jeho hlavu k ústům a přimkla se k němu. Několik okamžiků tak stáli. Potom se od něho Myra odpoutala a klopýtala na lůžko. Byla celá omámená touhou po něm.

Gurney procedil skrze zuby: "Začni kvičet," Chtěl to mít už za sebou.

Myra spustila řev - vysoké pištění, které Gurneymu drásalo nervy. Na okamžik přestala. Když uslyšeli, jak v Dillonově pokoji třesla závora, začala znovu.

Gurney zařval: "Drž hubu!"

"Vypadni... Vypadni!" ječela na něho.

Dillon řekl ode dveří: "Co se tu k čertu děje?"

Gurney trhl hlavou. "Zbláznila se."

Dillon postupoval do pokoje. Tvářil se chladně a podezíravě. Myra uviděla v jeho ruce revolver. Posadila se na posteli. Oči měla divoké. "Výhod' ho vodsad'," vykřikla na Dillona. "Nechci ho tady."

Dillon mírně zavrčel: "Drž klapačku... Co si k čertu myslíš, že tohle je?" Otočil se a podíval se na Gurneyho. "Ty radši vypadni. Když už si chtěl položit tuhle čubku, pročs ji napřed nezchladil ná-kým úderem? Co kdyby kolem jel nákej auťák a někdo sem vlez mrknout se, co se tu děje? Vy dva ste úplně praštěný, nebo co?"

Myra vstala z postele. Za zády držela nůž. Ustrašeně řekla: "Musíš mi pomoci. Prosím tě, ať tenhle ďábel neleze ke mně do pokoje. Vím, moc pro mě udělat nemůžeš, ale přece to takhle nenecháš?"

Dillon se otočil a zadíval se na ni. Gurney mu hodil do obličej pepř. Myra se vrhla na podlahu. Dillon přiškrceně zařval a u boku mu bouchla rána. Gurney běžel ke dveřím. Chtěl dostat samopal. Vkloupl do Dillonova pokoje. Byla tam tma, jenom plamen svíčky mrkal. Nikde samopal neviděl. Nadával, pobíhal po pokoji, horečně přehrabával věci, vytahoval zásuvky a hmatl v tmavých koutech. Čekal, že každou chvíli ucítí chladnou hlaveň zbraně, a jeho hrůza rostla, když hledající ruce nic nenacházely.

Ozval se zmatený Dillonův křik a třesk střelby. Gurney stkal samou hrůzou a běžel zpátky ke dveřím. Skoro vrazil do Dillona, který škobrtal po vnějším pokoji, jednu ruku na očích, v druhé držel ve výši pasu revolver. Gurney se skrčil a spěšně se přimáčkl za dveře. Dillon jednou vypálil. Střela vyrvala ze stěny spršku třísek. Vešel do pokoje, stál tam a poslouchal.

Gurney zadržel dech. Byl příšerně vyděšený. Dillon tápal k posteli. Gurney ho nechal projít, pak skočil vpřed a vrazil Dillonovi kolena do zad. Oba s rachotem padli na zem. Gurney řval na Myru, aby k němu přišla.

Revolver vypadl Dillonovi z ruky a sklouzl pod postel. Gurney cítil teplo Dillonova těla. Oba se potili strachem.

Gurney zakřičel: "Mám ho... rychle... Myro... rychle!"

Ve tmě běžela po hluku zápasu. Narazila na ně holeněmi a padla na ně.

Ze tmy vzdychal Gurney: "Chyť ho... pro Krista Pána... Nemůžu... Drž ho."

Myra si zachovávala rozvahu. Ležela na obou zápasících tělech. Rukou tápala ve tmě a zachytila něčí tvář. Oba muži se zvedali, div ji neshodili.

Tlumený hlas mumlal: "Je vespod... Pust' se do něj." Naslepo zarazila nůž dolů. Uslyšela vzdech a zápas náhle ustal. Palčivá ruka, podobná pařátu, jí sevřela zápěstí a bolestivě je zkroutila, až jí nůž s menším rachotem vypadl na podlahu. Do ucha jí řekl Dillon: "Zabilas ho, ty pitomá krávo."

Myra jednou vykřikla. Pak jí tělo ztuhlo hrůzou. "Nedotýkej se mě... Nedotýkej se mě," sténala a snažila se vyprostit zápěstí.

Slyšela, jak Dillon sbírá nůž a odhazuje ho pryč. Potom ji pustil a škrtl zápalkou. Červenýma zanícenýma očima na ni hleděl v šerém kmitání světla.

"Ani se nehni," procedil skrze zuby. "Udělej jedinej pohyb a voddělám tě."

Zůstala bez pohybu, jednu třesoucí se ruku na ústech, zatímco on šel ztuhla k lampě a rozsvítil ji. Její oči ho opustily a pomalu se obracely ke Gurneymu, který tam ležel ve stínu. Pořád se ještě nemohla pohnout.

Dillon zavřel dveře a utřel si oči rukávem košile. Hrud' se mu trochu vzdouvala a obličej měl tvrdý jako ze žuly.

"Ty pitomá čubko," řekl, "co myslíš, že se ti teď stane?"

Myra odtrhla oči od Gurneyho. Podívala se na něho a najednou si uvědomila nebezpečí. "Přemluvil mě k tomu...", začala. "Přinutil mě -"

Dillon se zašklebil. "Tenhle balík by si nic nezačínal. Na to neměl kuráž. Tys ho k tomu navedla; že to tak bylo? Tys řekla: 'Za-bij ho' a ta veš tě poslechla. Já tě mám přečtenou. Tys praštila Butche. Seš pekelná kočka. No tak, řek bych, že my dva si budeme rozumět."

Pomalu se k ní blížil. Couvala, rozpřáhla ruce a v hrůze vrtěla hlavou.

"Nezabíjej mě..." škemrala. "Ne-dě-lej... to!..." Přímě ječela.

Napřáhl ruku, sevřel jí zápěstí a přitáhl si ji k sobě. Jeho zanícené oči ji přiměly, aby ucukla. "Změnil sem svůj názor, co s tebou," řekl. "Máš všechno, čeho je potřeba, takže to můžeš táhnout se mnou. Vždycky se mi bude hodit štetka, jako seš ty. Když už nějakou holku seberu, tak musí bejt vostrá, a to se na tebe hodí. Rozumíš tomu? Já a ty budeme spolupracovat. Budeš dělat, co ti řeknu. Sem šéf a ty podřídiš svoji zatracenou kuráž mně."

Myra řekla spěšně: "Udělám všechno."

Jenom tam tak stála, ruce jí visely po stranách a v očích měla prázdno.

Dillon se vrátil. Přinesl s sebou tenký ocelový prut, který používali na čištění kamen. Myra se na něj podívala a probudila se k životu. Rukama si zakryla obličej. "Co s tím chceš dělat?" vydechla a přitiskla se ke zdi, jako by chtěla své tělo protlačit omítkou.

"Musím tě naučit rozumu," řekl Dillon a pomalu se k ní blížil.

Slečna Benbowová měla obchod s dámskými šaty v Bunker Avenue, na dosah zapáchajících jatek v Kansas City. Byl to takový obchod, kam jste se uchýlili, když váš poslední niklák měl podezřelý původ a vy jste úzkostlivě hledali záminku, abyste se udrželi nad vodou.

Slečna Benbowová byla mohutná černoška. Její úsměv se podobal naprasklé dýni, a když jste ji při něm bedlivě pozorovali, všimli jste si, že jí nikdy nepřešel do očí. Vydělávala spousty peněz, ale ne z obchodu. Kdybyste se jí zeptali, kdy naposledy něco prodala, těžko by vám mohla odpovědět. Tak daleko její paměť nesahala.

V pozadí obchodu stoupalo špinavé úzké schodiště. Vedlo do hotýlku. Občas poskytoval provizorní ubytování chlapíkům, jako byl Karpis, Barker nebo Frank Nash, když je hledali poldové. U slečny Benbowové byli v bezpečí. Poldové ji nechávali na pokoji. Někteří tvrdili, že se spojila s policejním komisařem. V každém případě ji policie nechávala v klidu, a to bylo moc dobré.

Ti dva, Myra a Dillon, přišli k slečně Benbowové v noci. Děšť jemně padal na lesknoucí se chodníky a na okamžik byla odplavena lehká mlha od řeky. Přišli z noci, Dillon měkce našlapoval a díval se čas od času podezíravě přes rameno. Byl si vědom svých nových šatů a váhy samopalů, který ležel na dně jeho velkého zavazadla.

Myra stoupala po vlhkých dlaždicích a dřevěné podpatky vyťukávaly jejich výzvu. Držela hlavu vzhůru a těšila se z toho, jak nylon měkce lahodí její pleti. Dillon ji v krátké době proměnil. Poprvé v životě si uvědomovala, co to znamená mít u sebe muže. Už nemusela o nic žádat ani nic navrhopat. Řeklo se jí, co má udělat, a ona slepě poslouchala.

Podívala se na Dillona a viděla jeho mocná ramena a jeho silnou svalnatou šíji. Prochvěl jí ohýnek. Chtěla ho.

Byli dvě noci na cestě a pomalu a opatrně se blížili ke Kansas City. Prožila s ním dvě noci bolestného zklamání. Choval se k ní chladně. Měli společný pokoj, ale ani se jí nedotkl.

Dillon ji náhle vyrušil z myšlenek. "Tady to je," řekl.

Zastavili před konfekcí. Místo bylo pohrouženo v pochmurnou tmou.

"Tenhle podnik je dobrej," řekl Dillon. Mluvil jenom koutkem úst. "Choděj sem všichni kluci."

Nahmatal tlačítko zvonku a stiskl je. Uslyšeli pronikavé cinkání někde v zadní části budovy. Čekali tam v dešti jako sochy.

Slečna Benbowová přišla sama a otevřela dveře od krámu. Svým mohutným tělem úplně zavalila vchod. "Ale!" řekla. "Nezabloudili jste náhodou?"

Dillon řekl zřetelně: "Tady kolem je moc horko. Uvnitř bude asi chladnějc."

Slečna Benbowová se na ně podezíravě podívala. "Odkud jste?" vyštěkla.

Dillon zamumlal: "Co kdybysme šli dovnitř a tam si promluvíme? Už sem promok."

Černoška váhala, pak ustoupila stranou. "Pojďte dál," řekla.

Vešli do tmavého krámu a ve tmě čekali, až slečna Benbowová zastrčí závoru. Pak rozsvítila elektrické světlo a mrkala na ně.

"Tak teď," zeptala se podezíravě, "odkud jste?"

"Z Plattsville," řekl Dillon.

"Kdo vás sem poslal?"

Dillon se tiše zeptal: "Slyšela ste vo chlapíkovi, kerej se menoval Nelson?"

Slečna Benbowová přisvědčila. "Jistě," řekla, "Nelsona jsem znala."

Dillon si posunul klobouk dozadu. "Dobrá. Spolupracoval sem s Nelsonem. Menuju se Dillon."

Slečna Benbowová se rozpačitě pohnula. "Většina z Nelsonových hochů je asi mrtvých," řekla.

"Tenhle není." Dillon se nevesele ušklíbl. "Chcem pokoj a náký žrádlo."

Slečna Benbowová váhala a pak řekla: "Padesát lupenů za den."

Myra namítla: "Proboha... Tohle přece není Belmont Plaza."

Dillon ostře vpadl: "Drž hubu! Zapadnem do tohodle podniku... Stejně, kdo to platí?"

"Ukažte mi peníze." Slečna Benbowová nastavila ruku. V očích měla chladný výraz.

Dillon se pobaveně zašklebil. Vytáhl svazeček a popřál slečně Benbowové, aby se na něm pokochala pohledem. Odtáhla tlusté rty od zubů. V tomto úsměvu bylo hodně medové nasládlosti. "Líbí se vám ten pohled?" zeptal se Dillon.

Slečna Benbowová řekla: "Můžete mít pokoj. Nájemné za týden chci teď, pane." Její hlas jako by byl naolejován.

Dillon vytáhl několik bankovek ze svazečku a mrštil jimi na stůl. Slečna Benbowová sebrala peníze a pečlivě je spočítala. Pak pohodila hlavou. "Vezmu vás nahoru," řekla.

Šli za ní úzkým schodištěm k velkému odpočívadlu, které by sneslo větší čistotu. Na odpočívadlo vedly čtverý dveře. Škundrala se k těm nejvzdálenějším a odemkla je.

"Co tomu říkáte?" zeptala se.

Pokoj byl veliký. Naproti oknu byly dvě postele, rozdělené stolkem. Koberec byl silný a židle hodně vycpané. Po Butchově chatrči to připadalo Myře docela dobré.

"To je fajn," řekla.

Slečna Benbowová na ni vrhla pohrdavý pohled. Tázavě stočila oči na Dillona.

"Jo," řekl Dillon a položil zavazadla. "Co bude s baštou? Vozejvá se mi žaludek."

Slečna Benbowová přidala libru medu do svého úsměvu. Tyhle dva snadno nakrmí. "Pošlu něco nahoru co nevidět," ujistila je.

Když se za ní zavřely dveře, Myra se podívala na Dillona. "Hraješ si na granda, vid?" řekla. "Padesát lupenů za den! To sou náky prachy!"

"Nech si to," odsekl Dillon chladně. Vrhla na ni nevrlý pohled.

"Copak ti to nemyslí? Tenhle podnik pro mě znamená moc. Můžu se tady setkat s hlavounama... Mám tuchu, že by se tu dalo splášt něco velikýho... Nestojí to za ty prachy?"

Hodil měkký plstěný klobouk na háček na dveřích a přešel k Myře. Dívali se na sebe.

"Byl sem z tyhle hry moc dlouho pryč," řekl. Mluvil velmi pomalu a vybíral slova. "Než se do něčeho pustím, musím se dostat dovnitř."

Myra mu položila ruku na rukáv. "Ty budeš největší hlavoun ze všech." V jejím hlase byl měkký poddajný tón.

Dillon našpulil rty. "Jo?" řekl. "Kdo to tvrdí?"

Její obličej, už ne obličej dospělého dítěte, byl tvrdý odhodláním až k bodu naprosté bezohlednosti. "Já to tvrdím. Ty pošleš všechny tyhle kriminálníčky tam, kam patří. Ty umíš myslet a jednat správně. Nikdo se ti nesmí postavit do cesty... Rozumíš tomu? Nikdo se ti nesmí postavit do cesty." Mluvila pomalu, každé slovo zdůrazňovala.

Dillon natáhl ruku a sevřel jí paži. Jeho ocelové prsty se jí zaryly do svalů a ona náhle pocítila slabost. "Poprvé si to řekla správně," uznal. "A já tě povleču za sebou." Odmlčel se a pak pokračoval: "Myslelas na poldy?"

Zasmála se na něho. "Co dělal Nelson s poldama? Měl dost prachů, aby je moh podmazat. Neměl snad ochranu? Fajn, ty ji budeš mít taky."

Dillon moudře zavrtěl hlavou. "Jistě měl ochranu - a podívej se na něj teď. Vybrali z něj čtyřiadvacet kulek, když ho položili na prkno."

"Muži z FBI," řekla Myra břitce. "S tím si nemusíš dělat starosti. Vyhejbej se FBI a nic se ti nestane."

"Jo, budu se vyhejbat FBI." V jeho hlase zazněla tvrdá nota výhrůžky.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Ztuhl, pak Dillon mrzutě řekl: "Dej si pohov, jo?" Přešel ke dveřím a prudce je otevřel. Stála tam vysoká, štíhlá dívka se značně načervenalými tvářemi a držela velký podnos, pokrytý ubrouskem. "Slečna Benbowová vám posílá tohle." Podivně fňukala nosem, což Myře nahánělo husí kůži.

Dillon ustoupil a vpustil ji dovnitř. Myra si ji prohlížela. Dívka pohlédla široce rozevřenýma očima na Dillona a postavila podnos. Opět se podívala na Dillona. Byl to postranní lstivý pohled se silným rysem výzvy. Vyšla, kolébajíc se v kyčlích.

Dillon kopnutím zavřel dveře. "Tahle poběhlce si asi myslí, že je dobrá," řekl.

Myra sundala ubrousek z podnosu. "Zdá se mi, že slečny pro tebe moc neznamenaj," řekla a snažila se udržet hlas v klidu.

Dillon pokrčil rameny. "Důvod, proč pro mě slečinky nic neznamenaj, je v tom, že se přímo nabízej. Většina z nich se nosí tak, až to člověka otráví."

Myra položila ruce na stůl a prohlížela si nehty. Řekla, aniž se na něho podívala: "Takovému chlapíkovi, jako ses ty, by mohly dát dost radosti."

Dillon se obrátil a civěl na ni. "To si myslíš ty," opáčil a na rtech se mu objevil posměšek. "Já si myslím něco jinýho." Posadil se ke stolu a hladově se pustil do jídla.

Na druhé straně odpočívadla, za zamčenými dveřmi, snídal Roxy. O konvici s kávou si opřel noviny ,Kansas City

Times' a při jídle je pozorně četl.

Fanquist ležela v posteli, vlasy jako len rozhozené po podušce, s cigaretou v ústech. Ospale pozorovala Roxyho.

"Puritánskej biskup dělá rambajs kvůli nešťastnejm ženskej, na kerý nedávno narazil na hlavní třídě. Tvrdí, že je to vostuda," oznamoval Roxy a usklíbl se. "Co si vo tom myslíš, Fan?"

"Dybys mň zabil, nevzpomenu si," řekla, protahujíc samohlásky po jižním způsobu. "Asi zapomněl doma prachy nebo už všechny pro-šustroval."

Roxy zavrtěl hlavou. "Tihle chlapíci nejsou nikdy švorcovi," řekl. "Asi si prachy s sebou nevzal. A tohle si poslechni, Fan: nákej chlapík přistih starou s jiným chlapíkem a vzal na ni řeznickej sekáček. Tadyhle je fotka toho paroháče... Nechceš se mrknout?"

Fanquist zavrtěla hlavou. "Nemám ráda horory... Přestaň s tím votravovat, jo?"

Roxy shodil noviny na podlahu. Dopil kávu a zapálil si cigaretu. "Máš na dnešek nákej program?" zeptal se pln naděje.

"Du na trvalou." Fanquist se protáhla a zívla. "V deset. Potrvá to asi tak dvě hodiny... Setkáme se na oběd?"

Roxy přikývl. "Jo, uděláme to tak," řekl. "Vyzvednu tě u Verettiho."

Někdo zaklepal. Roxy se podíval na Fanquist a nadzvedl obočí. Pak strčil ruku do kabátu a uvolnil pistoli z pouzdra. "Kdo je?" zeptal se.

"Je to dobrý," ozval se chraplavý hlas slečny Benbowové.

"Co tu k čertu chce?" řekl Roxy, šel ke dveřím a prudce je otevřel.

Vešla slečna Benbowová. Bílé zuby jí svítily jako klávesnice. Roxy zavřel a otočil klíčem. "Co se děje?" zeptal se a hodil nedopalek do krbu.

Slečna Benbowová pokynula Fan. "Máte sousedy," řekla. "Sou noví... Nikdy předtím sem je neviděla."

Roxy vypadal dost vyjeveně. "Sou v pořádku?" zeptal se ostře.

"Myslím, že jo," řekla slečna Benbowová. "Věděli, jak se sem dostat. Von se menuje Dillon."

"Dillon? Ale ale, tenhle chlapík je z kšeftu hezkejch pár let. Pamatuješ se na Dillona?" Roxy se podíval na Fanquist.

"Jistě. Vzpomínám si, že sem o něm slyšela. Podle chlap. Chlap, kerej nekouří nebo nechlastá nebo nemá holku, je podle chlap."

Roxy se usklíbl. "To říkáš ty."

Slečna Benbowová se neklidně pohnula. "Na těch dvou se mi něco nelíbí. Ta štětka je eště děcko, ale zlý děcko. Má takovej studenej ksicht. Nechtěla bych se probudit a najít ji vedle sebe na polštáři. Von je chlap jako hora a vostrej. Ani z něj mi není dobře."

Vypadalo to, že Fanquist to zaujalo. "Ten chlápek? Je hezkej?"

Roxy se zasmál. "Měla sis dát studenou sprchu, Fan," řekl. "Není trošku moc hr?" obrátil se ke slečně Benbowové.

Slečna Benbowová se opět usklíbla. "Mně se to líbí," prohlásila. "Pohybuje se tu až moc studenokrevnejch štetek - na můj vkus."

Fanquist našpulila rty. "Tak se vymáčkni, ty nekňubo," pobídla ji. "Nenechávej nevinnou dívku čekat. Jakej je?"

Slečna Benbowová pokývala hlavou. "Jistě, jistě," řekla. "Má všecko. Takovej vyfíknutej hošan. Velkej, silnej a tvrdej. Asi dobrej v posteli."

Fanquist se podívala na Roxyho. "Nežárlíš?" zeptala se.

Roxy se zašklebil. "To jistě... Zrovna hořím."

"Nechala bych toho chlapíka na pokoji," řekla slečna Benbowová varovně. "Ta štětka, co je s ním, nevypadá na to, že by strpěla náky zásahy zvenčí."

Fanquist pokrčila rameny. "Ať táhne k čertu," řekla. Podívala se na hodiny a stáhla ze sebe pokrývku. "Bože," zareptala. "Musím zase k holiči. V deset."

Slečna Benbowová se sunula ke dveřím. "Myslela sem si, že o těch dvou rádi uslyšíte," řekla.

Roxy přisvědčil. "Mrknu se na ně."

Posadil se do přečpané židle a díval se, jak se Fanquist obléká. "Nemáš přece takovej kvalt, aby ses nemohla vošplouchnout," řekl, když si začala natahovat šaty.

Nevšímal si ho. Upravovala si ramínka podprsenky. Roxy se na ni díval se zdviženým obočím. "Dávej pozor," varoval ji. "Brzo ti nákej chlapík převálcuje prsa."

Fanquist se zachechtala. "Jaký to říkáš pitominy," usklíbla se a věnovala se úpravě obličeje.

Roxy v duchu přesahoval. "Asi se pudu mrknout na ty dva," řekl a šťoural se v zubech koncem zápalky. "Možná budou zajímaví."

"Dej si pozor na tu štětku," varovala ho Fanquist. "Vyškrábu jí oči, jestli na tebe naletí."

"Prima." Roxy zamával rukou. "Znáš mě. Nemám sílu na dvě slečinky najednou. Ty si dej pozor na Dillona."

Zastavila se u dveří. "Poslyš, jestli ty dva nejsou úplně blbí, přiveď je s sebou k Verettimu. Možná že s nima bude psina."

Roxy přikývl. "Jo," řekl, "jestli maj něco v kebuli, tak to udělám."

Fanquist za sebou zavřela a běžela po schodech dolů. Roxy zase sebral noviny a studoval policejní zprávy.

Roxy byl lupič. Nijak význačný, ale příležitostně si přišel na své. Specializoval se na vykrádání aut. Gangsteři ho považovali za docela schopného mladíka a celkem si ho vážili. Vyhýbal se poldům, nikdy ho nefotografovali ani mu nebrali otisky prstů a nebyl zabiják. Jeho krádeže mu přinášely asi tak tisícovku týdně, a tak se mu dařilo docela dobře.

Fanquist každý týden přispívala do rozpočtu tím, že vybírala kapsy. Zřídka se vracela domů, aniž by přinesla ve své kabelce nějaký šperk nebo peněženku.

Roxy a Fanquist se spráhli asi tak před osmnácti měsíci. Docela dobře se snášeli, ale žádná velká láska to nebyla.

Fanquist si o něm myslela, že je Talián, a on v ní viděl tak trošku rajdu. Své mínění si ponechávali pro sebe a nic se nedělo. Spali spolu a brali to jako záležitost fyzického pohodlí. Jedli spolu, aby měli společnost. O pokoj se spolu dělili z úsporných důvodů a snášeli se celkem dobře.

Když Roxy dočetl noviny, nasadil si měkký plstěný klobouk, podíval se na sebe do zrcadla zabírajícího celou stěnu a lajdal se k odpočívadlu. Vyňal z kapsy balíček se žvýkačkou, sundal obal, vsunul žvýkačku do úst a zamyšleně ji začal zpracovávat. Po celou dobu, co se tím vším zabýval, bedlivě naslouchal.

Věděl, že by bylo nebezpečné, kdyby na dveře zaklepal. Vzpomínal si, že slyšel podivné zkačky o Dillonovi. Viděl jednou chlapíka, jak koupil pořádnou dávku olova do břicha, jakmile zaklepal na dveře. Opřel se o veřeje a čekal. Doufal, že někdo vyjde. Čekal nějakou dobu a pak pokrčil rameny. Vrátil se k sobě do pokoje a dveře nechal otevřené.

Dobrý nápad mu vnikla velká španělská kytara. Sáhl po ní a začal hrát. Spustil Prolog Pagliaccimu. Roxy měl příjemný hlas - bohatý hezký tenor. Věděl, že Prolog je jeho parketa. Vyzpíval i vysoké E a dovedl je rozeznít tak, až se okna chvěla. Rád se v těchto závratných výškách zmlátil, ale Fanquist to neměla ráda.

Předpokládal, že žádná dáma nezůstane za dveřmi, až rozpoutá toto lákavé italské zboží, a měl pravdu. Myra vystrčila hlavu ze dveří a vyšla.

Roxy se utápěl ve vzlykotu, v posledních taktách se rozžalostnil až k pláči, pak rychle skončil několika okázalými akordy.

Usmál sena Myru. "Sázím se, že ste si myslela, že se to tu perou kočky."

Stála tam a dívala se na něho s obdivem. "Bylo to nádherný," řekla.

"Líbí se vám to?" Snažil se vypadat překvapeně. "To je klasika. Chcete slyšet, jak dělám Bouřlivou řeku?"

Přikývla a sepjala ruce před sebe. Roxy si pomyslel, že je docela pohledná. Postavu měla subtilní, nebyla jako Fanquist, jejíž křivky hodně přesahovaly a útočily na vás. Její velké oči přesvědčovaly Roxyho o tom, že může být rád, že mu nedovede číst v duši. Přeběhl prsty po strunách. Roxy na kytaru rozhodně uměl hrát.

Vyšel Dillon. Obličej měl chladný a podezřivý. Roxy mu pokynul, ale hrál dál. Pak začal zpívat. Neposlouchal zbytečně každou desku Binga Crosbyho. Roxy se tak nebavil už celá léta.

Zakončil vskutku dovedně a položil kytaru na gauč. "Poděte dál," zval je. "Dlužím vám dvěma drink."

Myra vešla dovnitř ráda. Posadila se na gauč a rohlédla se po pokoji. Dillon se opřel o dveře. Pozorně si prohlížel Roxyho.

Myře připadal Roxy jako George Raft. Líbil se jí. Nepřipadal jí jako nějaký hlavoun, ale napadlo ji, že by se jím mohl stát.

Roxy nalil tři whisky a přistrčil je k nim. Dillon postavil sklenici na stůl a potřásl hlavou.

Roxy nadzvedl obočí. "Něco není v pořádku?"

Dillon řekl nevrle: "Já to nepiju."

Myra ho pobídla: "Pod dovnitř a zavři - táhne."

Dillon vešel a zavřel. Na vteřinu se rozhostilo ticho. Pak začali mluvit Myra a Roxy najednou. Podívali se na sebe a zasmáli se. "Já sem Myra... Tohle je Dillon," řekla.

Roxy přikývl. "Sem rád, že vás oba poznávám. Jistě byste se tady neocitli, kdybyste nebyli v kšeftě."

Dillon se chladně zeptal: "Jaké je tvůj obor?"

Roxy se napil. Podíval se na Myru. "Já sem tu známej jako Roxy," řekl. "Možná bysme se měli víc seznámit, než přejdem k oborům."

Dillon pokrčil rameny. "To mi nevyhovuje," řekl. "Můžeš dělat blbýho, ale dobře víš, kdo sem, tak si myslím, že by menší hláška nezaškodila."

Roxy si přetáhl klobouk přes oči. Tenhle chlapík má vošklivej pohled, myslel si. Snažil se vybavit si, co o něm kdy slyšel. Bylo to už dlouho. Vybavil si jenom, že to byl zabiják.

"Jistě," řekl konečně. "Znám tě. Já sem celkem bezvýznamnej. Můj obor je vykrádání aut. Občas nějaký prachy získám. Moje holka je kapsářka."

V Dillonově obličejí se objevil posměch. Opravdu bezvýznamnej mouna, pomyslel si. "Musím se dostat zpátky do kšeftu," řekl. "Byl sem dlouho mimo."

Roxy přešel a lehl si na gauč. Prohlížel si boty se suknem nahoře. Měl velmi malé nohy a rád se jim obdivoval. "Jo," řekl. "Seš asi zapomenutej."

Dillon vyslal pohled směrem k Myře - naznačoval jí, aby byla zticha. Prohlásil: "Chci navázat kontakt s někým velkým."

"Vý dva se mi líbí," řekl Roxy zamyšleně, "tak to proberu od vrchní paluby. V tyhle díře nemáte šanci domáknout se něčeho vel-kýho, pokud si zase nezískáte starou pověst. Starý gangy sou namydlený a ty nový si myslej, že nikdo jim už nic nemůže ukázat. Když se tam budete chtít prosadit, tak si jenom řeknete vo maléry."

Myra tiše řekla: "To je správná řeč."

Roxy vzhledl a ušklíbl se. "Jistě, tak to je, sestro. Musíte postupovat pomalu, rozumíte? Můžu vám udělat sem tam antré. Rád to udělám, ale hlavně vy sami si musíte pomalu budovat postavení."

Dillon řekl: "Sme tak dobrý jako zbytek sebranky v tomhle hnízdě." Roxymu uniklo chladné světlo v jeho očích.

Roxy pokračoval: "Eště ste se nesetkali s hlavounama. Sem už ve kšeftě deset let a sem rád, že je neznám, rozumíte? Hlavouni přechnívaj a sou první, co dostávají přes držku. Musíte mít ochranu a musíte za ni platit, když ste hlavouni. Ste poznamenání vládou. Podívejte se na Floyd a Baileyho a na Nashe a na kohokoliv z nich. Sou na útěku a pořád sou na útěku. Já se nemusím kvůli ničemu trápit, já mám pokoj," Opět si nevsíml pohledu v Dillonových očích.

Zadrmčel telefon a polekal je. Roxy vstal z gauče a vzal z vidlice sluchátko. Po drátě přicházel chraptivý hlas. "Dva ostří chlapíci pro-štarávají ulici. Asi federální fízlové. Míří k vám."

Roxy řekl: "Díky, brácho," a pak položil sluchátko. Podíval se na ty dva. "Raděj schovejte svoje bouchačky," řekl tiše. "Dva federální poldové sou na cestě sem."

Dillon rychle a tiše vstal. "Proti mně nic nemaj."

Roxy uvolnil z kabátu náramenní pouzdro a rozepnul přezku. Sundal kšíry. "Jestli máte bouchačku, tak bude lip, když ji ukryjete," řekl. "Tihle chlapíci dovedou řádit, když vás přistihnou, že máte bouchačku."

Myra se zeptala v záchvatu paniky: "Kam je můžeme schovat?"

Roxy přešel ke krbu a poklekl. Odsunul dlaždice z ohniště, jako by to byla nějaká zásuvka, a vsunul svou pistoli do úzkého otvoru dole. "Tahle stará holka to má v každém pokoji. Využijte toho."

Dillon odešel z pokoje a šel do svého bytu. Sebral dvě pistole i samopal a ukryl je. Mlčky se vrátil. "Co to znamená?" zavrčel. "Myslel sem, že tohle místo je bezpečný."

Roxy přikývl. "To určitě je. Ale federály sem musíš vpustit. Vobyčejní poldové to tady vynechávají, ale federálové ne. Nehledá tě náhodou nějaký policajt, že ne?" V jeho hlase se ozvala značná úzkost.

Dillon nic neřekl. Stál u stolu, malinko napjatý. Očima jako úlomky ledu civěl na Roxyho. Výraz jeho očí Roxyho docela polekal.

Ticho přerušila Myra. "Vůbec ne," řekla.

Roxy si oddechl. "Dobrá, jenom dál pijte a nic neříkejte. Já to za vás vodmluvím, pokud to bude nutný."

"Hergot!" volal rozezleně Dillon. "Tahle kráva ztratí svoje kšefty. Je blázen, jestli si myslí, že já budu platit takový prachy, když federálové můžou dovnitř."

Roxy přikyvoval. "Jistě," řekl. "Myslím, že vás natáhla. Srovnej ji trochu. Už dlouho jí to patří."

Náhle slyšeli, že dole nastalo vzrůšo. Proti své vůli znervózněli. "Už dou," řekl Roxy a složil nohy na gauč. "Ne abyste se dali na splašený útěk. Budou zkoušet všechno možný."

Slyšeli slečnu Benbowovou, jak protestuje na schodech. Slyšeli, jak říká: "Na mě vy policajti nic nemáte. Nemůžete sem vpadnout jen tak. Říkám vám, tohle je slušný dům."

Někdo jí odpovídal skřipavým hlasem: "Nic si z toho nedělejte, matko. Jenom to tu trochu prohlédneme."

Venku se ozvaly těžké kroky a někdo kopl do dveří, až se otevřely. Ti tři v pokoji se otočili a dívali. Dillon zůstal klidný, ale Myře nervy jen hrály. Ve dveřích stáli dva mohutní muži s očima na stopkách. Dillonovi napadlo, že opravdu vypadají jako párek ostrých hochů.

"Nazdar, hoši," pozdravil je Roxy z gauče. Ruce měl položeny na klíně. "Mě snad nehledáte?"

Jeden z nich šel dál do pokoje, zatímco druhý zůstal u dveří. Řekl: "Vstaň, když se mnou mluvíš."

Roxy rychle vstal a sundal si klobouk. Díval se upřímně na federála a trochu nepřírozně se šklebil. "Ale, není-li to pan Strawn," řekl. "Už sem vás dlouho neviděl."

Strawn k němu přistoupil a hladil mu kapsy. "Kde máš bouchačku?" zeptal se.

Roxy pokrčil rameny. "Máte o mně špatný mínění," řekl. "Já bouchačku nemám. Znáte mě, šéfe. Nikdy bych podobnou věc neudělal."

Strawn řekl: "Tohle žvanění nikam nevede, tak toho nech."

Podíval se na Dillona. Pak pohlédl na druhého poldu: "Užs někdy viděl tuhle vopici?" zeptal se.

Druhý polda zavrtěl hlavou.

Strawn přešel k Dillonovi. "Kdo seš a co tu pohledáváš?"

Dillon se na něho odhodlaně díval. "Jenom sme si dali drink tady s kámošem," řekl. "Co je na tom špatnýho?"

Strawn si ho prohlížel a obličej mu ztvrdl. "Odkud seš?" vyštěkl.

Dillon vystřelil pohled na Myru. Strawn se rozmáchl pěstí. Udeřil Dillona do čelisti. Dillon ztratil rovnováhu - se zaduněním přepadl.

Roxy zakřičel: "Nic nezačínajte!" Oči mu lezly z důlků.

Dillon se díval na Strawna, oči měl zatemněné nenávisť. Pomalu se zvedal a třel si čelist. Kromě pohledu v očích zůstal klidný.

Strawn řekl: "Poslyš, ty melounová vopice, když se tě na něco zeptám, musíš odpovídat rychle. Odkud seš a jak se menuješ?"

Druhý policista vypadal znučeně, ale v rukou třimal pistoli.

Dillon procedil skrze zuby: "Sem z Plattsville. Menuju se Gurney... Nick Gurney."

Myra stála velmi tiše. Položila si ruku na ústa.

"Takže velké venkovské křupan, co?" Strawn se mu posmíval. "Tak poslyš, ty balíku, táhni z tohohle města. Takový dacany, jako seš ty, my nemáme rádi. Seber se a maž přímo do Plattsville a už tam zůstaň. Rozumíš?"

Dillon tam jenom stál a probodával ho nenávisťnými očima. Strawn zaťal pěstí. "Odpověz mi, sakra! Rozleješ si to u mě, ty za-tracenej votrapo, a já ti vyrvu střeva. Utluču tě k smrti."

Dillon řekl: "Rozumím vám."

Strawn se podíval na Myru. "Tak sestro, kdo seš ty?" zeptal se a zamyšleně si ji prohlížel.

"Jsem jeho žena," řekla Myra klidně. Do svého pohledu vložila hodně osobitosti.

Strawn zavrtěl hlavou. "Tohle není vhodný místo pro takový děcko, jako seš ty. Radši odsud vypadni a di domů. Ztrácíš čas, když se zahazuješ s tímhle vandrákem." Hlavou trhl směrem k Dillonovi. "Zapomeň na něj a di domů k mámě."

Myra sklopila oči. Myslela si: "Co mi bude povídat, tenhle pitomý parchant."

Strawn pokrčil rameny. "Dobrá, tak si dávejte dobrýho bacha, vy tři." Vyšel ze dveří a prudce je přirazil. Potichu řekl druhému poldovi: "Na toho Gurneyho si dáme pozor. To je pěkný hajzl."

Roxy zvedl ruku a naznačoval, aby byli zticha. Seděli, civěli na dveře a naslouchali. Teprve když slyšeli, že poldové

jsou dole, uvolnili se.

Dillon řekl lhostejně: "Jednoho dne toho halamu zpražím. Bože, ten si vo to koleduje!"

Verettiho hospoda byl pajzl na Dvacáté druhé ulici, blízko pošty. Fanquist měla stůl v rohu. Popíjela žitnou whisky se sodou.

Když vešli Roxy, Dillon a Myra, nadšeně jim mávala. Roxy přišel ke stolu a ukázal: "To sou Myra a Dillon. Maj pokoj naproti nám."

Fanquist měla oči jenom pro Dillon. "Jakej to elegán!" řekla. "Těší mě, že vás poznávám."

Myra se tvářila chladně. Posadila se vedle Fanquist a zatlačila ji ke zdi. Dillon seděl naproti, Roxy vedle něho.

Myra prohlásila: "Je bezva, když člověk narazí na někoho takovýho, jako je Roxy, Je to vopravdickej kámoš."

Fanquist na ni vystřelila bystrý pohled. "Poslyš," řekla a otočila se tak, aby byla tváří v tvář Myře, "proč vlastně nejseš u maminky? Hele, elegáne, ty vlastně kradeš mňata. To není správný."

Oči Myře jen svítily. "Neuváděj ho do rozpaků," vpadla jí rychle do řeči. "Má rád mladý holky. Tenhle chlapík nemá čas pro starý brécy, co už je obrůstá tráva... Jen se ho zeptej."

Fanquist se opěla o zeď. "Drzej fracek, co?" řekla a na tvářích se jí objevily světle červené skvrny. "Obrůstá tráva, fííí! To sou kidy voď takový holčičky!"

Myra se otočila. "Copak sme tady jenom na to, abysme pindali?"

Přišoural se číšník a objednali si pití, Roxy seděl s kloboukem přes oči a sám pro sebe se šklebil. Nic mu nedělalo větší radost, než když mohl poslouchat dvě ženské, jak se rafají.

Fanquist se naklonila přes stůl k Dillonovi. "Jistě znáš náký zajímavý místečka v tomhle městě," řekla.

Z místa, kde seděl, viděl dobře do zákoutí jejich šatů. Zvedl oči a upřeně se na ni zakoukal. Fanquist najednou polil chlad. Spěšně si odsedla dozadu.

Dillon řekl: "Možná že bysme se mohli do někerejch mrknout. My sme tu teprve přistáli."

Roxy podotkl: "Tamhle ten chlapík je Hurst."

Podívali se ke stolu uprostřed místnosti. Popíjel tam osamělý velký blondýn. Elegantní tmavý oblek mu bezvadně padl. Vyzařovala z něho jistota peněz a důležitosti.

Dillon se zeptal: "Kdo je to - Hurst?"

Fanquist se zasmála. "Je to hlavoun."

Myra se zeptala: "Snad ho i znáte?"

Roxy se zatvářil rozpačitě. "To tak," řekl. "Co si myslíš? Řek sem, že tenhle chlapík je hlavoun. Nestýká se s lidma, jako ses ty nebo já."

Fanquist pomalu protahovala slova: "Holčička asi čuje příležitost."

Myra namítla: "Proč ne? Je to přece chlap, nebo ne?"

Fanquist se posupně zasmála. "Hurst si nehraje s malýma holčič-kama," řekla. "Když chce chlap ženskou, tak si veme ženskou."

Myra odstrčila židli. "Ukážu vám, jak já ulovím chlapa," řekla.

Roxy ji varoval: "Nic si s ním nezačínej. Hurst je svěráza. Takovýhle vylomeninky nemá rád."

Myra se odmlčela. "Mám vo toho chlapíka zájem," řekla.

"Máš vo něj zájem, protože to někam dotah. Potíž s nima je v tom, že nikdy nevydržej dlouho."

"Ne?"

"Ne. Hurst nevydrží. Je už v kšeftech moc dlouho."

Myra usrkla ze své sklenice. Oči měla zamžené. "Zdá se mi dost velkej na to, aby se o sebe doved postarat," řekla.

Roxy zavrtěl hlavou. "Počkej a uvidíš. Za něj stíhl Malej Ernie. A Malej Ernie ho dostane."

Myra sebou neklidně vrtěla. "Možná že dřív von dostane Malýho Ernieho," navrhovala.

"Nemáš důvěrný informace z tyhle díry." Roxy točil sklenicí mezi prsty a přemýšlel. "Hurst má Automatickej kšeft. Vydělává vobrovský množství prachů. Ernie vede Kočičí obchody. Je taky v balíku. Je to lehká facha. Po léta si ti dva chlápci nelezli do zelí. Vydělávali ze svehjch kšeftů hromady prachů a drželi se svehjch částí města. Tihle chlápci nejsou nikdy spokojený, chápeš? Dejme tomu, že shrábnou dva milióny lupenů za rok. Sou to dobrý prachy? Pro tyhle chlápky ne. Chtěj víc. Maj vohromnou režii. Na výplatní listině vedou spoustu pijavic, kterejm musej platit. A ty chtěj pořád víc."

Myra zašeptala: "Dva milióny lupenů?"

Roxy přisvědčil. "Pro takový chlapíky, jako sou tihle, to není moc," řekl. "Hurst něco začal. Roztahuje se. Zasahuje Malýmu Erniemu do teritoria. Ten Talián to nestrpí. Hurst tvrdí, že je to v pořádku. Automaty nemůžou poškodit Ernieho Kočičí obchody. Tak v tom pokračuje." Roxy pokrčil rameny. "Jednoho dne, a to dost brzo, dostane Hurst do střev hrst olova. Pak jeho milión lupenů nebude znamenat vůbec nic."

Myra si zapálila cigaretu. "Možná že napřed dostane von toho Taliána," řekla.

"Možná že jo."

Fanquist se zeptala: "Tak Hursta neulovíš?"

Myra zavrtěla hlavou. "Puďu po něm trošku pozdějc," řekla.

Fanquist vstala. "Musíme jít šrotovat," řekla Roxymu. "Mám práci."

Roxy odstrčil židli a pokynul Myře. "Este se uvidíme."

Fanquist se otočila k Dillonovi a obdařila ho nezávazným úsměvem. "Dávej bacha, aby tohle mrně zbytečně nenaletělo."

Dillon zachrochtal.

Myra se dívala, jak odcházejí. "Tahle fiflena si myslí, že je chytrá," řekla rozzlobeně. "Měla by držet svoje pracky co nejdál od tebe."

Dillon se posadil dozadu. "Ty máš moc zbytečnějch starostí, vid'?" posmíval se jí.

Hurst luskl prsty, přivolával číšníka. Zaplatil šekem a vstal. Myra ho pozorovala, jak jde místností a vychází na ulici. Ostří hoši, kteří seděli u dveří, se zvedli a šli za ním. Viděla, jak venku nasedají do velkého silného vozu a odjíždějí.

Dillon řekl: "Tenhle chlapík by mě moh někam dostat."

Myra mímě namítla: "Ty nepotřebuješ tyhle chlapíky. Ty si pomůžeš sám a dostaneš se až do nebe."

"Jo?" udělal posupně Dillon. "Kdyby sis radši nechala svoje rozumy pro sebe. Neznamenáme tady nic. Vidělas, jak se mnou zatočil federální polda. Myslíš, že to někam dotáhne, jestli nepronikne dovnitř? Ani zdání. Nekecej zbytečně a nech mě přemýšlet. Až si nebudu vědět rady, dám ti vědět. A věř mi, bude trvat hodně dlouho, než budu tak padlej na hlavu, abych potřeboval tvoje rozumy."

Myra se zarděla. V očích se jí zračil hněv, ale nic nepodnikla. Řekla: "Tahle falešná kočička, Fanquist, ta by tě asi zásobila primovejma nápadama."

Dillon na ni civěl. "Ty myslíš ve vyježděnejch kolejích," řekl. "Já s ní nepeču. Vy ženský ste si všecy podobný. U tebe je všecko při starým. Všecko sem už viděl dřív... Tak oč k čertu de?"

Myra zuřivě přemýšlela. "Jednou se mu dostanu pod kůži. Já už si ho připravím."

Dillon vstal. "Du na vzduch," řekl. "Tyhle řečičky mi dou silně na nervy."

Vyšla za ním na ulici. Slunce bylo horké. Drželi se spíše ve stínu.

Dillon řekl: "Musím mít vůz - asi si ho koupím hned."

"Vůz?" Myru to udivilo. "Kde na něj vemeš?"

"Co kdyby ses starala vo postel a nestrkala nos do toho, po čem ti nic není?" zavrčel na ni Dillon.

Na hlavní třídě našli velkou garáž s výstavní síní v žalostném stavu. Byla v ní ojetá auta. Vysoký hubený mládenec, jemuž neustále poskakoval ohryzek, vyšel a pokynul jim.

"Těší mě, že se s vámi setkávám," řekl. "Jmenuji se Mabley. Jestli hledáte dobrý vůz, pak jste na správné adrese."

Dillon řekl: "Milý bratře, hledáme takovej vůz, ale možná nic nekoupíme. Koupíme jenom tehdy, když najdem něco dobrýho a lacinýho."

Mabley si zastrčil palce do kapes u kalhot a pohupoval se na špičkách. "Tak je to správné, pane," souhlasil. "Porozhlédněte se." Opřel se o zeď a pozoroval je.

Dillon vypátral vůz ihned. Byl to velký, dost ošumělý packard, který stál osaměle v rohu. Bylo to jediné auto, které vypadalo na to, že by při rychlosti šedesát mohlo narazit na zeď a nezkřivit si nárazníky.

K tomu vozu nešel hned, ale napřed předstíral, že se dívá na jiné. Myra ho sledovala a nic neříkala. Nechala to na něm. Nakonec přišel k packardovi a pečlivě si ho prohlížel. Otevřel dveře a nastoupil dovnitř. Pera byla dobrá.

Mabley také přišel k vozu a oprašoval sem tam kapotu. "Tenhle se vám líbí," řekl.

Dillon vystoupil z vozu a opřel se o blatník. "Možná že bychom ho vzali."

Mabley rozevřel oči doširoka. "Poslyšte," řekl vážně. "Tento vůz má odpich. A pod kapotou toho má až-až. Co kdybyste si s ním vyjel a zkusil si to?"

Dillon přisvědčil. "Jistě," řekl "Pokud bude držet pohromadě, dám vám vydělat."

Mabley si vjel rukama do vlasů. "Pokud bude držet pohromadě... Uvidíte."

Dillon si vlezl k volant. "Já budu řídit," řekl.

Packard byl dobrý. Dillon věděl předem, že bude dobrý. Na rovném úseku vozovky udělal až pětadesát. Držel se na silnici bez kolébání a Dillon byl přesvědčen, že po seřízení chodu motoru by se z něho dalo vymáknout ještě víc.

Mlčky se vrátili do garáže. Mabley pocíťoval naprostou jistotu. Když Dillon packarda zastavil, řekl Mabley: "Neříkal jsem vám?... Tenhle vůz si to pálí."

Dillon řekl: "Máte pravdu. Je až moc rychlej."

Mabley zvedl ruce. "Proboha!" zaúpěl. "Vy nejste spokojenej?"

Dillon řekl: "Tak co, nebudem tu přece celej den. Kolik?"

Mabley se opřel o blatník. "Dva tisíce lupenů. Za tu cenu je levnej," prohlásil.

Dillon civěl na Myru. "Slyšelas ho?" vyštěkl. "Dva tisíce lupenů za ten starej křáp?"

Obrátil se na mládence. "My nechcem vaši garáž, my chceme aut'ák, rozumíte?"

Mabley pokrčil rameny. "Říkám vám, že je to laciné," tvrdil neochvějně.

Dillon opáčil: "Ten starej křáp nestojí za víc než vosům set lupenů a vy to dobře víte."

Mabley řekl: "Dva tisíce."

Myra pokrčila rameny. "Deme," řekla. "Ten chlap je blázen."

"Možná nezná dobře svou hru. Poslyšte, udělám vám velikej ústupek a koupím to od vás za jeden tác."

Mabley zavrtěl hlavou. "To pro mě nemá smysl, pane. Dám vám to za dva."

Myra odcházela. "Pojď, vidíš přece, že nemá zdravěj rozum."

Dillon řekl: "Máš pravdu. Asi toho necháme." Přesl k Myře, která předstírala, že si prohlíží jiný vůz.

Mabley váhal. "No tak vidím, že jste vysazený na tenhle aut'ák, tak vám ho nechám za devatenáct set. To je nejnižší cena."

Dillon vzal Myru pod paži a vedl ji ke dveřím. "Tyhle amatéři sou cvoci," řekl. "Devatenáct set! To je pošuk!"

Mabley šel za nimi. "Počkejte chvilku. Nepospíchejte tak."

Dillon řekl: "Nechtě to plavat. Už nemáme zájem."

Myra vpadla ostře: "Čtrnáct stovek. To je jasný."

Dillon ji stihl tvrdým pohledem, ale neřekl nic. Mabley se škrabal na hlavě. "Podme na kompromis. Řezu si pod sebou

větev, ale obchody dou teďka hrozně mizerně."

Dillon to auto chtěl. Přikývl. "Šestnáct stovek, když mi dáte plnou nádrž a doplníte olej."

Mabley se na něho podíval. "Vy jste fakt ostřej hoch," řekl. "Ale já to udělám."

"Do hodiny ho připravte," řekl Dillon rozhodně. "Vrátíme se."

Vyšli z garáže. Myra vyrazila sten. "To nám udělá díru do rozpočtu."

Dillon řekl: "Kam chodíš na to ,nám'? Tu díru si zaplníme ještě dnes v noci, tak co by sis dělala vrásky?"

Benzínová stanice Conoco v Bonner Springs byla v noci zaplavena světly. Dva unavení pracovníci odpočívali v kanceláři, podvědomě napínali sluch, zda se neozve vrčení auta, aby se hned postavili do pozoru a vyběhli ven.

Plavovlasý hoch, George, přemýšlel o své dívce. Kdykoliv neměl co dělat, vracel se v mysli k ní, pokud se zrovna nezabýval otázkou, jak vydělat víc peněz, George byl docela prostý mládenec. Byl jako tisíce jiných mladíků. Dvě věci u něho převládaly, jeho dívka a peníze.

Jeho druh v práci, Hank, lelkoval na druhé straně stolu. "Co tě, kamaráde, žere?" zeptal se. "Už dvě hodiny vypadáš jako špatnej sen."

George si povzdychl: "Podívej, ty přece znáš Edie... Co myslíš, co s ní je?"

Hank se poškrábal na hlavě. "Jak mám k čertu vědět, co jí chybí?" zeptal se netrpělivě. "Copak je v jináči?"

George zavrtěl hlavou. "Ani nápad," pravil pochmurně. "Možná že bysme se vzali, kdyby to tak bylo."

"Co tě teda žere?"

"Nějak se mě straní... Ochladla. Co myslíš, že to do ní vjelo?"

Hank měl náhle inspiraci: "Co kdybys to trochu podmazal pračfíma, po kterých pořád vzdychaj?"

George se zakabonil. "Nedělej si ze mě šoufky," řekl chladně. "Právě prachy sou problémem. Edie vždycky měla ráda prachy. Po dva roky sem nedostal přidáno. V tom je asi zakopaný pes."

Hank řekl: "Bylo by prima, kdyby nám patřil podnik, jako je tenhle." Přešel k pokladně a zběžně sečetl sloupec čísel. Nakoukl do zásuvky a prohrábl prstem peníze. "Za den tady vyděláme asi tak pět stovek lupenů."

"Je to víc, než je v krabici," řekl George. "Dnes sme taky zaplatili zbývající účty -"

"Nějak to vymysli. Kdyby takovejhle podnik patřil nám, bylo by to vohromně prima."

George přikývl. "Máš pravdu," řekl.

Venku zastavilo auto. Vyskočili a vyběhli ven. Velký ošumělý packard zaparkoval u benzínových čerpadel.

Vylezl Dillon. "Je vás tam uvnitř ještě víc?" zeptal se.

Oba mladíci na něho překvapeně hleděli. "Jsme jenom dva," řekl George. "Dobře se vám o auto postaráme."

Dillon trochu zvedl ruce. Držel v nich dvě pistole. "Seberte se a mažte dovnitř," poručil jim zlostně.

Oba hoši zvedli ruce. Georgeovi podklesávala kolena. Řekl: "Nespouštějte tu pistoli, pane."

"Děte dovnitř!" vyštěkl Dillon. "Pospěšte si!" Hnal je do kanceláře. "Stoupněte si ke zdi a klapacky nechtě zavřeně!"

Vešla Myra a zamířila k pokladně. Se zazvoněním ji otevřela a strkala peníze do sáčku. "Dávejte bacha, hoši," řekla.

"Vidíte, jak se dělá historie."

Dillon se zeptal: "Je tam hodně?"

Myra přikývla. "Stojí to za to." Prohrabala dvě zásuvky a pak je přibouchla. "Možná že tady maj někde sejf."

Dillon se zeptal: "Je tu sejf?"

Hank nešťastně přikývl. "Je za psacím stolem," řekl.

"Dobrá, vovetři ho!"

George odemkl otřískaný sejf. Myra k němu přistoupila a podívala se dovnitř. Sebrala malou roličku bankovek, vytáhla dvě nebo tři účetní knihy a nahlédla za ně. Napřímila se. "To je všechno," řekla.

Dillon šel k telefonu a vyrval z něho kabel. "Nechci, abyste hned teď vřeštěli. Chcem se dostat v bezpečí domů, rozumíte?" Cítil značné uspokojení.

Myra si je prohlížela. "To je asi poprvý, co vás někdo vykrad?" zeptala se.

George zabručel: "Jistě."

"Máte kliku." Vyndala z kabelky cigaretu a odmlčela se, aby si zapálila. "Ste v báječný společnosti. Víte, kdo je tohle?" Trhla rukou směrem k Dillonovi. "Sázím se, že to nevíte. Tenhle chlapík podpálil střední východ. Je to slavnej lupič. Nadejde doba, kdy budete vyprávět svejmnoučátkám, jak vás okrad. Závidím vám, hoši, budete se mít čím vytahovat."

Dillon řekl: "De se, ty držkatá ženská!"

Šla ke dveřím a Dillon ji vystrčil ven do tmy. Oba mládenci stáli u zdi a ruce drželi nahoře.

Packard vyrazil a řítil se do tmy. Dillon odložil pistoli. "Co kdybys držela tu svou nevyváchanou držku?" řekl z temnot.

"Z toho si nic nedělej... Dělán ti jenom propagaci."

"Když budu propagaci potřebovat, postarám se vo ni sám," namítl Dillon.

Myra řídila. Neřekla nic. Napjatě upírala oči na silnici. Jak se auto v zatáčkách naklánělo, nahýbala se, až nalezla na Dillonu. Pod kabátem cítila pevnost jeho těla. Tak ji to rozechvělo, až cítila, jak jí krev šumí v uších.

Ten chlapík je ostrý, myslela si, ale je. to muž. Má svaly a šlachy. Toužila po styku s ním. Dillon náhle vytušil, jak po něm Myra prahne. Odsunul se a opřel se o roh sedadla. Úplně zmalátněla, tak se jí dotkla zmarněná touha po něm.

Když byli doma, mlčky stoupali po schodech a zavřeli za sebou dveře. Myra rozsvítila, pomalu přešla doprostřed pokoje, sundala klobouk a trhnutím hlavy uvolnila vlasy.

Dillon stál u dveří a mnul si bradu. Cítil neurčitou touhu po Myře, ale nedbal toho. Tahle naléhavá touha ho uváděla do rozpaků.

Myra vysypala obsah sáčku na stůl a obracela prstem peníze. "Není toho zrovna moc," řekla, "ale zatím s tím vyjdeme."

Dillon k ní přešel a posadil se. Počítal peníze a skládal bankovky do úpravných hromádek před sebou. Myra stála za ním a sledovala ho. Když skončil, položila mu ruce na ramena. Těžké svaly na zádech se mu pod jejím dotekem stáhly. Opět cítila, jak ji prochvívá plamen touhy.

Náhle vstal a odhodil jí ruce. "Nech toho!" vykřikl zlostně. "Schovej si ty svoje poběhlický triky pro nějakýho jinýho jelimánka."

Přibližovala se k němu. "Takhle už dál nemůžeme," řekla; "nemůžeš spát ve stejný místnosti se mnou -"

Dillon napřáhl pěst a odstrčil ji. "Slyšelas mě," zavrčel. Všimla si, že se mu chvěje hlas. "Vlez si do postele a zavři hubu!"

Řekla mírně: "Jistě, myslela sem jenom na tebe."

Dillon se od ní odvrátil a přešel ke své posteli. Posadil se a začal se zouvat. Myra stála uprostřed pokoje a svlékala se. Nechávala padat kusy oděvu na zem, až na sobě nic neměla. Stála tam tak, dívala se na Dillona, pak se otočila a šla si lehnout.

Poprvé za celou dobu, co ho znala, věděla, že na něho udělala dojem. Věděla, že teď si ji uvědomuje, a to jí stačilo, aby na něho čekala.

Příští den se časně ráno náhle probudili. Někdo tloukl na dveře. Dillon vyskočil z postele a hned sáhl po pistoli. Na okamžik se Myra polekala a už ho chtěla následovat, pak si to ale rozmyslela a klesla zpět na polštář.

Z druhé strany dveří volal Roxy: "To sem já."

Když Dillon otvíral, nadával. "Co k čertu otravuješ?" řekl. "Už sem si myslel, že sou tu poldové."

Roxy se opatrně vsunul do pokoje. Pohled na Dillonovu pistoli ho maličko vyděsil. "Promiňte mi to," omlouval se. "Ale viděli ste noviny?" Oči mu povylezly z důlků.

Myra zavolala z postele: "Ukaž!"

Roxy hodil noviny na postel. "Máte tam pochvalnej referát," řekl. "Vy dva ste už odstartovali."

Dillon přišel a vzal Myře noviny. Chladně si přečetl zprávu a pak hodil noviny zpět Myře. "Podle čeho si myslíš, že sem to byl zrovna já?" zeptal se klidně Roxyho.

Roxymu se nelíbil pohled v jeho očích. Řekl rozpačitě: "No tak, jenom sem tak hádal. Když tady někdo z bandy udělá prácičku, moc se s tím nevytahuje. Jenom mě tak napadlo, že ste se pustili do novýho oboru."

Dillon přešel k zrcadlu a ve skle zkoumal vousy. Myra i Roxy ho pozorovali. Otočil se tak, aby na ně mohl vidět. "Tohle není naposled, co vo mně takovej plátek píše," řekl. "Budou mít ještě hodně co tisknout, než skončím."

Během dalších čtrnácti dnů udělal Dillon další tři vykrádačky. Schválně se omezoval na menší akce - benzínová pumpa a dva zastrčené krámky. Nakradl dost peněz, aby po několika příštích týdnu mohl pohodlně žít.

Ačkoliv spolu stále sdíleli pokoj, nedal Myře možnost, aby projevila své city. Byl chladný a bezohledný. Byla tu proto, aby dělala, co jí řekne, a nic víc. Myra si byla jista sama sebou. Přijímala jeho lhostejnost a vyčkávala. Teď už věděla, že není bez citu, a také věděla, že je to jenom otázka času.

Roxy jim poradil, aby se vystěhovali od slečny Benbowové. Najali si malý byt na Grand Avenue.

Roxy si myslel, že Strawn může mít informace o Dillonovi. Strawn není žádný hlupák a zrovna hoří touhou někoho důkladně prohnat. Roxy uvažoval, že jednoho dne Dillon překročí mez a začne střílet. Roxy si nepřál být při tom, až Strawn přijede s policejním vozem pro dopravu zatčených. Podrobně o tom s Dillonem debatovali. "Tenhle Strawn si rád hraje na vostrýho hochu. Nemá na tebe nic, ale to mu nebrání, aby tě nevyhledal a aby ti nenařákoval, když nebude mít nic jinýho na práci. Bude ti mnohem líp, když z tohotole podniku vodtáhneš."

Roxyho přičiněním dostali jiný byt. Měl jednu výhodu: byl blízko pošty a měl dva vchody, tudíž také dva východy. Roxy je upozornil, že o blok dál je všeobecná nemocnice. Co by si víc mohli přát!

Za týden poté, co se nastěhovali, překvapil je Roxy pozdní návštěvou. Bylo právě po jedenácté. Dillon seděl u rádia a četl noviny. Na druhém konci pokoje cvičila Myra taneční kroky. Přerušila trénink a vpustila Roxyho dovnitř. Stačil jí jediný pohled, aby věděla, že Roxyho něco vážně trápí. "Proč seš smutnej?" zeptala se ho zostra.

Dillon se prudce otočil na židli a stihl ho tvrdým pohledem.

Roxy vešel a posadil se na opěradlo židle. Posunul si klobouk do týla. "Něco mě tíží," řekl. "Znáte Hursta?"

Dillon netrpělivě odvětil: "Hursta znám. Co je s ním?"

"De po něm Ernieho banda. Říká si vo to a taky to dostane."

Dillon pokrčil rameny. "Proč jít hned do podřepu? Kvůli Hurstovi se trápit nemusíš. Co když ho vodkráglujou?"

Roxy řekl: "Ty tomu nerozumíš. Jestli padne Hurst, bude z toho příšernej maglajs. Poldové skočej na každýho, na koho budou moct. Hurst jim dává obrovský prachy. Je jistý, že budou šilet, až jim za-střelej tak výbornýho živitele."

Myra se zeptala: "Co myslíš tím, že na každýho skočej?"

Roxy se netrpělivě pohnul. "Tenhle chlapík je hlavoun, noviny ho vynášej až do nebes. Poldové se ani netknou Malýho Ernieho... Je pro ně moc vysoko. Půdou po takovejch malejch rybách, jako sme my. Hoděj na nás kdejaký zatracený obvinění, jenom aby nás mohli zašít, chápete? My budem ty moulové, který nastrkaj do basy."

"To všechno myslíš vážně?" zeptala se Myra.

"Proboha, samozřejmě to myslím vážně. Zbejvá nám jediná věc, a to co nejrychlejc prásknout do bot."

Dillon vstal. Tvářil se chladně a urputně. "Mě žádněj polda z ničeho neobviní," prohlásil. "Jak k čertu víš, že po něm dou?"

Roxy řekl: "Mám to od Archera, jednoho z Ernieho hochů. Vzal včera večer Fan na flám a trošku se nadrátoval. Fan

dovede poslouchat; vodila ho za nos a von jí odhalil situaci. Už dneska večír ho chtěj vodpravit."

Myra udělala krok vpřed. "Dneska večír?"

Roxy přisvědčil. "Hurst má dámičku, do který je trop. Je to žena nějakýho papaláše ve městě. Ta má děsivej špundus z toho, že se starej domákne vo jejích spádech. S Hurstem se setkává vobčas v jednom bytečku. Hurst je natolik blbej, že tam klidňáko leze sám. Asi má nahnáno, že by jeho tělesná stráž cintala; každopádně, když de na tyhle vejlety, tak de sám. Ernie ho má v merku už tejdny a celou afěru si natočil na pásek. Navštívěj Hursta a v tom bytečku mu to daj sežrat."

Dillon vyskočil. "Kde mám samopal?" Slova se mu jenom hrnula z úst. "My ty skety určitě překvapíme."

Myra na něho zírala. Roxy se rychle otázal: "Ty chceš Hursta z toho vysekat?"

Dillon se prudce otočil. "Jistě, já ho z toho vysekám. Tohle je šance, na kterou čekám. Poslyš, Roxy, vem rozum do hrsti. Jako sólovej chmaták to nikam nedotáhneš. Potřebuješ se spřáhnout s Hurstem. Pudeš s náma. Schováme se v přízemí."

Roxy zavrtěl hlavou. "To jo, velká šance to je - pro parádní pohřeb. Banda Malýho Erniero umí zacházet s bouchačkou. Nebudu riskovat krk kvůli takovému padouchovi, jako je Hurst."

"Má pravdu," řekla Myra. "Zapomeň na to."

Dillon přešel ke skříni a vyndal samopal. "Kde se má ten chlapík setkat s dámičkou?" zeptal se.

"Je to nároží Sedmnácté a Ústřední. Byt číslo 364." Roxy šel ke dveřím. Podle všeho chtěl už být co nejdřív pryč. "Já prchám. Dobře ti radím, sbal svoje saky paky a maž pryč. Tahle díra nebude moc zdravá, až strčej Hursta do dřevěnýho pláště."

Dillon počkal, až Roxy zmizel, a potom se přitočil k Myře. "Ty pudeš," zavrčel na ni. "Tohle je naše vobrovská šance. Když dopustíme, aby Hurst natáh brka, potom nás poldové buď zaháftnou, nebo vyženou. Pudem tam a pomůžem Hurstovi z rejže. A von si to zapamatuje."

Myra zavrtěla hlavou. "Nech to plavat," řekla zarytě. "Jestli si myslíš, že sama strčím krk do voprátky, aby mi ji zadržli, tak to seš na omylu."

Dillon prudce zvedl samopal. Tenká hlaveň mířila přímo na Myru. "Poslyš," řekl klidně. "Tohle je příležitost, na kterou sem čekal. Jestli si myslíš, že připustím, aby taková pitomá vopice, jako seš ty, se mi postavila do cesty, tak to seš vopravdu blázen. Jestli z toho vycouváš, tak z tebe udělám řešeto. Rozumíš? Můžu vyjít na ulici a sbalit jinýho lotra, kerej má dost kuráže, aby se mnou pracoval tak zatraceně dlouho, jak to budu potřebovat. Tak si to jednou provždy vtiskni do svý kebuly. Budeš kopat mičudu tam, kam chci já, nebo..."

Zlý pohled v jeho očích jí sevřel žaludek. "Tak neblbni," koktala. "Já už du. Nevěděla sem, že se na to koukáš takhle, nic víc."

Dillon spustil zbraň. "Tak už si jednou zapiš za uši, že když ti řeknu, co máš dělat, musíš to udělat rychle." Oči měl tvrdé a podezíravé.

Myra šla ke dveřím, sebrala klobouk a nasadila si ho. "Pod'," řekla. "Já sem připravená."

Myra jela rychle kolem pomníku George Washingtona, potom kolem pošty a na hlavní třídu. Udržovala stálou rychlost, razila si cestu dopravním ruchem, ale neriskovala. Nebyl vhodný čas k tomu, aby se dostala do sporu s dopravními policajty. Dillon seděl vedle ní, samopal mezi koleny zakrytý pršipláštěm.

Myra řekla: "Nečekej proboha, až ti chlapíci něco začnou. Majzni je, hned jak je uvidíš." Zmírnila, když míjeli otřískanou kraksnu. Pak pokračovala: "Hurst se už postará, aby z toho nebylo obvinění z vraždy."

Dillon promluvil ze tmy: "Jednou ti tu tvou držku zavřu na věky. Moc žvaníš."

Myra neřekla nic. Sevřela jenom trochu rty, ale držela svůj temperament na uzdě. Zahnula do Osmnácté a zastavila packarda na rohu Osmnácté a Ústřední. Rychle vypadla z auta. Sedmnáctá byla o blok dále.

Dillon držel samopal pod kabátem a spěchal za ní. Nájemní dům patřil k těm diskrétním činžákům, kde je všechno automatické a zřízení nekontrolují, kdo vchází a kdo vychází.

Myra šla k řadě poštovních schránek. Přes rameno pohlédla na Dillona. "Je to ve čtvrtém. Co kdybysme vyjeli výtahem do třetího a pak to vzali pěšky?"

Dillon řekl: "Pudem pěšky vodsad'."

Mlčky stoupali po schodech. Ve třetím poschodí se opírali o zeď dva ostří hoši. Podívali se nepřátelsky na Dillona, ale ti dva šli dál. Myra si je prohlédla jenom zběžně. Dillon na ně ani nepohlédl, ale všiml si jich velmi dobře. Ve čtvrtém patře nebyl nikdo.

Ještě bez dechu po rychlém stoupání řekl Dillon: "Tihle dva chlápci tam dole na něj čekají."

"Co uděláme? Vrátime se a rozdáme si to s nima?"

Dillon zavrtěl hlavou. "Snad bysme měli dát Hurstovi napřed tip," řekl. "Já ještě trochu vystoupím a ty zazvoniš na Hursta. Jestli vylezou za mnou, tak se do toho pustím. Ty sebou pláčni na zem."

S tlukoucím srdcem ho Myra pozorovala, jak mizí za ohbím schodiště. Přistoupila ke dveřím do bytu a zazvonila. Slyšela, jak zvonek slabě zacinkal. Nikdo nevycházel.

Čekala tam netrpělivě a znovu zazvonila. Uslyšela slabý šelest za sebou a rychle se ohlédla. Oba muži vystoupili nahoru a teď stáli na schodišti a dívali se na ni. Držela palec na zvonku a nezúčastněně se na ně dívala.

Jeden z nich postoupil o dva schody. "Di pryč vod těch dveří, sestro," nařídil jí.

Řekla: "Nevím, co tím myslíte." Její palec se zaryl do zvonku.

Muž k ní rychle přistoupil a srazil jí ruku. "Jestli uděláš brajgl, tak ti rozbiju držku," řekl tiše.

Myra malounko couvla, takže se ramenem dotýkala zdi. Stála tam, dívala se na něho a nic neříkala.

Druhý chlapík obešel ohyb schodiště a vytáhl z pouzdra pistoli.

Dillon je pozoroval přes zábradlí. Nemohl nic začít kvůli Myře.

Muž se zeptal: "Kdo si?"

Druhý chlápek do toho vpadl: "Kde je ten druhej lump, co přišel s tebou?"

To vyděsilo muže, který zapomněl na Dillona. Rychle vystrčil pistolí.

Myra vykřikla: "Pusť to do nich!" a mrštila sebou na zem.

Dillon stiskl spoušť a samopal se rozeřval. Držel ústí vysoko. Proud olova zachytil oba a jako šňůra jim pokropil obličej. Dillon jim dal jenom malou dávku, ale stačilo to.

Muž chvíli stál a rukama hmatl před sebou. Obličej mu zmizel mezi rameny. Myra zadržela dech a rychle otočila hlavu.

Muž padl blízko ní. Druhý chlapík se svíjel v rohu, vršek hlavy měl ustřelený.

Dillon scházel po schodech jako kočka. Stál tam a bez zvědavosti se díval na ty dva. "Seš v pořádku?" zavolal na Myru. Vstala a snažila se na ty dva muže nedívat. Obličej měla bledý, ale oči jí blýskaly zadržovaným hněvem.

"Zvonila sem a zvonila," řekla velmi tiše. "A ta zbabělá krysa uvnitř nepřišla. Nebejt tebe, tak mě ty dva zabili."

Dillon se maličko napřimil. Postoupil ke dveřím a začal do nich bušit silnějším koncem samopalu. Dělal strašný kravál. "Otevřete!" řval. "Už je po válce."

Dveře se na několik palců otevřely a vykoukla vyděšená tvář ženy. Byla oblečená do oranžového županu, který pevně lnul k její postavě. Pod hedvábím Dillon ostře viděl její siluetu. Za ní stál Hurst, obličej zkroucený hrůzou. V ruce držel těžkou pistolí. Vlasy mu stály jako hřebíky a jeho plet' měla barvu špinavého bláta.

Dillon řekl: "Právě sme vyřídili ty dva zabijáky." Rukou ukázal na mrtvoly. "Sou z bandy Malýho Erniero."

"Kdo jste?" vykoktala žena.

"Menuju se Dillon -"

"Proboha, pusť ho dovnitř," vyštěkl Hurst. "V několika minutách tu máme poldy."

Žena řekla: "Pojďte dovnitř."

Dillon vešel do bytu, Myra hned za ním, a žena za nimi spěšně zavřela.

Hurst mřil na Dillona pistolí. "Položte samopal na podlahu," nařídil mu.

Dillon na něho civěl, pokrčil rameny a odložil samopal. Šel za Hurstem.

"Tak mluvte," vybuchl Hurst. "Co se k čertu vlastně děje?"

Dillon řekl: "Malej Ernie po vás de. Poslal tyhle dva lotry. Doslechl sem se o tom a rychle sem přišel. To je vše."

Hurst váhal. Pak řekl: "Počkejte." Šel k telefonu a vytáčet číslo. Stál tam, stále hrozil pistolí a čekal, až bude spojen. Slyšeli slabé žbluňknutí, když někdo na druhém konci vzal telefon. Hurst řekl:

"McGovern? Poslyšte, odehrál se tu boj a dva Erniero hoši se dostali do trablů. Pošlete sem policejní vůz a seberte je. Musí se to maskovat, rozumíte? Jenom sem rychle přijďte a odstraňte ty oběti. Přijdu tam později a pohovoříme si o tom. Nechci, aby se vaši lidé tady vyptávali, rozumíte tomu?" Chvilku poslouchal a pak zavěsil.

Položil pistolí na stůl a zapálil si cigaretu. Myra si povšimla, že se mu stále ještě třese ruka. Podíval se na ženu a pohodil hlavou. "Rychle se oblékni," řekl. "Může se stát, že do toho začnou strkat nos novinářští psi."

Žena přešla do druhého pokoje a zavřela za sebou. Hurst prsty rozhrábl vlasy a podíval se na Dillona. "Proč se mi vlastně pletete do mých záležitostí?"

Dillon ukázal zuby v neradostném úsměvu. "Myslím si, že na sebe nedáváte dost pozor. Každopádně je podle mého názoru nejvyšší čas, abysme se my dva dali dohromady."

"Vy jste ten chlapík, co vykrádal benzínové stanice, že?" Hurst se na něho pozorně zadíval.

Dillon pokynul hlavou. "Jistě," řekl. "Rád bych se dostal do vaší skupiny a dělal něco opravdu velkého."

Hurst hleděl na nehty a přemýšlel. Konečně vzhlédl. "Mohli bychom si o tom někdy pohovořit," řekl. "Co kdybyste mě vyhledal zítra?"

Dillon přisvědčil: "Jistě, to udělám."

Hurst ukázal hlavou k druhým dveřím. "Musím odsud dostat tuhle dívku. Ted' nemám čas s váma o tom hovořit. Prokázal jste mi platné služby... Nemyslete si, jsem vám velmi zavázán."

Dillon zamířil k hlavním dveřím. "Uvidíme se zejtra," řekl. Myra vyšla za ním.

Po schodech běželi nahoru dva poldové. Na Dillona zamávali pistolí. Hurst je slyšel a rychle vyšel ven.

"Pusťte tyhle dva," řekl. "Musíte se postarat o ty dva ztuhlé." Ukázal na dvě mrtvoly, ležící na podlaze.

Poldové zírali na Dillona a na Myru, jak kolem nich procházeli. Koukali na ně zvědavě. Tyhle dva ještě nikdy předtím neviděli.

Dillon držel samopal pod kabátem a kráčel velmi rychle. Byl rád, když se octl na ulici. Na cestě zpátky, již ve voze, řekl: "Ted' se asi pohybuju správným směrem. Tenhle chlapík Hurst nás postrčí tam, kde chcem bejt... Uvidíš."

Zanechali vůz v suterénní garáži a pak tápavě hledali cestu po schodech do svého bytu. Dillon šel první. Na poloviční cestě Myra udělala s tlukoucím srdcem schválně chybný krok. Klopýtla a padla na Dillona.

Zaklel, když ho zasáhla plnou vahou. Aby nespádl, otočil se a zachytil ji. Cítila, jak ji jeho tvrdé ruce uchopily kolem pasu. Stalo se tak poprvé a Myra mu v náručí úplně zmalátněla. Stáli tak ve tmě, jeho ruce zabořené do ní.

Konečně řekl: "Nemůžeš si dát pozor, kam šlapeš?" Ruce nesundal, jenom je posunul, takže byly pod jejími nádry.

Neřekla nic. Jeho dotek ji ochromil. Oheň, který v ní pro něho hořel, vzplál naplno, takže se o něho mohla jenom bezvládně opírat a přát si, aby tam zůstal.

Náhle odtrhl ruce a o krok od ní ustoupil. "Pojď proboha nahoru," řekl chraptivě. "Chceš tady zůstat celou noc?"

Opět se dali do pohybu. Šel o krok před ní. Cítila teplo jeho těla a slyšela, jak trhaně oddechuje.

V bytě rozsvítil. Viděla, jak se mu leskne obličej, a zachytila jeho divoký pohled, který nikdy dříve v jeho očích nepozorovala. Opřela se o zeď, ústa měla ochablá, a dívala se na něho položavřenýma očima.

Stáli tam, dívali se jeden na druhého. Pak řekla, aniž se pohnula: "Ted'..."

Dillon si olízl rty. Viděla, jak v něm touha zápasí s opatrností. Pohnula se, prošla kolem něho a sedla si na postel. Založila si ruce za záda a opřela se.

Do obličeje mu pomalu stoupala krev, až byl překrvený. Viděla, jak se mu pohybují rty. Klesla na záda přes celou postel. Přišel k ní, strhl z jejích šatů nákrčník a divoce z ní rval tenkou látku.

Vítězoslavně ho přijala a odevzdala se jeho bezohledné a naléhavé touze vlastnit ji.

Část 3

Venku tloukl déšť do oken. Dole byly ulice prázdné a leskly se v žlutých světlech pouličních svítlen.

Myra přecházela neklidně pokojem s cigaretou v ústech. O Dillonovi nic nevěděla. Dívala se netrpělivě na hodiny. Pak se obrátila, odtáhla záclonu a podívala se do prázdné ulice.

V nitru jí zmítaly pochybnosti. Přešla k telefonu, zvedla sluchátko; zaváhala, pak je položila zpět na vidlici. Kde k čertu ten Dillon je? ptala se stále sama sebe. Řekl, že tu bude v devět, a teď už je po jedenácté.

Vešla do ložnice a rozsvítila stolní lampu. Pokoj byl hezky zařízen, připomínal scénu z filmu. Stála tam, rozhlížela se a nic neviděla.

Ode dne, kdy dostali Hursta z bryndy, uplynulo šest měsíců. Šest měsíců neklidu a horečné činnosti. Hurst jim oplatil všechno, co pro něho udělali. Dillon byl teď jeho pravá ruka. Už nebyli bezvýznamnými gangstery. Teď byli v balíku. Dillonovým úkolem bylo pečovat o to, aby Hurstovy kšefty probíhaly hladce. Pracoval pro něho gang ostrých hochů, zatímco Hurst se spokojoval s tím, že seděl v pozadí a sbíral peníze, které se mu jen hrnuly.

Hurst měl výnosný kšeft. Vyráběl automaty všech druhů. Měl přístroje na hazardní hry, filmové přístroje pochybného druhu, automaty na jídlo, automaty na cigarety a dokonce i profylaktické stroje. Při letném pohledu šlo o dobrý legální obchod. Nelegálním kšeftem se stával tehdy, když šlo o uplatnění strojů.

Jeho parta objížděla s nákladákem malé obchodničky, hotely, činžáky a jiné objekty a prodávala stroje. Vlastně je neprodávala. Lidé byli nuceni je kupovat. Ti pošetilci, kteří vzdorovali, byli buď zbiti, nebo shledávali, že mají vytlučená okna. Nedostávali žádnou slevu a Hurst neměl žádnou režii. Týdně posílal své lidi, aby vybírali peníze, a dělal to s velkou okázalostí. Jeho hrací strojky fungovaly bezvadně. Bezvadně pro Hursta. Žádný hráč nemohl nic vyhrát, ale vždy se o to znovu pokoušeli. Hurst měl v činnosti přes šest tisíc automatů.

Myra navrhla školy. Hurst byl nervózní, obával se, že z toho bude poprask, ale Myra plánovala pečlivě. Skoro každá škola měla oblíbenou cukrárničku, a tam umístili automaty. Automaty s obscénními filmy a hrací automaty. Děti do nich strkaly všechny peníze, které měly na cukroví. Staly se novým a vydatným zdrojem příjmů.

Dillon se staral o to, aby obchodníci byli v jednom kole. Měl hledat nová pole pro uplatnění automatů a měl dohlížet nad sbíráním peněz. Hurst mu dával deset procent ze všeho, co Dillon sehnal.

Dillon nenaplánoval celkem nic převratného, nicméně jeho nové podniky nesly patnáct set dolarů týdně. Dillon vedl partu, a tato parta se skládala ze samých ostrých hochů.

Myra měla tolik peněz, že mohla rozhazovat. Držela se stranou od Dillonova hlavního stanu a žila životem manželky bohatého podnikatele.

Po šest měsíců se Dillon vracel každý večer kolem deváté. Pak spolu chodívali do nějaké restaurace na večeři. A teď po něm nebylo ani památky.

Uvažovala o tom, že se mohl dostat do nějakého maléru. Po prvním pokusu o odstranění Hursta ustoupil Malej Ernie do pozadí. Myra si už začínala myslet, že Dillonu při nějaké přestřelce odpráskli.

Náhle se rozezněl zvonek. Myra vyskočila. Běžela k hlavním dveřím. Stál tam Roxy; černý, měkký plstěný klobouk měl vražený do očí a ruce v kapsách.

Myra řekla: "Ahoj, Roxy!" Ráda ho viděla.

"Ahoj, holka." Roxy se na ni usmál. "Už sem tě neviděl celou věčnost."

"Pod dál." Stoupala si stranou, aby mohl vejít.

Roxy vstoupil dovnitř a očima přeběhl pokoj. Trošku nadzvedl obočí. "Zařídili ste si to přepychově," poznamenal.

"Líbí se ti to?" Myra ho vedla ke koženému gauči.

"Jistě, je to první klasa. Vy dva úspěšně sbíráte smetánku."

Myra přikývla. "Daří se nám," řekla. "A ty, Roxy, jak se vede tobě?"

Roxy pokrčil rameny. "Pořád stejně," pravil. "Chtěl bych mít něco stálejšího, ale nenařikám si."

Myra řekla: "Dillon by ti to moh zařídít."

"Myslíš, že by to udělal?" zeptal se Roxy dychtivě.

Myra přikývla. "Bude asi rád. Až se objeví, řeknu mu to." Opět se jí vracel výraz nejistoty.

"Není tady?" Vypadalo to, že je Roxy zklamán. "Doufal sem, že ho uvidím."

Myra zavrtěla hlavou. "Mám starosti," řekla. "Nebrnknu ani nic nevzkázal."

Roxy se opřel dozadu. "No tak, určitě se vrátí... Uvidíš."

Myra chodila po pokoji. "Co chceš k pití, Roxy?" zeptala se.

"Žitnou, jestli máš," řekl Roxy. "Vy ste to vopravdu dotáhli hodně vysoko." Pozoroval ji, jak mixuje nápoje. Pak nadhodil, jakoby o nic nešlo: "Slyšelas něco o Fan?"

Myra k němu přišla a dala mu žitnou. Zavrtěla hlavou. "Ne," řekla. "Co vůbec dělá Fan?"

Roxy podržel sklenici proti světlu a zamyšleně se na alkohol díval. "Je to pět týdnů, co mi zdrhla. Prostě mě pustila k vodě. Moc mi chybí."

Myra zvedla obočí. "Proč to udělala?" zeptala se.

"Víš, jak to chodí. Snášeli sme se docela dobře, ale moc sme do sebe zakoukání nebyli. Narazila na někýho jinýho páska, kterej má prachy, tak to táhne s ním."

Myra se zeptala: "Kdo je ten pásek?"

Roxy zavrtěl hlavou: "To mi neřekla," pravil. Natáhl nohy a zahleděl se na boty. "Záhadně zmizela. Nenechala ani adresu. Jenom mi řekla, že našla kořenu, kterej ji dobře zabezpečí, a dala mi vale."

Slyšeli, jak venku cvakly hlavní dveře. Vešel Dillon. Stál ve dveřích a trošku polekaně zíral na Roxyho. Roxy postavil sklenici na stůl a vstal. "Ahoj, kámoši," řekl. "Je prima, že tě zas vidím."

Dillon k němu přistoupil a podal mu ruku. Na Myru se nepodíval. "Proboha," řekl, "to je ale překvápko!"

Myra se ozvala: "Kdes byl tak dlouho? Mám už hlad."

Dillon se na ni podíval. "No jo," řekl. "Nechal sem tě ve štychu. Právě když sem odcházel, zadržel mě Hurst a cancal až do teďka. Byl bych ti brknul, jenomže víš, jak to je."

Myra se trochu uvolnila. "Byla sem už z toho nervózní. Napadlo mi, jestli ses nedostal do nějaký přestřelky."

Dillon se ušklíbl. "Já už teď žádný přestřelky nemám," řekl. "Šlo o kšeft."

Roxyho napadlo, že Dillon lže, ale nebyl si tím jistý.

Myra navrhla: "Podívej, zlato, nemoh bys vzít Roxyho do vaší party?"

Dillon na okamžik zaváhal, pak přikývl. "Jistě, rád to udělám. Co kdybys přišel zejtra za mnou do kanclu? Tam si o tom pohovoříme."

Na Roxyho to proti jeho vlastní vůli udělalo mohutný dojem. Tenhle Dillon je teď určitě veliké zvíře. Přikývl.

"Vyskytnu se tam," prohlásil. "Vy už asi chcete jíst."

Myra ho doprovodila ke dveřím. "Dobrou noc, Roxy," řekla. "Nedělej si starosti. Najde ti flek. Sme ti stejně dlužníky."

Roxy se dotkl klobouku, ušklíbl se a odešel z bytu.

Myra se vrátila. "Co kdybysme si dali něco k večeři doma?" navrhla. "Je už moc pozdě na to, abysme šli ven."

Dillon si lehl do křesla, oči zpola zavřeně. "Ty si dej, já už sem něco měl."

Myra vstala, podívala se na něho a náhle pojala podezření. Chtěla něco říci, ale rozhodla se jinak. Šla do kuchyně a nakrájela si sendviče. Stála, opírala se o kuchyňský stůl a přemýšlela. Když skončila se sendviči, vrátila se do druhého pokoje.

Dillon odešel do ložnice. Slyšela, jak v koupelně teče voda. Dopila žitnou a zapálila si cigaretu. Stála a čekala, až ho uslyší jít do koupelny. Pak přešla k telefonu a vytočila číslo.

Ozval se Hurst. Mluvil dost podrážděně. Myra řekla: "Mám starosti kvůli Dillonovi, pane Hurste. Vy ste ho neviděl, že ne?"

"Ještě nepřišel domů?" zeptal se Hurst otráveně. "Ne, nevím, kde je... Celej den jsem ho neviděl."

"Ani večer s váma nebyl?"

"Říkám vám, neviděl jsem ho celej den," vyštěkl Hurst. "Přijde co nevidět." Zavěsil.

Myra upustila sluchátko na vidlici. V očích jí to jen hrálo; existuje pouze jediný důvod, proč jí Dillon lhal. Takže ten dacan ji podvádí. Co je to za ženskou? U boku svírala ruku v pěst, probíhala jí jedna vlna hněvu za druhou. Na okamžik si pohrávala s představou, že by Dillonovi mohla sem tam pěkně zatopit, ale věděla, že teď má tak silnou pozici, že ho není možné ohrozit. Myra věděla, že bez Dillonu by musela sama začínat od píky. Neměla by už přepychový byt, peníze... Ne, Dillonu se nesmí dotknout. Musí se zaměřit na tu ženskou.

Jak tak v duchu celý problém probírala, hněv pomalu ustupoval. Čím víc o tom uvažovala, tím víc si uvědomovala, v jakém nebezpečném postavení se octla. Jestliže Dillon skutečně našel ženu, která se mu líbí, pak ho nic nezastaví, aby ji, Myru, prostě vykopl. Za sebou má Hursta a partu ostrých hochů, a ačkoliv mu Myra dodávala nápady a pomáhala mu, věděla, že je natolik bezohledný, že ji klidně vyhodí, kdyby se jenom pokusila znepřijemňovat mu život.

Vešla do ložnice a začala se svlékat. Dillon vyšel z koupelny a broukal si. Zachytila jeho tvář v zrcadle. Oči měl mdlé; tmavé kruhy pod nimi mu dodávaly unaveného, umdleného vzhledu. Zadržela ostře dech. Seděla tam a srdce jí bláznivě tlouklo.

Dillon si vlezl do postele a vypnul lampičku po straně. "Pojď," pobídl ji, "chci spát."

Vstala a přešla si vlasy hřebenem. "Ty seš dneska nějak unavenej," řekla a jenom s velkým úsilím udržovala hlas klidný.

"Jo," zavrčel Dillon. "Sem zatraceně utahanej. Proboha, vlez si už do postele."

Položila hřeben na toaletní stůl a přešla k němu. Sedla si na postel a hleděla na něho žhnoucímá očima. "Mám si k tobě lehnout?" skoro na něho vyštěkla.

Těžký Dillonův obličej ztvrdl. Opřel se o loket. "Neřek sem ti, že sem umláceněj?" zavrčel. "Vlez si do postele. Chci spát."

"Moc unavenej, i na lásku?" Její drsný, potlačený hněv ho vy dráždil do bdělosti.

"Co je tohle, k čertu?" řekl. "Nemůžu bejt někdy unavenej?"

"Ne tak, jak ses unavil," zaječela. "Já tě chápu."

Dillon odhodil příkrývku a mrštil nohama na podlahu. Sevřel ji hrdlo. Divoce do něho tloukla, ale jeho paže byla příliš dlouhá. Držel si ji od těla.

"Tak takhle to je?" řekl tiše. "Stouplo ti to do hlavy. Protože sme se spolu párkrát vyspali, myslíš si, že můžeš kecat. Dobrá, sestro, tady to máš."

Otevřenou rukou ji tvrdě uhodil do obličeje a zároveň uvolnil sevření jejího hrdla.

"Tak teď di chrápat a zavři držku. Nedostáváš nic víc než jiná ženská... Rozumíš?"

Přitáhl si příkrývku a vypnul světlo. Myra zůstala ležet na chladné podlaze a vzlykala.

Dillon používal Jakieho sázkovou kancelář na Devatenácté jako svůj hlavní stan. Hoši trávili čas tím, že strkali

kulečnickové koule kolem dokola a čekali, až se něco přihustne. Dillon měl malou kan-celáříčku na vzdáleném konci sázkové kanceláře. Měl ji hezky zařízenou. Stahovací stůl, několik moderních pochromovaných křesel a kůži. Dveře s výplní z tlaceného skla a s nápisem "AUTOMATY, spol. s r.o." V pravém spodním rohu menšími písmeny: "Ředitel". Dillonovi se to líbilo, měl z toho libý pocit.

Když se tam Roxy časné odpoledne objevil, byla sázková kancelář plná. Dillonovi hoši popíjeli, povídali a hráli kulečnick. Když Roxy vešel, podívali se na něho podezíravě a pak pohlédli jeden na druhého.

Roxy stál ve dveřích, klobouk naražený přes oči. "Je tu pan Dillon?" zeptal se.

Jeden z nich ukázal palcem na dveře. "Je tam," řekl krátce.

Roxy se vydal přes místnost. Náhle se mu postavil do cesty veliký chlapík. "Haló!" vybafl. "Kam to k čertu lezeš?"

Roxy řekl trpělivě: "Du navštívit Dillona."

Velký chlapík přikázal: "Počkej." Přeběhl rukama Roxymu po těle, hledal zbraň. Potom zaklepal na dveře a vstrčil dovnitř hlavu. Za okamžik ji vytáhl a pokynul Roxymu. "Di tam," řekl. "Seš v pořádku."

Dillon listoval v novinách, napolo skrytý za psacím stolem. Vzhledl a podíval se zamyšleně na Roxyho.

"Ježíši! Vopravdickej hlavoun!" zvolal Roxy.

Zavřel dveře a posadil se. Prsty ohmatával přepychový nábytek. "No ten je!" řekl s obdivem. "Tohle je nákej podnik!"

Dillon otevřel zásuvku a vyňal krabici s doutníky. Otevřenou ji přistrčil před Roxyho. "Chceš se k nám přidat?" otázel se.

Roxy si vybral doutník, ukousl špičku a vyplivl ji. "Jo," řekl. "Rád bych měl něco stálýho. Můj kšeft šel k čertu."

Dillon se na něho zamyšleně zadíval. "Co ti teďka řeknu, zůstane mezi náma," pronesl tiše.

Roxy vypadal trochu polekaně, ale přikývl. "Jistě, nebudu kecat," ujistil ho. "To bys moh vědět."

Dillon si k němu přistrčil křeslo. "Zdá se mi, že ses ten pravej, kerýho hledám," řekl. "Možná se mylím, ale nemyslím si to. Poslyš. V tomhle okamžiku se starám vo ten automatovej kšeft a hodí mi to kolem patnácti táců za tejden. Pěkný, ale abych z toho padal do mdlob, to zase ne. Hurst má vobrovskou organizaci. Má ochranu. Má skutečně vostrou bandu, která pro něj pracuje. Tenhle Hurst je hodně daleko, ale nejde až k samý hranici. S touhle organizací by k hranici jít moh."

Roxy potahoval z doutníku a z úst mu vycházela oblaka hustého kouře. "Jaká je to hranice?" zeptal se.

Dillon řekl velmi tiše: "Malej Ernie, to je jeho hranice."

Roxyho oči se zúžily. "Nerozumím tomu," řekl.

"Chci převzít Erniero část města. Hurst to nechce, ale já si myslím, že kdybych to udělal, podpořil by mě a líbilo by se mu to."

"A co s tím mám společnýho já?" zeptal se opatrně Roxy.

Dillon se na něho pronikavě podíval. "Celý město by bylo pro mě velký. Nestačil bych na to. Potřebuju chlapíka, kerýmu bych moh důvěřovat. Vod samýho začátku bys měl výhodný postavení."

Roxy řekl: "Hurst by s tím asi nesouhlasil."

Dillon vstal a přešel ke dveřím. Otevřel je a podíval se ven. Pak se vrátil a dal hlavu těsně vedle Roxyho. "Možná že se na to, co řekne Hurst, každěj vyflákne."

Roxy se díval do jeho černých očí. S rozpaky v nich četl zlobu. Rychle odvrátil oči a studoval šedivý popel svého doutníku. "Máš za sebou bandu?" zeptal se.

Dillon přisvědčil. "Jo," řekl. "Tihle chlápci venku mě pořád hlídaj. Řeknu jim, aby udělali to nebo vono, a voni to udělaj. Prima. Až nadejde čas a Hurst se vypaří, ti chlapíci se nebudou na nic ptát. Prostě budou přijímat moje rozkazy... Chápeš?"

Roxy chvíli přemýšlel. "Jo, ty tam něco máš."

Dillon přikývl. "Jo, myslím, že tam něco mám."

Roxy řekl: "Sázím se, že Myra to považuje za dobrej tah."

Dillon se zamračil: "Na tyhle dámičce nezáleží," řekl chladně. "Má nadnesený představy a co nejdřív se dožije překvápka."

Roxy vypadal polekaně. "Já mám Myru rád," namítl. "Výborně jí to myslí."

Dillon pokrčil rameny a vstal. "Až budu připravenej, řeknu ti. Můžu s tebou počítat?"

Roxy řekl: "Jistě, můžeš se mnou počítat. Už dost dlouho čekám na takovou šanci. Asi sem byl moc vopatrnej, když sem žil s Fan. Mimochodem, viděls ji?"

Dillon po něm stříl rychlým podezíravým pohledem. "Neviděl sem ji," odvětil.

Roxy si sedl na kraj stolu. "Poslyš, brácho," řekl klidně. "Nezačíněj tenhle kšeft nějakou levotou. Mně ani v patě neleží, žeš mi Fan šlohnul. Chybí mi asi tolik, jako by mi chyběl balíček karet, na který sem byl zvyklej, nic víc."

Dillon sevřel pěsti. Jeho oči Roxyho probodávaly. "Ty mě špehuješ?" zeptal se a v jeho hlase to zaskřípalo.

Roxy řekl spěšně: "K čertu! To bych nikdy neudělal. Jenom sem slyšel -"

Dillon ho přerušil: "Raděj v tom nepokračuj. Nechci, aby ta štetka Myra o Fan věděla."

Roxy zavrtěl hlavou. "Není blbá," řekl zamyšleně. "Dávej na ni pozor. Domákne se to."

Dillon se začal procházet po kanceláři. "Už mám tý štet'uly plný zuby. Zatočím s ní co nejdřív. Ať už táhne ke všem čertům!"

Roxy odklepal popel z doutníku do popelníku. "Budeš s tím mít potíže," řekl. "Já na tvým místě bych s tou holkou jednal opatrně."

Dillon ho stihl chladným pohledem. "Ty do toho nos nestrkej. Každopádně bys měl začít pracovat na Malým Emiem a získat o něm informace. Potřebuju seznam všech nevýznamnejch krámků a hotelů. Takovejch, který by mohly vzít

automaty. Obejdeš to a všude budeš mít voči na š'opkách. Vod teďka budeš na výplatní listině, tak si musíš zvykat na dobrou práci."

Roxy se zašklebil. "Rozumím," řekl. "Co platíš?"

"Dám ti dvě stě lupenů a deset procent z tržby, až se to rozjede."

Roxy pokrčil rameny. "Asi máš pravdu, když se chceš zbavit hla-vounů. Byl bych rád, kdybych dostal něco z jejich podílu."

Když odešel, Dillon přešel k telefonu a zavolal Fanquist. Do uší mu znělo její pomalé protahování. "Poslyš, mrně," řekl a hovořil zblízka do mluvítko: "Zrovna sem mluvil s Roxym. Ví to, ale střílí od boku. Už sem ho zaangažoval, aby pracoval pro mě. Teď potíže dělat nebude."

Fanquist začala runcat - jako obvykle. "Kdy se konečně dáme dohromady? Už mám až po krk toho tvýho věčného naskakování do postele a seskakování z ní,"

Dillon řekl ostře: "Na to ještě není čas. Je potřeba vypořádat se s Myrou."

Fanquist ho popichovala: "Prosím tě, proč ji konečně nevemeš za zadek a vyvodiš?" Hlas jí jenom vřeštěl a syčel.

"Říkám ti, že na to zatím není čas," vyštěkl Dillon. "Nech to na mně."

"Uvidím tě dneska?"

Dillon se rozhlédl po kanceláři a v obličeji se mu objevil znepokojený výraz. "Musíš mít trpělivost -" začal.

"To je další obehnaná písnička, která mě už sejří," řekla Fanquist trpce. "Unavuješ mě. Stejně sem blbá, že ti to trpím. Dobrá, jestli je to takhle, tak si můžeš zůstat doma." Zavěsila.

Dillon praštil sluchátkem na vidlici a oťel si obličej kapesníkem. S ženskéjma je votrava, pomyslel si. Než se objevila Myra a než s ní začal blbnout, na ženský kašlal; teď aby se před nima plazil. Co ho to jenom ksakru popadlo?

Otevřely se dveře a vešel Hurst. Na okamžik Dillona polekal. Hurst k němu doposud nikdy nepřišel. Vstal. Hurst se na něho zamyšleně podíval, pak pokývl. Přešel k židli a posadil se. "Šel jsem kolem, tak mě napadlo, že bych moh nakouknout a zeptat se, jak to jde," řekl

Dillon se posadil. "Všecko je v pořádku."

"Žádný trable?"

Dillon zavrtěl hlavou. Vemlouvavě se usmál. "Ne, pane Hurste, naopak právě teď probíhá všecko hladce."

Dívá se na něho Hurst opravdu nějak divně, nebo se mu to jenom zdá?

Hurst se příkře otázel: "Co se děje s vaší přítelkyní?"

Dillon zvedl oči. Na čelisti se mu sevřel sval. "S Myrou? Nerozumím tomu."

Hurst pokrčil rameny. "Vytáhla mě včera večer z kšeftu. Chtěla vědět, kde jste."

Dillon náhle zchladl. "To dělá dycky, když se malinko opozdím," řekl bezstarostně. "Upozorním ji, aby vás neobtěžovala."

Hurst vstal. "To nic není," řekl. "Jenom jsem se divil." Vydal se na cestu ke dveřím. Ruku už měl na klíce, když se podíval přes rameno. "Nechcete nějak uškodit Malému Erniemu?"

Dillon teď věděl, proč Hurst vlastně přišel. Protože na něho Malej Ernie poslal dva střelce, měl Hurst hrozný strach, aby nezačaly další maléry.

Dillon zavrtěl hlavou. "Necháváme ho na pokoji," řekl klidně a sám pro sebe se ušklíbl. Tenhle blbec by dostal záchvat, kdyby věděl, co se má stát.

Hurst přikývl. "Tak je to," řekl. "Nechtě ty chlapíky na pokoji. Nebudeme jim šlapat na kuří oka. Bez toho se obejdeme."

Dillon ho sledoval, jak odchází. Když se za ním zavřely dveře, natáhl krk a s odporem si odplivl do mosazného plivatka u stolu.

Zpráva, že Myra věděla, že předešlého večera nebyl u Hursta, ho úplně rozběsnila. Seděl v křesle a snažil se vyvolat si znovu celou scénu. Myra není blbá. Ví, že je tu jiná žena. Zamračil se. Jen ať si něco začne, říkal si. Jestli si myslí, že s ním bude zacházet jako s kloučkem, pak se dočká překvapení. Hurst a Myra. Oba toho vědí moc, až mu to není příjemné. Snad... Seděl a přemýšlel. Jo, to snad... Musí si dát na ty dva pozor. Vypadá to, že bude muset něco udělat. Jeho chladný, zachmuřený obličej se zlostně sevřel.

Myra čekala, až Dillon opustí byt, a pak začala se systematickou prohlídkou. Věděla, že Dillon nemá hlavu na adresy. Byla si jistá, že někde najde stopu, která ji dovede k té štětce. Tvářila se tvrdě a neúprosně, rukama netrpělivě a pečlivě procházela celou Dillonovu garderóbu. Obrátila všechny kapsy, ale nenašla nic. Prošťourala jeho zásuvky; dávala přitom pozor, aby nic nerozházela, ale opět neměla úspěch.

Posadila se na postel a přemýšlela. Tohle nikam nevede. Dillon musí mít někde napsanou adresu. Byla si tím jista. Jediná naděje byla, že ji nosí při sobě. To by věci značně ztížilo. Znovu se vrátila k jeho prádelníku. Na věšáčku visely tři ušpiněné večerní košile. Byl příliš líný, než aby je hodil do prádla. Na manžetě jedné košile našla, co hledala. Tužkou tam byla naškrábána adresa: 158 Sunset Avenue.

Stála tam, držela v ruce košili a zaplavoval ji chladný hněv. "Uvidíš, ty podfukářskej parchante, ta tvoje běhna dostane pořádněj šok."

Pečlivě uložila košili do skříně, šla k zásuvce a našla tam pistoli. Byla to vlastně hračka s perlet'ovou pažbičkou, ale mimořádně nepříjemná při střelbě zblízka. Nasadila si klobouk, oblékla kabát a strčila pistoli do kabelky. Pak stála a váhala. Tohle asi není úkol pro pistoli. Kolem úst jí pohrával tvrdý úsměšek. Z Dillonovy zásuvky vyndala delší kus pořádné gumové hadice. Zamyšleně jí pohupovala v ruce. Pak si obtočila řemínek kolem zápěstí a vecpala si hadici do rukávu.

Zabouchla za sebou hlavní dveře a sjela výtahem na úroveň ulice. Žluté taxi zastavilo zprudka u okraje chodníku a

Myra krátce pokynula. "Sunset Avenue," řekla. "A práskněte do koní."

Taxík vyrazil vpřed. Řidič poznamenal: "Tohle je zatracený město. Ještě sem tady nenarazil na nikoho, kdo by nespěchal."

Myra neměla náladu se bavit. Neřekla nic. Taxikář ji studoval v zrcadle a pomyslel si, že je docela pohledná, ale dál se jí už nezabýval.

Sunset Avenue byla na vzdáleném konci města. Trvalo jim dobrou půlhodinku, než tam dorazili. Řidič náhle prudce šlápl na brzdu. "Tady je to, paní. Který číslo ste chtěla?"

Myra řekla: "Zastavte tady... To je dobrý." Vystoupila z taxíku a zaplatila mu. Pak kráčela pomalu po ulici a hledala číslo 158. Když je našla, stále v ní ještě doutnal hněv. Byla to hezká malá vilka, která stála uprostřed rozlehlé zahrady. Udržování takového domečku stojí prachy, pomyslela si a na okamžik zaváhala. Snad se dopustila omylu. Může tady sídlit nějaký Dillonův obchodní partner. Její krok zakolísal. Pak si ale pomyslela, že když jela tak daleko, neuškodí, ověřit-li si to.

Šla po mozaikové dlažbě a zazvonila. Stála tam a čekala; nebyla si jistá sama sebou. Dveře se prudce otevřely a zírala na ni Fanquist.

Pro Myru to byl zajisté šok. V mžiku to viděla. Dillon je ten bohatý kořen, který si vydrží tuhle běhnu.

Klidně řekla: "Ahoj. Sázm se, že je to překvapení."

Fanquist se vracela rozvaha. Řekla: "Můj Bože, to je zase to mrně! Co tu k čertu děláš?"

Myra pronesla: "Vím od Dillona, že ses přestěhovala, tak mě napadlo, že bych se na tebe mohla mrknout."

"Že by ti to řek Dillon?" Její pohled ztvrdl.

Myra přikývla. "Jistě. Smím dál? Ráda bych si to tu prohlédla."

Fanquist stála napříč dveří. Prudce vykřikla: "Plav! Ať už tě tu nevidím! Zmiz ke všem čertům!"

Myra si všimla dvou mužů, kteří šli dolů po ulici. Musí se rychle dostat dovnitř. S úsměvem na rtech řekla: "Ale ale, Fan, takhle se přece nemluví. Mám pro tebe vzkaz." Nedbale otvírala kabelku. Fanquist ji pozorovala, na tváři se jí objevil zmatený výraz. Uvažovala, kam tohle všechno k čertu povede.

Myra vyndala z kabelky pistoli a ukázala ji Fanquist. "Rychle zalez dovnitř, ty křivonohá běhno," zasyčela nenávislně.

Fanquist se doširoka otevřely oči a pod namalovanou pletí nápadně zbledla. Ustoupila o krok. Myra vešla dovnitř a zavřela za sebou.

Z haly se otevíral velký obývací pokoj a Myra tam hnala Fanquist. Pokoj byl přepychově zařízen.

Myra procedila skrze zuby: "Takže tohle je to hnízdečko lásky, vid'?"

Fanquist koktala: "Budeš toho litovat... Počkej, až o tom uslyší."

"Sedni si, čubko," nařídila Myra. "Mám toho hodně na srdci, o čem chci s tebou mluvit."

Fanquist řekla chraptivě: "Mně nenaženeš strach. Raděj vypadni a to rychle."

"Sedni si," opakovala Myra. Držela ruku za zády a soukala hadici z rukávu.

Fanquist se už úplně vzpamatovala. Posmívala se Myře. "Ta bouchačka ti nepomůže... Zmiz!"

Myra vymrštila hadici a udeřila jí Fanquist přes obličej. Fanquist zavravorala dozadu a zhroutila se do židle, která jí podtrhla v kolenou. Držela si obě ruce na obličejí. Bolestí oněměla. Myra poněkud couvla a čekala.

"Příště si snad už dáš pozor," řekla.

"Za tohle zaplatíš," lapala po dechu Fanquist. "Můj Bože, za tohle zaplatíš!"

"Poslyš, ty couru. Musíš rychle zmizet z tohoto města. Nikdy se sem nevrátíš. Já tě chci jenom varovat."

Fanquist si sundala ruce z obličeje. Její oči svítily hrozbou vraždy. Náhle zaječela. "Ty mě vodsad' nevyženeš... Dillon je teď můj... Je můj - slyšíš?"

Myra se tvářila nepřístupně. Postoupila o krok. Pětadvacítka mířila přímo na Fanquist. "To říkáš ty," vyštěkla. "Pudeš a pudeš navždy!"

Fanquist se plazila jako had. Odhodila Myře ruku; pistole jí vypadla a letěla přes celý pokoj. Zároveň skočila dopředu s hlavou skloněnou dolů a uchopila Myru kolem pasu.

Myra se překulila na Fanquist. Obě padly s rachotem na podlahu, až to zadunělo. Fanquist rychle vyprostila ruce a snažila se popadnout Myru kolem krku. Myra přitiskla bradu k hrudi, takže ji Fanquist uchopila pouze za čelist. Myra rozhoupala hadici a zasáhla Fanquist do ramene. Byla to jenom slabá rána, ale Fanquist přesto vyjekla bolestí. Snažila se drapnout Myřinu ruku, ale minula ji. Zato sklídila další úder hadicí.

Myra se kroutila jako úhoř, pokoušela se vyprostit ze sevření, ale Fanquist na ni byla příliš těžká. Bila dál Fanquist hadicí, ale údery postrádaly sílu. Poranila ji, ale ne natolik, aby jí otfásla. Po celou dobu sebou Fanquist zmítala, aby kolenem přiskřípla Myře paži.

Fanquist byla celá vydešená. Toužila po tom, aby se dostala z pokoje. Nějak se jí podařilo vysvobodit a postavit se na nohy. Nejistým krokem směřovala ke dveřím. Myra se zvedla a pověsila se jí na kolena, takže ji opět strhla na podlahu.

"Pusť mě... Pusť mě... Pusť mě..." Fanquist sténala, kroutila se a kopala.

Myra ji mlátila tak dlouho, až úplně ochabla a ztichla.

"Tak to by bylo," řekla Myra a stála tam bez dechu.

Fanquist se nehýbala. Neslyšela už vůbec nic.

Myra ji tam nechala ležet a šla do koupelny. Šaty měla poskvrněné a vlasy se podobaly vlněné předložce. Napustila vodu do umyvadla a opláchla si obličej. Pečlivě si umyla ruce a houbičkou si setřela s šatů krev. Po celou dobu jí však mozek pracoval.

Co teď asi udělá Dillon? uvažovala. Bude určitě řádit. Její pohled zachytil elektrickou kulmu. Stála tam, dívala se na

kulmu a váhala. Vzala ji a obracela v ruce, pak vsunula zástrčku do zásuvky. Zapnula spínač.

Příští dva dny byl Dillon velmi klidný. Myra čekala, kdy něco řekne, ale neřikal nic. Někdy ho přistihla, jak se na ni zamyšleně dívá, ale vždycky uhnul očima, když na něho pohlédla.

Vrátil se ze sázkové kanceláře v obvyklou dobu a Myra už začínala věřit, že neřekne vůbec nic. Trochu se vyptávala a dověděla se, že Fanquist zmizela. Vila byla prázdná a opuštěná. Myra si myslela, že odvedla pořádný kus práce, ale Dillon stále mlčel a jenom se na ni díval, jako by si nebyl jist, co má udělat.

Když seděl ve své kanceláři, uvažoval o Fanquist. Zašel tam večer a našel ji. Dokonce i jeho brutální povaha utrpěla šok. Ale jak se tak na ni díval, ztratil jakýkoliv cit, který by k ní snad mohl mít. Dvě hluboké spáleniny přes celý obličej v něm vyvolaly hnus. Její vzlykot a pošťukávání mu šly na nervy. Řekl jí brutálně a bez obalu, že by bylo lepší, kdyby vypadla z města.

Myra ho trochu vyděsila. Stávala se příliš nebezpečnou. Až prosadí svůj plán likvidace Malého Ernioho, bude s ní muset něco podniknout. Svému účelu dobře posloužila, ale teď měl pocit, že ji už nepotřebuje.

Před sázkovou kanceláří náhle ustal bzukot hovoru. Dillon ztuhl. Napínal uši, na tváři se mu objevila vráska. Zvuky zvenčí byly pro něho už jenom tikáním hodin. Zvykl si na ně a náhlé ticho mu naznačovalo, že něco není v pořádku.

Dřív než mohl vstát, otevřely se prudce dveře do kanceláře a vešli dva muži. Dillon se na ně díval a ústa se mu sevřela v úzkou čárku.

Strawn si posunul klobouk do týla a bokem prstu si třel silný nos. "Podívejme se, kdo tu je," řekl. Mluvil jenom koutkem úst.

Druhý muž si Dillon prohlížel s odporem.

Otevřenými dveřmi viděl Dillon ostatní, jak stojí jako figuríny z vosku. Viděl Sama Vessiho, který držel tágo, jako by z něho chtěl vystřelit, bez hnutí, s hlavou obrácenou směrem ke kanceláři. Jakie McGowan opíral ruce o stůl a hrubé rysy v obličej se mu leskly potem. Ostatní tam jen stáli nebo seděli bez pohnutí.

Dillon řekl: "Nemáte právo sem takhle vpadnout a vy to víte." Černé oči mu jen svítily.

Strawn popošel dále do místnosti. "Nejste vy ten chlapík, kterému sem řek, aby zmizel z města?" zeptal se.

Dillon vstal. Tihle ptáckové ho už nebudou prohánět. "Vy si možná myslíte, že ste chytřej, když takhle mluvíte," zavrčel. "Ale na mě to neplatí. Nemáte proti mně vůbec nic, takže vocaď můžete vypadnout, třeba do pekla."

Strawn řekl klidně: "Takže z vás je hlavoun, vidíte? Tak poslyšte, Hlavoune, já vás pořád nemám rád a pořád opakuju: vystřelte z tohoto města. Co si o tom myslíte?"

Dillon pokrčil rameny. "Vy mě nemůžete rozházet," usklíbl se. "Vím, kde sem, a vy mi nemůžete ublížit."

"Jednoho dne se spolu projedem," řekl Strawn nevzrušeně. "Chlapíci jako vy vždycky pohoří... Rozumíte?"

Dillon se opět posadil. "Dobrá," přitakal. "Možná že se s váma projedu. Možná že přijde na řadu moc věcí. Ale zrovna teď mi tady zbytečně vydecháváte vzduch."

Strawn krátce přikývl. "Slyšel sem hodně o vás a o vaší přítelkyni. Oba zvedáte nos moc vysoko. Ale nepotrvá vám to dlouho. Nikdo z těchto chlapíků nevydrží. Myslíte si, že vydržíte, ale není to pravda."

Pokynul druhému policistovi. "Podívej se na něj," řekl. "Sázím deset ku jedny, že ho do půl roku zabásnem."

Druhý policista zavrtěl hlavou. "Ty bys ze mě pořád jenom tahal prachy," prohlásil. "Už si mě předtím nachytl na podobnej případ."

Dillon na ně nevraživě koukal. Stoupala v něm palčivá nenávisť.

Strawn mu pokynul. "Dobrá, Hlavoune," řekl. "Nenechávej nás dlouho čekat." Škubl hlavou na druhého chlapíka a oba vyšli z místnosti.

Když odešli, Dillon vstal a začal chodit po kanceláři. Pitomí parchanti, myslel si nenávislivě. Jestli si myslej, že mi něco přišijou, ať si to jenom zkusej.

Do dveří strčil hlavu Vessi, slabounký, malý Talián. "Tys jim to dal," řekl s obdivem. "Ty federální čmuchalové už nevěděj co roupama dělat."

Dillon se na něho podíval nedůtklivě. "Musíš si dát na ty chlápky majzla," řekl. "Čekaj jenom na příležitost, aby nás setřeli."

Vessi se opřel o dveře. "Jistě," přitakal. "Už dlouho nás maj v merku... Stejně je to nikam nepřivede."

Právě tehdy zazvonil telefon a Dillon mu pokynul. Vessi vyšel a zavřel za sebou. Dillon vzal telefon. "Jo?" zeptal se. Mluvil úsečně.

Ozval se Hurst: "Co je to k čertu za chlapíka, co očumuje v teritoriu Malého Ernioho? Poslyšte, Dillone, říkal jsem vám přece, abyste tuhle část města vynechal. Je tu právě Conforti a stěžuje si, že v Malý Itálii je nějakej chlapík a pořád se vyptává. Co to všechno znamená?"

Dillon se trochu zašklebil. "Kdybyste mě zabil, tak si nevzpomenu," řekl. "Jak to mám vědět?"

Hurst soptil. "Víte to velmi dobře. Toho člověka hned odvolejte a ať už se tam neukazuje. Znáám vaše představy, Dillone, a ani trochu se mi nelíbí. Řekl jsem Confortimu, aby vzal záležitost do svých rukou, jestli do zítřka ten chlapík nezmizí."

Ještě stále mluvil, když vešel Roxy. Dillon se na něho podíval a trhl hlavou směrem k telefonu. Mrkl na Roxyho a rty naznačil slovo 'Hurst', aniž promluvil. Roxy se usklíbl a klidně se posadil. Plátěné boty si dal na psací stůl.

Dillon řekl: "Sou to blázni. Já vo tom vůbec nic nevím."

Hurst rozkázal: "Postarejte se o to, Dillone, nebo tam zajdu a vypořádám si to s váma." Práskl sluchátkem.

Dillon položil telefon na stůl. Obličej měl zamyšlený. "Nedáváš dost pozor," řekl Roxyemu.

"Co je? Nějakej bengál?" Roxy naklonil židli dozadu.

"No jo!" Dillon vytáhl z kapsičky u vesty párátka a začal se šťourat v zubech. "Byl příšerně nažhavenej. Asi si ta

zbabělá krysa myslí, že proti němu Malej Ernie zase něco začne."

Roxy se usmál. "Nedával sem si pozor," řekl. "Šel sem přímo na věc." Z vnitřní kapsy vyndal list papíru a rozprostřel ho na psacím stole před Dillona. "Mrkni se na tohle," dodal.

Dillon si prohlížel dlouhý seznam jmen. "Co to k čertu je?" zeptal se.

"Podívej se na ně."

Dillon zavrčel. "Tak se vymáčkni, nedělej s tím tajnosti. Co to je?"

Roxy nebyl nakloněn spěchu. "Všichni tihle chlapíci sou báječný adresáti tvejh automatů. Maj veliký krámy na nároží a v nich spoustu místa. Co kdybysme je přesvědčili, aby vzali šest mašin místo jedny? To by už bylo něco..."

"Šest? Sou dost velký?"

"Jistě, velký sou dost."

Dillon vstal. "Nejdřív to musíme vyřídít s Malým Erniem," řekl.

Roxy si prohlížel nehty. "Už sem to s ním zařídil."

Dillon stál tiše. "Jak to myslíš?"

"Zařídil sem to s ním. Vezmeš s sebou jenom pár chlapců a von tam na tebe bude čekat."

"Co to znamená, Roxy? Pověz mi to rychle."

Roxy sundal nohy se stolu. "Malej Ernie a jeho banda budou dnes večer v klubu Divokýho rytmu. Něco voslavujou nebo co; v každým případě tam banda bude. Co kdybysme se k nim přidali? Bylo by moc prima, kdybysme se setkali s celou bandou najednou."

Dillon se zeptal: "Je to pravda?"

"Ano, je to pravda. V tý části města sem dobře špicoval uši."

Dillon stál a váhal. Pak řekl: "Počkej tady." Přešel ke dveřím a pokynul Vessimu a McGowanovi, aby odložili tága a šli k němu. Dillon zavřel dveře od kanceláře. Vessi a McGowan vedli Dillonovi bandu.

Řekl: "Posaďte se, vy dva. Chci s váma mluvit."

Přitáhli si židle a posadili se. "Co je?" zeptal se Vessi.

Dillon seděl na hraně psacího stolu. "Dávám svoje karty na stůl," sdělil krátce. "Nerozrůstáme se, jak bysme měli. To není váš pohřeb, ale Hurstův a můj. Hurst má strach z tý druhý bandy. Já strach nemám. Dobrá. Co kdybysme se rozrostli a nekoukali na Hursta?"

Ti dva se po sobě podívali. Byli zmatení. McGowan řekl těžkopádně: "Máme přece dělat, co nám řekne Hurst, nebo ne?"

Dillon pokrčil rameny. "Proč?" zeptal se. "Kdo to je k čertu Hurst?"

Vessi se poškrábal na hlavě. "Už není naším šéfem?"

"Počkej chvilku," zarazil ho Dillon. "Chci, abyste vo tom měli přehled. Jestliže se rozrostem, tak se budem muset zbavit Hursta a budem se muset zbavit Malýho Ernieho. Bude to fuška, ale udělat se to dá. Jestli se rozrostem, vyděláme dvakrát tolik prachů jak teď. Například vy dva shrábnete každěj tejden dva tácy."

Vessimu se rozšířily oči. "Jistě," řekl. "Rozrostem se."

"Nijak s tím nekvaltuj," varoval ho Dillon. "Když se do toho pustíš, tak to bude pro někoho znamenat dost mrzutostí... Dejme tomu, že v tom pojedu s tebou. Jestli budeš chtít prachy, budeš si je moct vydělat. Bude to jenom na tobě."

McGowan se otázel: "Co chcete udělat?"

Otevřely se dveře a vešel Hurst. Čtyři muži se prudce otočili a mžourali na něho. I Dillon byl vyděšený.

Hurst tam stál, silně zamračený, a rty se mu kroutily hněvem. "Co se to tu děje?" zeptal se zostra. "Vyhodte ty chlapy, chci s váma mluvit."

Vessi s McGowanem se rychle sbírali. Proklouzli kolem Hursta, jako by čekali, že jim jednu ubalí.

Roxy zůstal sedět tam, kde byl. Nedíval se na Hursta.

Dillon odstrčil židli dozadu a bubnoval prsty po stole. Zíral na Hursta tupýma očima.

Hurst řekl: "Vyhodte taky tohohle chlapy." Rukou ukázal na Roxyho.

Dillon zavrťel hlavou. "Ten nám překážet nebude."

Hurst se napřímil. "Slyšel jste, co jsem řekl?" vyštěkl.

Dillon přisvědčil. "Jistě," řekl, "ale tenhle chlapík nám nepřekáží. Co máte, pane Hurste? Zdá se, že ste pořádně nakrknutej."

Hurst tam stál a váhal. Pak se posadil. "Podívejte, Dillone, tahle vaše hra musí přestat. Už jsem vám řekl předtím, že musíte opustit půdu Malýho Ernieho."

"Copak to nechápete, pane Hurste?" posmíval se mu Dillon.

Hurst vyskočil. "Co tohle k čertu znamená?" zavrčel. "Dostáváte rozkazy ode mne, a když já řeknu, že máte odtamtud odejít, tak odejdete."

"Měl sem několik nápadů, který nás v tyhle organizaci někam přivedly," řekl Dillon. Mluvil pomalu. "Co když vnikneme na území, ze kterýho máte takovej strach? Co když Malýmu Erniemu nasypeme do soukolí písek? Jak by se vám to líbilo?"

Hurst ztratil řeč. Tvář se mu zbarvila do temně ruda a velké ruce svíral na kolenou. "Můj Bože!" vybuchl konečně. "Tohle je konec! Máte vyhazov, Dillone. Slyšíte? Vypadněte!"

Dillon sevřel své těžké rty a po straně se podíval na Roxyho. Roxy byl úplně vyveden z konceptu. Seděl tam s kloboukem naraženým přes oči.

Hurst pokračoval: "Jste blázen, když máte takový nápady. Taková věc by rozpoutala ve městě peklo. Už vás nechci ve svý partě... Zmizte."

Dillon se naklonil vpřed, oči jako kousky ledu. "Jak můžete mluvit vo svý partě?" zavrčel. "Vy už žádnou partu nemáte, zbabělej podvodníku. Já ji mám, rozumíte? Co já řeknu, to parta udělá. Dal sem vám šanci, ale vy ste tak zbabělej, že ste jí nevyužil. Dobrá, vod teďka vedu tenhle podnik já, ať se vám to líbí nebo ne... Rozumíte?"

Hurst vyskočil. Ovládal se jen s nejvyšším vypětím. "Jste opilej," řekl. "Nemáte na to, abyste mohl vést firmu.

Potřebujete ochranu a tu nemáte. Jste nula. Když nebudete mít za sebou mě, poldové vás seberou zatraceně rychle."

Dillon se jízlivě poškleboval. "Myslíte, že sem v tomhle kšeftě a že sem si neopatřil důvěrný informace? Vy nemáte žádný slovo; máte prachy. Vím, kolik dáváte poldům, aby vás vynechali. Já jim dám víc. Ten, kdo platí nejvíc, dostane ty nejlepší služby."

Hurst zamířil ke dveřím. "Jste vyřízenej," řekl krátce. "Vypadněte a už se sem nevracejte."

Dillon vytáhl z kabátu pistolí. "Ještě okamžik, pane Hurste," procedil skrze zuby.

Hurst stál jako přimrazený. Pak vztáhl před sebe ruce jako slepec, který kolem sebe tápe. "Co to děláte s tou pistolí?" zalapal po dechu. Obličej mu náhle úplně ochabl.

Dillon se ani neobtěžoval, aby vstal. "Moc vám to mluví," řekl. "Když už se máme rozejít, tak se rozejdem tak, jak to chci já."

Při řeči jeho prst obemkl spoušť a jemně stiskl. Pistole náhle zaduněla a v ruce mu trochu poskočila.

Hurst udělal krok vpřed a ruce si přitiskl na prsa. Pak mu povolila kolena a on klesl na zem. Dillon se naklonil přes stůl a vystřelil na něho znovu. Těžká střela provrtala Hurstovi v hlavě velký otvor.

Dillon tam zůstal, nakláněl se přes psací stůl, pistolí stále mířil na Hursta. Mezi rty mu svítily zuby. "A teď, ty parchante," řekl, "zůstaneš něměj."

Roxy si posunul klobouk dozadu a zíral. "Hele," ukázal, "zničil sis koberec."

Myra seděla před toaletním stolem, kolem ramen měla volný hedvábný přehoz. Pleť měla slabě začervenalou po horké vodě ze sprchy. Z plných červených rtů jí visela cigareta a nad hlavou se jí vinula spirála kouře. Pomalu si upravovala nehty.

Dillon prudce otevřel a vešel. Myra se na něho podívala a mrkla na hodiny. Nebylo ještě sedm.

"Deš nějak brzo," řekla a odložila pilníček. Přitáhla si přehoz a stáhla šerpu.

Dillon se tvářil velmi zamyšleně. Přešel k oknu, nadzvedl trochu roletu a nahlédl na ulici. Myra ho pozorovala. Měla nedobry pocit, že se něco stalo. "Co je?" zeptala se.

Dillon řekl, aniž se ohlédl: "Stalo se toho moc." Chvilí tam stál, pak spustil roletu a vrátil se do středu pokoje. S kloboukem v zátylku zíral na Myru bez výrazných očíma.

Polekala se: "Proboha... Co je?"

"Hurst skápnul," řekl náhle.

"Malej Ernie?" Myra vstala.

Dillon zaváhal, pak zavrtil hlavou. "Já sem to udělal."

Myra si položila ruku na ústa. Ustoupila a odstrčila stoličku. "Tys to udělal?" opakovala. "Cos udělal?"

Dillon sebou neklidně pohnul. "Voddělál sem ho," řekl. "Ta zbabělá krysa si pustila hubu na špacír, tak sem mu to dal sežrat."

Myře se zablýsklo v očích. "Zbláznil ses?" vyjekla. "Tys zabil Hursta, ty zatracenej blázne?"

Dillon k ní přešel dvěma rychlými kroky. Jeho ruka vyletěla a uchopila přehoz. V pěsti ho zkroutil. Prudce si ji přitáhl k sobě, takže jejich obličejy byly velmi blízko. "Drž hubu!" zavrčel. "Zavři klapáčku. Já povedu podnik. A vod tebe nestrpím žádný ňafání. Jestli si nedáš pozor, tak tě voddělám."

Myra ztuhla.

"Jo, myslím to vážně," zdůraznil a nasupeně na ni hleděl.

Položila mu ruku na zápěstí. "Pusť mě," řekla. "Já s tím nechci nic mít."

Dillon ji odstrčil, až zavravorala dozadu. Posadila se na židli, ruce jí ochable visely po stranách. "Co uděláš?" zeptala se.

Dillon, uspokojený, že ji zpacifikoval, přešel ke křeslu a posadil se.

"Mám za sebou bandu," řekl a hledal slova. "Já vedu kšeft. Budu hlavounem... Jediným hlavounem v celým okolí."

Myra namítla: "Ale co poldové?"

Dillon se posupně zasmál. "Hurst poldy platil. Dobrá, já je budu platit taky. Nebudou mít důvod k nějakýmu runcání. Já je zaplatím lip, chápeš?"

Myra neřekla nic. Seděla a civěla do podlahy.

Povzbuzen jejím mlčením Dillon pokračoval: "Dneska večer se vydám za Emiem. Vodrovnáme ho."

Myra zvedla prudce hlavu. Zírala na Dillona a nepromluvila. Dillon ji vítězoslavně pokynul a rozpovídal se. "Jo," řekl. "Vypracoval sem si program. Napřed Hurst. Prima, je v tahu. Potom Malej Ernie... Pude dneska večer. Pak se soustředím na tenhle zapadák. To znamená množství prachů, holka, a já jich budu mít nad hlavu."

Myra sepjala ruce. "Proboha... Copak nevidíš, kam se řítíš? Malej Ernie má všechno. Má větší bandu... Má ochranu... Za ní sou poldové... Sakra! Říkám ti, má všechno."

Dillon se zašklebil. "Prima. Až bude bradou vzhůru, dostanu to já, tak co?"

Pronikavě zazvonil telefon. Myra vstala a vzala ho. Dillon viděl, že náhle znehybněla. Řekla: "Jistě, je tady." Otočila se. "Roxy tě rychle chce. Něco zkrachlo."

Dillon se zamračil, ale rychle vstal a vzal jí z ruky sluchátko. "Jo, co je?" vyštěkl.

Roxy řekl: "Poslyš, kámoši. Vessi to vybreptal. Dal Malýmu Emiemu hlášku vo dnešním večeru. Musíš se rychle zdejchnout. Dou po tobě s bouchačkama."

Dillon smrtelně zbledl. "Dou po mně?" řekl a hlas mu přeskočil. "Co tím k čertu myslíš, že dou po mně?" "Proboha," běsnil Roxy na druhém konci, "přestaň kafrat. Rychle zmiz. Nasedli do dvou aut a už za tebou jedou." "Jistě, vypadnu," řekl Dillon klidně. "Poslyš. Vem si rychlý fáro a přijď sem. Já tady žádnéj vůz nemám. Budu tě čekat na rohu."

Roxy přisvědčil: "Udělám to."

Dillon praštil sluchátkem. Otočil se. Obličej měl zkřivený vztekem. "Dem," řekl. "Musíme rychle vymáznout."

Myra skočila ke skřini a vyrvala odtamtud šaty. Strhla si přehoz a přetáhla si šaty přes hlavu. Nazula si střevíce. Do třiceti vteřin byla oblečená. Oči měla jako dva svítilící kamínky.

"Samopal," řekla.

Dillon běžel do druhého pokoje. Jakmile odešel, spěšně se vrátila ke skřini a vyňala z vnitřní kapsy kabátu svitek peněz. Rychle je strčila do kabelky. Přitom se dívala přes rameno.

Dillon se vrátil a nesl zbraň. Přešel ke dveřím, otevřel je a podíval se do tmavé chodby. Potom k ní trhl hlavou a vyšel.

Myra slyšela, jak před domem zakvílely brzdy. Přeběhla k oknu a koukala se po stranách rolety. Čtyři muži se vyhrabali z auta a po chodníku běželi k domu.

Zakřičela na Dillona: "Vrať se... Rychle... Už sou tu!"

Dillon vklouzl opět do bytu a zavřel dveře. Otočil klíčem. Chvilí stál a váhal. Pak přešel ke skřini. "Pomož mi!" řekl. "Strčíme to na dveře."

Opřeli se o skříň a šoukali ji ke dveřím. Na chodbě duněly těžké kroky a někdo klepal na dveře.

Dillon zvedl ruku směrem k Myře. Stáli a dívali se na dveře. Čekali.

Myra se náhle prudce otočila a běžela k telefonu. O překot vytáčela číslo. Dillon napřed učinil pokus zarazit ji, ale pak pokrčil rameny.

Na druhém konci drátu poslouchal seržant ve službě její nesouvislý šepot. "Blázni," řekl nakonec. "Takhle to v tomhle městě nechodí. Vemte si pilulku... To zrovna teď potřebujete." Pak slyšela, jak někomu stranou říká: "Ernie si už pro ně de."

Myra upustila sluchátko do vidlice. Otočila se k Dillonovi, oči rozšířené hrůzou. "Je to komplot," jektala zuby. "Poldové nepřijdou."

Na Dillonově tváři se objevil úsměšek. "Jo?" řekl. "Nechci, aby mě z toho fízlové tahali."

Opět někdo bušil na dveře.

Dillon řekl tiše: "Vypadneme zadem."

Tiše opustili pokoj a kradli se kuchyní. Zadní dveře vedly dolů k dlouhému schodišti a do tmavé uličky. Dillon šel první a samopal si tiskl k boku. Myra šla za ním. Pomalu sešli po schodech a pozorovali dolní dveře. Myra čekala, že se každou chvíli rozletí, a choulila se strachem.

Sešli až dolů a nic se nestalo. Než otevřel Dillon dveře, vypnul světlo. Položil jí ruku na paži. "Lehni si," řekl.

Myra se skrčila na podlahu. Dillon klečel a sahal po klíče. Když jí otáčel, měl ruku pevnou. Dveře se k němu pomalu otvíraly. Jak mezera rostla, klesl na podlahu. Venku byla tma. Bylo to, jako by před ním visela těžká opona. Neozval se jediný zvuk.

Konečně otevřel úplně. Slabě slyšel, jak nahoře vyrazejí dveře. Dotkl se Myřiny paže a začali se plížit vpřed. Bez výstražky nad ním bouchla rána. Slyšel, jak se střela rozpleskla o stěnu a jak tiše opadáva omítka.

Zvedl samopal a náhle zahájil palbu. Střely rozprašoval v půlkruhu. Nad řevem střelby uslyšel příškrčený výkřik. Přestal pálit a plížil se dál. Jeho napřažené ruky se dotkla vlhká dlažba. Teď už byl venku a nad vysokou zdí se třpytila odražená světla města. Ulička byla stále tmavá a vidět mohl málo. Ostře zadržel dech mezi zuby, pomalu vstal a držel samopal připravený.

Nic se nestalo. Myra vstala, srdce jí tlouklo; přiblížila se k němu. Vydali se pomalu dolů uličkou. Dillon skoro okamžitě klopýtl o mrtvolu. Jeho oči neopustily východ z uličky. Opatrně tělo překračoval. Zvedl nohu a napřed prohmatal půdu, než na ni znovu přenesl váhu. Šel dál. Otevřená ulice před ním, hluboké stíny a vědomí, že na něho číhá smrt, mu rozechvívaly nervy. Říkal si, že jestli tam není Roxy, je ztracen.

Myra koktala v přerývaných výkřících: "Dávej pozor... Proboha, dávej pozor!"

Dillon neřekl nic. Šel dál; zpomaloval krok, jak se k němu blížil konec uličky. Když byl několik yardů od ulice, klesl na ruce a na kolena.

Myře pracovaly nervy. Opřela se o zeď a nechala ho, aby šel před ní. Byla připravena skočit za ním, jestliže se nic nestane, ale nemohla jít dál, dokud to nevěděla.

Náhle skočili do uličky dva muži. Dillon viděl, jak se jejich postavy rýsují proti pouličnímu světlu. Začal pálit dřív, než to mozek odtelegrafoval ruce. Jeden muž rozpřáhl ruce a padl vpřed, ale druhý se schoulil a zmizel z dohledu.

Dillon tiše nadával a vploužil se do ulice. Vzrušení zapudilo opatrnost. Do obličeje mu bouchla rána a cítil, jak kolem hvízdá kulka. Obloukem pokropil střelami okolí. Ošklivý řev burácel opuštěnou uličkou. Muž, který vystřelil, byl zaplaven sprškou olova. Zhroutil se, ležel hlavou ve škarpe.

Dillon uviděl na druhé straně ulice velké uzavřené auto. Vystrčil samopal. Roxy vykřikl jeho jméno a vzrušeně mával rukou. Zastavil vůz přesně tam, kde stál Dillon. Myra vyskočila ze tmy a vyškřábala se dovnitř. Dillon nastoupil ve chvíli, kdy Roxy s bouchnutím uvolnil spojku. Auto vystřelilo na cestu. Za sebou slyšeli výbuch střel. Jedna kulka pronikla zadním okénkem a rozbila čelní sklo.

Myra se skrčila na podlahu, hlavu skryla mezi ruce.

Dillon vyštěkl: "Zahni do postranní ulice... Rychle!"

Roxy sešlápl pedál až k podlážce a držel vůz na kraji cesty. Když se objevila odbočka, vyhodil spojku, šlápl na brzdu

a přetočil volant. Velké auto se dostalo do skluzu, narazilo na okraj chodníku a srovnalo se, když Roxy pustil brzdu.

"Máme to za sebou!" vykřikl vzrušeně, když auto vyjelo dolů na silnici. "Porazili sme je!"

"Dobrá, dobrá," řekl Dillon.

Krátkou dobu jeli přímo zběsile. Roxy se na něho podíval a zvolnil tlak na pedál.

"Zastav," zabručel Dillon. "Kam se k čertu řítíš?"

Roxy zajel na stranu ulice. "Musíme zmizet z města," řekl nervózně.

"Počkej minutku... Počkej minutku." Dillon přendal samopal z kolenou na podlážku. "Co tohle všechno znamená? Hele, tak ven s tím, vyklop to... Proč ten bengál?"

Roxy začal prskat; náhle uviděl zlý svit v Dillonových očích a zastavil. Pak se sebral a řekl: "Vessi zradil. Tys mu pocuchal nervy tím, žeš voddělal Hursta. Nějak nechtěl uvěřit tomu, že bys moh bejt jeho šéfem, tak přeběh k Erniemu. McGowanovi se ta sestava nelíbila, tak příběh a vyklopil mi to. Šel sem za Vessim a přinutil ho, aby mluvil. Řek, že Ernie neztrácí čas. Dal hlášku policajům, žeš vodkrágoval Hursta, a poslal za tebou svoje hochy."

Dillon sykl: "Vessi?" V jeho hlase se ozvala nenávist.

"Postaral sem se o Vessiho." Roxy vypadal velmi spokojeně. "Už se nebude trápit kvůli obědu."

Myra ze zadu řekla: "Jedťe... To rozbitý sklo na nás upozorní fyzly."

"Drž hubu!" osopil se na ni Dillon, aniž se ohlédl; pak řekl Roxymu: "Viš, kde vězí Ernie?"

"Jistě... Ty ne...?" Roxy se otočil v autě. Oči se mu náhle rozšířily překvapením.

"Žádněj zbabělej spratek mi z tyhle díry neunikne," procedil Dillon mezi zuby. "Asi se na toho chlapíka pudem podívat."

"To ne... ne... Nebud' blázen," Myra koktala z podlážky. Její ruce spočívaly na opěradle sedadla. Opět řekla: "Ne... ne..."

Dillon se otočil a udeřil ji otevřenou rukou do obličeje, takže s praskotem padla do tmy. "Já si to s tebou v mžiku vyřídím," řekl. "Jedť," poručil Roxymu.

Roxy zaváhal, pak nastartoval motor. Otočil auto a zamířil na východní stranu.

Dillon sebral samopal a bedlivě si ho prohlížel. Pak ho odložil. "Myslím, že tenhle samopal je na tu prácičku moc velkej," řekl zamyšleně.

Roxy nejistě přitakal: "S tím se nikdy nedostaneš dovnitř."

Dillon vytáhl pětačtyřicetku z pouzdra a přesvědčil se, že je připravena ke střelbě. Opět ji zastrčil. Odpočíval a pozoroval tmavou vozovku. Myra vzadu tiše vzlykala, teď už úplně vydešená.

Roxy konečně řekl: "Je to tady dole vlevo. Pojedu kolem."

Jeli pomaleji. Dillon se skrýval ve tmě auta.

"Vidíš? To světlo. Tak to je ta putyka."

Jak auto projíždělo, Dillon si prohlížel dům. Jasná světla svítla ve většině oken. Byl to velký dům.

Dillon prohodil: "Zdá se, že je tam plno lidí."

Roxy neřekl nic. Byl vydešený.

"Dobrá. Zastav na druhý straně. Pudem se tam mrknout."

Roxy zaparkoval vůz ve stínu a vypnul motor. Dillon otevřel dveře a vystoupil na ulici. Opatrně se podíval nahoru a dolů. Ulice byla prázdná. Roxy k němu přistoupil a stál vedle něho.

"Zůstaň tady," řekl Dillon Myře. "Sedni si k volantů a čekej, až přijdem. Musíš bejt připravená, abys rychle vyrazila."

Myra vystoupila z auta a vlezla si na místo řidiče. Seděla tam, schoulená nad volantem a tichá.

Dillon se sklonil do auta a přistrčil svůj obličej k jejímu. "Dávej dobrej pozor, sestro," řekl tiše. "Zkus mě podtrhnout a uvidíš, co tě čeká... Rozumíš?"

"Bude to v pořádku," ujistila ho.

"Jistě to bude v pořádku," řekl Dillon a trhl hlavou směrem k Roxymu. Šli pomalu po ulici na druhé straně, než byla putyka, v níž byl Ernie.

"Obejdeme to dozadu," navrhl Dillon. "Možná že je tam nějakej únik pro případ požáru nebo něco podobnýho."

Roxy přikývl. Bylo mu zle.

Na konci ulice přešli na druhou stranu a cestu si zkrátily uličkou. Přišli k zadní části budov. Dillon pečlivě odpočítával budovy, pak se zastavil. "Tady to je," řekl.

Stáli ve tmě a dívali se na dům. Mlhavě viděli, jak se ve tmě rýsuje nouzový východ.

Dillon se opatrně pohyboval dopředu. Několik stop nad hlavou spatřil konec žebříku.

"Stoupneš si na mě a dosáhneš tam," řekl Roxymu.

Roxy k němu váhavě přistupoval. "Ty si tam v tý putyce chceš něco začít," pravil nejistě.

"No jo," přiznal Dillon a opřel se o zeď. "Máš zatraceně pravdu."

Roxy položil svou malou botu Dillonovi do ruky a ten ho zvedl.

Žebřík se dostal na dosah Roxyho prstů. Mírně zatáhl a pomalu sundal žebřík dolů. Nebylo to vůbec slyšet.

Dillon začal klidně stoupat nahoru. Roxy lezl za ním. Jak procházeli kolem oken, Dillon do každého nahlédl. Tři pokoje tonuly ve tmě, ale na čtvrtém odpočívadle se objevil záblesk světla. Dillon vyňal zbraň z pouzdra a pomalu se pohyboval vpřed. Roxy stál mezi odpočívadly a čekal.

Dillon se propířil těsně k oknu a nahlédl dovnitř. V pokoji bylo několik lidí. Dillonovy oči se upřely na malého muže, podobného opici, který seděl ve velkém přečpaném křesle uprostřed pokoje. To přece musí být Ernie. Zvedl ruku a pokynul Roxymu.

Ačkoliv byl dusný večer, okno bylo zavřené. Dillon slyšel slabý šum hlasů, který pronikal sklem, a občas k němu dolehl s udivující jasností rezavý vysoký smích některé z žen.

Roxy se plazil po rukou a po kolenou. Dillon dal hlavu těsně k němu a řekl: "Ernie je ten malej mužík, co tam sedí?"

Roxy se rychle podíval do pokoje a přisvědčil. "Jo," zamumlal, "to je von."

Dillon zamyšleně pozoroval scénu v pokoji. Prstem ohmatával pistoli, ale věděl, že by to nikam nevedlo, kdyby začal střílet. Od země ho dělila čtyři poschodí a za tu dobu by byl několikrát mrtev.

Jedna žena, vysoká, křehká blondýna, se předváděla před Erniem. Držela v ruce vysokou sklenici plnou skotské a podle toho, jak se chichotala a pohupovala, Dillon usoudil, že je pořádně pod parou.

Ernie ji pozoroval přivřenýma očima. Jeho obličej nic neprozrazoval, ale jeho malé černé oči ji vůbec neopouštěly.

Dillon měl pocit, jako by tam každým okamžikem mělo něco bouchnout.

Někdo spustil gramofon a Dillon slabě slyšel rytmické pulsování hudby. Blondýna začala tančit. Stála uprostřed pokoje a kolébala se před Erniem v kyčlích. Ostatní se seskupili kolem zdí, tleskali a volali na ni. Dupala kolem pokoje, kroutila tělem a luskala prsty v rytmu hudby.

Ernie seděl jako vycpaná opice, oči se mu ještě trochu víc rozzářily. Zvedla své dlouhé sukně ke kolenům a předvedla dosti vysoký skok. Ernie zvedl ruku z klínu a poškrábal se na tváři. Vstal a blondýna připlula k němu. Svými dlouhými pažemi ho objala kolem krku.

Dillonovi napadlo, že jim to moc nesluší. Byla o hlavu vyšší než Ernie. Jak se otočila zády k oknu, Ernie úplně zmizel z dohledu.

Ostatní v pokoji to sledovali se zájmem. Několik žen se chichotalo, ale nevypadaly nijak hezky. Dillon si pomyslel, že Ernie asi za moc nestojí, a měl pravdu.

Ernie byl snad malý chlapík, ale byl na správném místě. Chytil blondýnu za paži a táhl ji ven z pokoje. Zavřely se za nimi dveře.

Dillon tiše zaklel. Obrátil se a podíval se na Roxyho. "Co teď?" procedil skrze zuby. "Kam ten chlap k čertu zalez?"

Roxy pokrčil rameny. Pociťoval ulehčení. "Asi se s ní chce milovat," pravil zamyšleně. "Raděj vezmem roha."

"Musím toho chlapa dostat, kdybych tady měl třet celou noc," odpověděl Dillon. "Drž hubu a nech mluvit mě."

Roxy upadl do pochmurného mlčení. Podíval se dolů do tmavé ulice, ale nic neviděl. Náhle mu Dillon sevřel rameno. Roxy rychle otočil hlavu. Na následující odpočívadlo vyskočilo světlo.

"Šli tam nahoru," řekl Dillon. "Není to šance?"

Nečekal na Roxyho, co na to řekne, a vyšplhal se na další odpočívadlo.

Blondýna seděla na posteli a pokoušela se svléknout. Byla tak opilá, že se jí to nedařilo. Seděla tam, zápolila se šaty a chichotala se. Malý Ernie v pokoji nebyl. Dillon viděl, že pootevřenými dveřmi přichází světlo z vedlejšího pokoje, a tušil, že je tam.

Blondýna vstala a proklouzla dveřmi. Pokoj zůstal prázdný. Dillon strčil prsty pod okenní rám a klidně nadzvedl okno. Dalo mu to trochu práce, ale dokázal to. Okno bez hluku povolilo.

Roxy k němu vylezl s pistolí v ruce. Oči mu lezly z důlků.

Dillon tiše řekl: "Zůstaň tady. Jestli k něčemu dojde, střílej."

Přetáhl nohu přes okenní práh a vklouzl do pokoje. Stál uprostřed místnosti s pistolí u boku a poslouchal. Ty dva v druhém pokoji slyšel slabě. Nemluvili, ale slyšel, jak se blondýna pochechtává a jak Ernie chrochtá. Tiše přistoupil ke dveřím a nahlédl dovnitř.

Malý Ernie měl na sobě lososově růžový župan. Stál obrácen zády ke dveřím. Blondýna už svlékla šaty a stála tváří k Dillonovi. Měla na sobě moarovaný kus šifónu, který ji příliš nekryl. Uviděla Dillonu, jak stojí ve dveřích, a ztuhla. Alkohol přestal působit, najednou vystřízlivěla a polekala se.

Dillon řekl: "Vy dva se nehejbejte. Mám chuť vás vodkrouhnout."

Malý Ernie ani nemrkl. To mu musel Dillon přiznat. Jenom stál a díval se tázavě na blondýnu. Překřížila si ruce přes prsa a tiše sténala.

Dillon vešel do pokoje plíživě jako kočka připravená k boji. Pomalu kroužil dokola, až se zastavil za blondýnou, tváří k Erniemu.

"Asi si nečekal, že mě uvidíš?" prohodil klidně.

Malý Ernie si olízl rty. Jeho malý opičí obličej trochu zezelenal.

"Já sem ten, kterýho si chtěl dneska večer vodkrágovat," řekl Dillon. "Tohle město je pro nás voba moc malý. Asi si vyjedeš na vejlet, Ernie... Na jednosměrnej vejlet."

Ernie ho chlácholil: "Netrojči. My dva mužem spolupracovat velkolepým způsobem." Jeho hlas byl chraptivý, jako by mu něco sedělo v krku.

Dillon se posupně zasmál. "Jo?" Zavrtěl hlavou. "S tímhle přicházíš moc pozdě, Ernie... Šmytec pro tebe." Zatímco mluvil, trochu posunul pistoli, takže ji držel za hlaveň. Pak prudkým obratem a švihem uhodil blondýnu za ucho pažbičkou.

Šla k zemi jako bezduchá loutka. Dillon měl jediným pohybem Ernieho na mušce.

Ernie se podíval dolů na blondýnu a zavrtěl hlavou. "Tohohle všiváka sme chtěli sundat," poznamenal.

Dillon řekl: "Pohyb... My dva spolu jedem na vejlet."

Ernie se na něho podíval, zaváhal, pak se otočil a vešel do druhého pokoje. Tam se zastavil. "Necháš mě se voblíct?" zeptal se.

Dillon ho pobídl: "Vylez z vokna... Rychle." Vrazil Erniemu pistoli do zad.

Ernie vylezl z okna. Ucukl zpět k Dillonovi, když uviděl Roxyho. Dillon ho hrubě strkal vpřed. "Pohyb, pohyb," řekl.

Roxy se postavil stranou. Ernie se vydal ke schodům. Dillon klidně zastrčil pistoli do pouzdra a rychle se sklonil dolů. Chytil Ernieho za kotníky a velkým obloukem přehodil malého mužíka přes zábradlí. Stalo se to tak rychle, že Roxy nemohl věřit svým očím. Ernie tam jednu vteřinu byl a v příští už zmizel.

Do uší jim dolehl jediný vyděšený výkřik, pak následovalo těžké temné zadunění, jak Ernie padl na cementové dlaždice.

Dillon sevřel Roxymu paži. "Pohyb," řekl mrzutě. "Musíme vodsad' rychle zmizet."

Uháněli po žebříku dolů a vymotali se do tmavé uličky. Dillon se nezastavil, aby se podíval na Erniero, ale běžel na ulici.

Když je Myra uslyšela, nastartovala motor. Dillon se vyšvihl na stupačku. "Dobrý," řekl. "Vlez si dozadu. Roxy bude řídit."

Přelezla sedadlo a Roxy si sedl k volantu. Zuby mu cvakaly, ale podařilo se mu zařadit rychlost.

Myra se zeptala: "Dostals ho?"

"Co si k čertu myslíš?"

Roxy řekl: "Ve Springdale je chlápek, kterej nás ukryje, než přejde to nejhorší."

"Jo?" podotkl Dillon. "To je dobrej nápad. Ty ho dobře znáš?"

"Jistě..." Roxy zatočil volantem na Dvacátou třetí ulici a zamířil na most Kansas Avenue. "Znám ho velmi dobře. Je spolehlivej a tam nás hledat nebudou."

Most přejeli rychle. Náhle se Myra naklonila dopředu a násilně sevřela Roxymu rameno. "Zastav!... Zastav!... Zastav!" ječela.

Roxy byl tak vyděšený, že div nenarazil autem do zdi. Šlápl tak prudce na brzdy, že hodil Dillona dopředu. "Co se k čertu děje?" ptal se.

V pouličním světle byla Myra celá zsinálá. "Rychle... Kdes šlohnul aut'ák?" vydechla.

Roxy se obrátil a podíval se na Dillona. "Zešilela?" zeptal se zlostně. "Ježíši, já sem málem ten křáp naboural."

Dillonovi se nelíbilo, jak se Myra tváří. Zeptal se zotra: "Co je?"

"Kdes sebral ten aut'ák?" opakovala Myra a bušila Roxymu do paže pěstí.

"Kde k čertu myslíš, že sem ho vzal?" řekl našťavaně Roxy. "Votočil sem ho."

Myra se zprudka obrátila na Dillona. "Ten blbec nás bude mít na svědomí," křičela. "Copak nevidíš... Sebrali sme ten křáp za státní hranicí!"

Dillon se náhle otočil k Roxymu a sevřel pěst nad hlavou. "Ty čubčí synu!" vyštěkl. "Ty na nás navedeš federální policajty!"

Roxy ztuhl. "Sakra! Budete mít kolem sebe celej zástup. Co tím k čertu myslíš... že na nás navedu federální policajty?"

Dillon řekl rozhněvaně: "Převézt kradený auto přes státní hranice - to je federální přečin... To nevíš, ty pitoměj parchante?"

Roxy zasunul rychlost. Jeho obličej nabyl barvy vosku. "Teď nám přišijou Hursta," řekl nešťastně. "Určitě nás teď dostanou."

Myra vykřikla: "Jeď... jeď... rychle!... Musíme se dostat do bezpečí."

Velké auto zrychlilo. Dillon zavrčel: "Až vo tom ten bastard Strawn uslyší, přiletí jako na koni."

Myra procedila skrze zuby: "Podívej, cos udělal, ty troubo." Tloukla pěstmi do kolen. "Týká se to nás všech. Musíš jet co nejrychlejc. Už tě mám až po krk, rozumíš... Skončila sem s tebou. Sme v troubě."

Dillon řekl: "Budeš v troubě, až to řeknu, a ne dřív. Víš toho moc a Strawn ti eště něco přišije... Nemysli si, že to neudělá."

Roxy vykřikl: "Musíme vyměnit auto... To rozbitý sklo nás prozradí. Eště kousek pojedu a potom budeme muset jít pěšky."

Dál jeli mlčky. Noc byla velmi tmavá. Měsíc nesvítal a těžké hrozivé mraky visely nízko. Jakmile se octli ve volném prostoru, velké reflektory osvětlovaly špinavou vozovku. Nahýbali se a nadsakovali, jak se Roxy snažil udržet rychlost.

Dillon se šeptem zeptal Myry: "Máš nějaký prachy?"

Rychle vyhrkla: "Co si myslíš? Neměla sem na to čas." Opatrně položila ruku na kabelku, která jí visela ze zápěstí.

Dillon se předklonil a vyrval jí kabelku. Na okamžik zaváhala a pak se vrhla vpřed. Dillon očekával, že něco podnikne, a hřbetem ruky ji srazil do rohu vozu. "Nech toho," řekl zlostně. "Tys žádný prachy neměla, tak co by ses kvůli tomu štetila?"

Strčil ruku dovnitř a nahmatl velkou roličku peněz. Ve tmě se sám pro sebe ušklíbl. Vyňal roličku a strčil si ji do kapsy. Hodil jí kabelku do klína.

Řekla vzrušeně: "Dej mi ty prachy."

Dillon jí pohrozil: "Dej si bacha." V jeho hlase se ozvala tak ošklivá výhrůžka, že se zachvěla.

Roxy zpomalil. "Před náma je Springdale," oznámil. "Sjedem s tím krámem do příkopu a vemem to pěšky."

Auto sjelo ze silnice a zastavilo. Všichni tři z něho vylezli. Dillon poznamenal: "S tím samopalem vypadám moc nápadně."

Roxy mu radil: "Co kdybys ho schoval pod kabát?"

Dillon si svlékl kabát a udělal, jak navrhoval Roxy. Dali se tmavou cestou. Za zákrutou viděli světla.

Roxy podotkl: "Tenhle chlapík, ke kterému dème, není na málo zvědavěj. Budeš mu muset dobře zaplatit."

Dillon řekl chladně: "Domluvíme se s ním."

Šli kousek, Myra mezi oběma muži. Úporně přemýšlela, jak tak klopýtala po špinavé cestě a neviděla, kam jde. Dillon ji sebral peníze; bez peněz ho opustit nemůže. Federální policajti si nedají pokoj, dokud Dillona nedostanou. Zvlášť takový chlapík jako Strawn, který po něm přímo pase. Nějak musí z Dillona ty peníze vyrazit, a to rychle, dřív než se něco stane. Federální poldové zacházejí s ženskou docela jinak než policajti městští.

"Tady to je," řekl náhle Roxy.

Přímo před sebou viděli obrysy budovy. Oknem zářilo jediné osamělé světýlko. Jejich ochabující kroky najednou ožily. Roxy je vybídl: "Pudem tiše zadem." Opustili cestu a ploužili se k zadní části budovy. Byla taková tma, že Myra neustále zakopávala, ale žádný z mužů ji nenabídl pomoc. Zlostně skřípala zuby. Byla sama proti dvěma mužům, ale neměla z nich strach. Plně si důvěřovala. Roxy zabušil na dveře. Po krátkém čekání se otevřely. Koukala na ně vysoká, vyčouhlá mužská postava. "To seš ty, Joe?" zeptal se Roxy. "Ježíši! Joe, je prima, že tě vidím. Mám tady dva přátele... Můžeme dovnitř?" Muž ustoupil stranou. "Jistě," řekl bez nadšení, "poděte dál." Vstoupili do malého pokojíku, bídně zařízeného, osvětleného petrolejovou lampou. Roxy ho představil: "Tohle je Joe Chester, chlapík, vo kterým sem vám povídal." Joe měl hubený, vychrtlý obličej. Z úst vyčnívaly žluté zuby, které mu dodávaly liščího vzhledu. Díval se kradmo na tři uprchlíky a třel si ruce o sedlo kalhot. "Jsem rád, že vás poznávám," řekl. Dillon zachrčel. Podíval se na Roxyho a pohodil hlavou. Roxy řekl: "Poslyš, Joe. Chceme tady chvilku zkejsnout. Můžeš to zařídít? Víš, jak to chodí." Joe ho přerušil: "Přinesu něco k pití. Myslím, že si lip promluvíme při pití." Vyšel z pokoje. Dillon podotkl: "Ten chlapík se mi nelíbí." Roxy pokrčil rameny. "Je prima. Zařídí nám to, uvidíte." Joe se vrátil s lahví a se sklenicemi. Položil je na stůl. Ostatní se posadili. Myra si od nich odsedla a usadila se u okna. Občas se podívala ven do tmavé noci. Když nalil nápoje, Joe se optal: "Na jak dlouho?" "Asi tak na čtrnáct dní, víc ne," ujistil ho Roxy. "Bude vás to stát táč tejdně," řekl Joe a vtahoval do sebe vůni whisky. Dillon sebou prudce trhl, ale Roxy na něho vztáhl ruku. "Počkej chvilku," zarazil ho. Dillon jeho ruku setřásl. "Tenhle chlapík mě nebude vodírat," zavrčel. "Táč? Copak ste se zbláznil?" Joeovi se na obličejí kmitl úlisný úsměv. "Před deseti minutama to vysílali v rádiu," řekl tiše. "Vás tři hledá ministerstvo spravedlnosti, že ste štípli aut'ák, a státní policie po vás de kvůli zavraždění Hursta." V pokoji se rozhostilo mrtvé ticho. Myra se probírala prsty ve vlasech. Stíhala Dillonu nenávisným pohledem, ale neřekla nic. On s tím začal a je na něm, aby je z toho dostal. Dillon vstal. "Tak co?" ozval se. Joe položil špinavé ruce na stůl. Pokynul. "Vy tři ste podezřelí. Ste sakramentsky moc podezřelí. Znáám Roxyho... Sem jeho přítel, tak kvůli němu riskuju, ale za riziko musím dostat dobře zapláceno." Dillon přešel k Joeovi. "Dostaneš dobře zapláceno, ale táč za tejdén nedostaneš. Sebereš pět set lupenů a budeš spokojenej, rozumíš?" Joe zavrtěl hlavou. "To pro mě nemá cenu, pane..." začal. Dillon uchopil Joea za košili. "Poslyš, ty mizero," zavrčel. "Já to mám perfektně spočítaný a nemůžu couvnout. Jestli vodpravím ještě jednoho chlapíka, to už pro mě nehraje žádnou roli, rozumíš?" Joe smrtelně zbledl. "Vy ste šéf, pane," řekl chraptivě. "Postará se o vás moje matka. Máme farmu v horách. Roxy ji zná. Tam vás nenajdou." Dillon dal ruku pryč a podíval se na Roxyho, který mu pokynul. "Jistě," přisvědčil Roxy, "tam je to dobrý." "Potřebujeme jinej vůz," upozornil ho Dillon. Joe řekl: "Prodám vám svůj. Je starý, ale ksakru, hasí si to dobře." Dillon se obrátil zády, takže Joe nemohl vidět, kolik má peněz. Vytáhl několik bankovek a zbytek strčil do kapsy. "Dám ti dvacet stovek lupenů. To je za auto a nájem na čtrnáct dní." Joe vzal peníze a pečlivě je spočítal. Nedovedl zabránit tomu, aby se mu na obličejí nezračila radost. Očima přímo hltal tak obrovské množství prachů. Dillon k němu přešel. Obličej měl sevřený. "Poslyš, chlape," řekl. "Privlíkni aut'ák a na palubu strč nějaký chlast. Taky ať je tam dost bašty. To bude za ty prachy, co sem ti právě dal." Joe se na něho podíval a trochu se přihrbil. "Jistě," pospíšil si. "Sem rád, že vám můžu trochu pomoci." Když vyšel, řekl Dillon Roxymu: "Ty si myslíš, že seš chytřej? Když si mi nastrčil takovýho podfukáře?" Roxy neřekl nic. Jenom pokrčil rameny. Stáli tam a čekali. Joe se vrátil. "Vůz je připravený," hlásil. "Máte tam plno benzínu. Strčil sem vám tam věci, který ste chtěl." Dillon se zeptal: "Najdeš tu díru, Roxy?" "Jistě. Vím, kde to je." "Tak už proboha jed'. Nemůžeme se tady celou noc flákat." Joe je vyprovodil ke dveřím. "Za několik dnů za váma přijedu. Řeknu vám, jak stojí situace." Dillon zavrčel a vlezl dozadu do auta vedle Myry. Roxy se ujal volantu. Auto odstartovalo do noci. Roxy držel pedál dole. Auto se kodrcalo po nerovné vozovce a zle je natřásalo. Dillon na něho vykřikl: "Je to daleko?" Roxy zavrtěl hlavou. Pak si vzpomněl, že ho Dillon nevidí, a vykřikl: "Ne. Budem tam asi tak za dvě hodinky." Potom už jeli mlčky. Auto na nerovné silnici poskakovalo; světla osvětlovala rozbitou cestu. Díry v ní vypadaly jako krátery. Myra náhle zvedla hlavu. Položila ruku Dillonovi na paži. Podímoval a trhl sebou. "Co je, k čertu?" zavrčel. "Poslouchej," řekla. Zdálo se mu, že nad rachotem starého motoru něco slyší, ale nebyl si tím jistý. Otočil se a podíval se zadním

okénkem. V dálce viděl jediný svazek světél, který za nimi poskakoval.

Opět se zaposlouchal a slyšel slabé úpění sirény. Jeho mozek okamžitě obživil.

"Za náma je polda," vyštěkl na Roxyho.

Roxyho to tak vyděsilo, že málem sjel z cesty. Blikající světlo se rychle blížilo.

"Vodstrč se vod něj," vrčel Dillon. "Jede jako ďábel."

Roxy tvrdě tiskl pedál dolů a auto se trochu odpoutalo. To zřejmě policajta dožralo. Slyšeli, jak jeho motor řve, jak svůj stroj žene vpřed. Do uší jim vřeštěla siréna.

Dillon vytáhl pistoli a rozbil zadní okénko.

"Eště ne... Nestřílej eště!" křičela Myra.

Dillon šijí nevšímal. Dvakrát na světlo vypálil, ale poskakování auta změnilo směr střel. Policajt trochu vybočil z dráhy, ale jel dál. Dillon odhodil pistoli na sedadlo a sáhl po samopalu. "Já toho darebáka vyřídím," řekl pochmurně a vystrčil hlaveň samopalu rozbitým okénkem.

Právě když tiskl spoušť, začal polda pálit. Vystřelil čtyřikrát a pokaždé kulka pleskla do zadní části auta.

Dillon pevně zasadil pažbu do ramene a vypálil. Otáčel samopalem v půlkruhu. Hlaveň držel dole. Světlo pronásledujícího stroje zhaslo.

"Dostal sem ho!" vykřikl na Roxyho. "Jed' dál... Je vyřízenej!"

Odložil samopal a klesl na sedadlo. "Zatopil nám pěkně," řekl.

Něco se ho dotklo a on sebou trhl. Něco horkého a lepkavého mu uvízlo na ruce. Na okamžik se vyděsil, že je raněný, ale pak si uvědomil, že to nemůže být pravda. Nakoukl do tmy.

Myra ležela na zádech v rohu auta.

"Co je tí?" zeptal se. "Seš raněná?"

Náhle se rozkašlala.

Dillon nařídil Roxymu: "Zastav... Škráblo ji to."

Roxy váhal. "Je někdo za náma?" zeptal se.

Dillon se ohlédl a pak řekl: "Ne... Ted' zastav."

Roxy zastavil a otočil bodový reflektor, který přepnul na svazek paprsků. Oba se dívali na Myru. Ležela tam skrčená. Ruku si tiskla k pravému boku. Dillon viděl, že jí skrze prsty prosakuje krev.

Tiše klel. "Seš raněná moc?" zeptal se.

Pomalů zvedla hlavu. Ústa měla sevřená. Na rtu viděl stopy jejích zubů, jak se kousala v tiché bolesti. Oslnivé světlo ji úplně znetvořilo. Vlasy měla rozčuchané a kapky potu vytvářely dojem, jako by právě přišla z deště. Roxy se naklonil dopředu a zíral na ni. "Musíme sehnat doktora," prohlásil. "Vypadá špatně."

Dillon se na něho zamračil. "Jistě, vypadá špatně," řekl pomalu. "No jo, seženem doktora."

Roxy se otočil a nastartoval motor. Dillon mu položil ruku na rameno. "Počkej," zadržel ho. "Nemůžu s ní v takovém stavu jet do města... Nebylo by z toho nic dobrého. Já tady zůstanu a postarám se vo ni." Na poslední slova položil zvláštní důraz.

Roxy se s ním chtěl přit, ale pohled, který postřehl v Dillonových očích, ho zarazil. "Dobrá," zachraptěl.

Vypnul motor, otevřel dveře a vyšel na silnici. Dillon tiše řekl: "Zatroubím."

Myra zvedla hlavu. "Roxy... kam... deš?"

Roxy ji utěšoval: ježenu doktora... Budeš v pořádku... Jenom buď klidná."

Myru přepadla náhlá vlna paniky. "Roxy... neopouštěj mě... Nenechávej mě... s ním!"

Roxy se rychle vzdaloval po temné cestě, ramena nahrbená, jako by očekával násilnou ránu.

Dillon sáhl nahoru a odstranil jí z očí světlo. "Ted' nám bude dobře," řekl.

Myra se schoulila dozadu k sedadlu. "Dej mi šanci," úpěnlivě ho prosila. "Vím... co... chceš... udělat. Nedělej to... prosím -"

Dillon se předklonil. "Blázníš, nebo co?" řekl. Obličej se mu leskl. Dvě hluboké vrásky se mu rýsovaly od nosu až ke koutkům úst. "Co zbytečně trojčíš?"

"Nezacházej... se mnou... jako... se... psem," vydechla.

Dillon odhodil předstírání. "Ty si Fan šanci nedala, vid'?" vyštěkl. "Tys ji spálila, vid', ty mizerná holko? Sebralas ty prachy a já sem z nich neviděl nic. Víš toho moc, sestro -"

"Podívej, krvácím... Tak to bolí... Už mě nezraňuj..." Sundala ruku z boku a snažila se na něho dosáhnout. Štítivě se odtáhl od prstů pokrytých krví. Klidně sáhl po pistoli. Prsty sevřel chladnou hlaveň. Pevně ji uchopil, zvedl ji ze sedadla a držel ji za zády.

"Jistě, dám ti šanci," řekl a zašklebil se na ni.

Byla omámená bolestí a ztrátou krve. Viděla pouze jeho obrys, jak se nad ní naklání, a jeho slova k ní doléhala jen slabě. Opět se rozkašlala a náhlý příval krve do úst ji vyděsil.

"Mám strach..." vrněla. "Mám strach..."

Dillon zvedl ruku zpoza zad. Jeho paže se vznesla a pak klesla dolů. Udeřil ji vší silou pistolí do hlavy.

Dillon se vyškřábal z auta. Běžel na druhou stranu a otevřel dveře. Pak po ní ve tmě opatrně tápavě hmatal. Jeho ruka se dotkla hlavy a stáhla se. Trošku zadržel dech.

Stál tam, civěl na šerý obrys a náhle se jí bál dotknout. Obě nohy jí neslušně visely ze dveří auta. Zbytek jejího těla byl skryt ve tmě. Pomalu se pohnul dopředu, sáhl dolů a otřel si ruce o její punčochy. Dělal to trhavými pohyby, jako by očekával, že nohy obživnou.

Najednou se vyhoupl nad mraky měsíc a osvětlil vozovku. Roxy seděl na trávě nahoře u silnice a hlavu si držel v dlaních. Neustále nadával. Zakázal svému mozku, aby se zabýval tím, co se zrovna dělo. Dvě krátká zahoukání

klaksonu ho zvedla k nejisté chůzi.

Matka Chesterová byla malá, uboze vypadající žena s tvrdýma očima a úzce sevřenými rty. Stála na schůdcích před farmou a dívala se na ně. Kolem pasu měla ovázaný kus pytle, který jí nahrazoval zástěru. Její sukovité ruce byly složené na zvadlých prsou a Dillon si povšiml jejich ulamaných nehtů, jak se zatínají do bavlněné látky šatů.

Farma byla skrytá v kopcích. Byla několik mil vzdálená od hlavní silnice a stála úplně o samotě, mimo vyšlapané cesty.

Slunce právě vyšlo. Dillon a Roxy strávili noc v lesích, báli se přijít do domu v noci. Oba byli unavení a podráždění. Dillonovy nervy jako by se octly mimo jeho tělo, takže i nejmenší pohyb nebo zvuk ho vydráždily.

Roxy mluvil s matkou Chesterovou. Zdálo se, že o všem ví. Joe jí to pověděl telefonicky.

Řekla: "Asi se chcete podívat na svůj pokoj."

Šli za ní. Celý dům páchl špinou a kuchyní. Dillon trošku nakrčil nos.

Hlavní obývací pokoj byl holý a špinavý. Muž, který vypadal dost staře, aby mohl být otcem matky Chesterové, seděl v malé houpací židli před kuchyňskými kamny. Přestože slunce stále víc pálilo, zdálo se, že se občas zachvěje zimou. Byl holohlavý, neholený a usazený. Když vešli, ani se neobtěžoval, aby se na ně podíval.

Matka Chesterová je vedla ke dveřím na druhém konci. Pokoj vypadal jako nejubožejší špelunka v brlohu ve východní čtvrti. Dillon se rozhlédl. V jeho obličeji se zračil hnus.

"Přinesu vám snídani," prohlásila stařena. Řekla to tak, jako by čekala, že odmítnou.

Dillon řekl: "Jo, a ať je pořádná."

Když odešla a zavřela za sebou, dal se Dillon na pout' pokojem.

"Tisíc lupenů za tohle," rozčiloval se. "Já tomu zatracenému švindlířovi zakroutím krkem."

Roxy si sedal na postel s velkou opatrností. "Tady nás nikdy nenajdou," řekl. "Sázím se, že Joe tyhle stařeně moc prachů nedá. Nechá si je pro sebe."

Dillon přešel k oknu a podíval se ven. Roxy ho obezřetně pozoroval. Měl z Dillona strach. Stále v něm ještě tkvěl úděl z včerejší noci. Jak tak seděl na posteli, oživoval si všechno, co udělal. Nedaleko cesty našli hromadu šterku a do ní ukryli mrtvolu. Nahoru nasypali množství šterku. Roxy se trošku zachvěl. Snad ji najdou až za týdny, snad ji najdou už zítra.

Dillon řekl: "Dej už s tím pokoj!"

Roxy škulbl hlavou. Dillon se obrátil a díval se na něho. "Ta cundra nikdy nestála za nic," pokračoval Dillon. "Už dlouho to na ni čekalo. Nač by nám byla? Kdybysme ji někde nechali, kňučela by. To vím."

"Jistě, jistě," přikývl Roxy spěšně. "Zapomenem na to."

Dillon řekl výhružným tónem: "To bys měl co nejdřív."

Právě tehdy strčila do dveří hlavu matka Chesterová. "Můžete se najíst," vybídla je.

Oba muži přešli do vedlejšího pokoje. Stůl byl pokryt špinavými novinami. Stařec Chester už jedl. Dillon se na něho podíval s odporem. Stařec vzhledl a zachroptěl. Matka Chesterová řekla: "Nevšímejte si ho, je hluchej."

Dillon prudce vytáhl židli a posadil se. Jídlo bylo ubohé a podřadné.

Roxy se zeptal: "Máte tady rádio?"

Matka Chesterová stála u kamen a vařila kávu. Zavrtěla hlavou. "Ne, rádio nemáme."

Dillon zlostně krájel slanou šunku. "Myslel sem, že každá farma má rádio," vyštěkl.

"No, my nemáme," nechala se slyšet matka Chesterová. "Sme chudý, víme?"

"To mi nemusíte povídat," zavrčel Dillon.

Otevřely se dveře a vešla dívka. Roxy i Dillon přestali jíst a civěli na ni. Byla mohutná. Slámově zbarvené vlasy jí splývaly na ramena. Špinavé bavlněné šaty stěží skrývaly její přezrálou postavu. Byla tak vysoká jako Dillon a měla velké ruce a nohy. Její rysy byly pravidelné a dobré, ale výraz jejího obličeje a jejích očí odpovídal myšlení sedmiletého dítěte.

Stála tam, přešlapovala a dívala se vyděšenýma očima na ty dva u stolu.

Matka Chesterová řekla: "Posaď se, Chrissie; tihle dva pánové ti neublíží."

Nastalo dlouhé napjaté mlčení, jak se šourala kolem stolu, než se konečně posadila. Pak v ní propukla důvěra a promluvila: "Přijeli ste tím velkým vozem?"

Dillon se podíval na Roxyho. Roxy přikývl: "Jo, to je pravda."

Chrissie se bázlivě usmála. "My vůz nemáme," řekla a sáhla svou velkou rukou po chlebu. "Mohla bych se projet?"

Matka Chesterová vyštěkla: "Neobtěžuj pány. Jenom klidně jez."

Chrissie jídlo hltala. U talíře stál smaltovaný džbánek s mlékem. Když pila, Dillon viděl, že jí mléko teče po bradě a dál do šatů. Náhle si uvědomil, že z ní vychází nakyslý pach, podobný tomu, jenž je cítit z malých dětí, o které nikdo nepečuje. Bylo mu z toho nanic. Odstrčil talíř. Pak něco zamumlal a vstal.

Matka Chesterová řekla: "Tady je káva." Hlučně postavila konvici na stůl. Dillon si nalil šálek a šel s ním k oknu. Když se matka Chesterová vrátila ke kamnům, Chrissie se naklonila a sebrala šunku, kterou Dillon nechal, a dala si ji na talíř.

Roxy položil nůž. "Máte hlad?" zeptal se, jen aby něco řekl.

Podívala se na něho a potěšeně se usmála. "Ano, mám," přisvědčila. "Svezete mě, pane?"

Roxy přikývl. "Jistě, svezu vás."

"Buď zticha," napomenula ji matka Chesterová od kamen.

Náhle vypadal její obličej úplně tupě. Začala něco mumlat. Po bradě jí tekla slina. Matka Chesterová k ní přistoupila a zaklepala jí na vršek hlavy kotníky prstů, jako by klepala na dveře. Chrissie přitiskla hlavu stařeně na prsa a v jejím

tupém obličejí se objevil výraz uspokojení.

Matka Chesterova řekla Roxymu: "Je to prosté, ale dobré děvče. Něco není s její hlavou v pořádku. Někdy vypadá takhle. Poklepu jí na kokos a to pomůže." Při těchto slovech se jí v obličejí objevil výraz něžnosti. Podívala se na dívku tak láskyplně, že se celá její tvář proměnila.

Roxy tam seděl a zíral na ně s morbidním okouzlením. "Je to už velká holka, vidíte?" řekl konečně.

"Je jí osmáct," informovala ho matka Chesterova. "Ale už asi nikdy nevyroste."

Dillon to už nemohl vydržet. Vyšel ven. Palčivě slunce rychle vysušovalo bohatou rosou. Ze země se malinko kouřilo a slabý bílý opar se vznášel nad zemí tak daleko, kam až mohlo oko dosáhnout. Vzduch příjemně voněl. Dillon byl rád, že unikl zatuchlosti chatrče.

Šel k autu a nahlédl dovnitř. Zadní sedadlo bylo poskvrněno Myřinou krví. Trošku nakrčil nos. Tohle je ráno na zvracení.

Za cestou upozoroval studnu. Šel k ní a načepoval vědro vody.

Pod předním sedadlem našel nějaké hadry. Pustil se do čištění nepořádku. Právě skončil a vylil špinavou vodu, když vyšel Roxy.

Dillon se na něho podíval. "Já v tyhle díře zcvokovatím," prohlásil. "Počkej, až se tady vobjeví ten podfukář... Zabiju ho."

Roxy seděl na stupačce auta a zapálil si cigaretu. "Sakra," zaklel. "Potřebujem přece něco bezpečného, nebo ne?"

"Když vidím tu praštěnou holku, naskakuje mi husí kůže," zabručel Dillon a zasunul zadní sedadlo na své místo.

"Je celkem fajn... Vlastně je to děcko... Dívej se na ni jako na děcko. Nemusíš si kvůli ní dělat starosti."

Právě v tom okamžiku Chrissie vyšla. Přibližovala se k nim. "Namočili ste sedadlo," podívala se a dívala se do zadní části auta. "Proč ste to udělali?"

Dillon se odvrátil. Odpívl si. Když odcházel, Chrissie řekla Roxymu: "Nelíbí se mi."

Roxy se na ni ušklíbl. "Je prima," ujistil ji. "Asi má něco v hlavě."

Chrissie se zatvářila zmateně. "Cože?" zeptala se. "Jak to myslíte, že má něco v hlavě?"

Roxy se poškrábal na hlavě. "Víte," řekl, "něco ho trápí."

"To je všechno?" Ztratila zájem. "Kdy mě vezmete na projížďku, pane?"

Roxy odvětil: "Teď nemůžu. Možná zejtra. Ale teď ne. Co děláte celý den?"

Stála a toužebně se dívala na auto. "Moc toho nedělám," řekla. "Hraju si... Nejradši si hraju."

Roxy si ji prohlížel. Napadlo ho, že je to směla, když tak hezky vypadající holka je přiblblá. "Dobrá, tak si na něco zahraju." Byl na rozpacích, ale bylo mu jí líto.

Podívala se na něho, jako by uvažovala, zda vůbec stojí za to, aby si s ním hrála. Pak přikývla.

Dillon obešel chatrč a teď stál a koukal na ně. V očích se mu objevil zvláštní záblesk. "Vem ji dolů k řece," navrhl. "Ať si zaplave." Koutkem úst dodal: "Ať si to zkusí. Možná to bude hezkej pohled."

Temná červeň stoupla Roxymu do obličejí. "Nech toho," řekl zlostně. "Tahle holka nemá rozum, chápeš? Já nic takovýho nepřipustím."

Dillon na něho hleděl a tvářil se chmurně. "Tak si děte hrát s panenkami," posmíval se. "Deš mi na nervy."

Díval se za nimi, jak odcházejí do lesa.

Po dvou dnech na farmě se Dillonovi zdálo, že se z toho zblázní. Byl nervózní, když se vzdalovali od hustého lesa. Měl až po krk sezení uvnitř se starým Chesterem. Šlo mu na nervy, když měl poslouchat matku Chesterovou, která pěla chválu na svého syna.

Roxy se rozhodl něco dělat a obrátil svou pozornost k farmě. Dillon byl příliš líný, než aby něco dělal. Chrissie sledovala Roxyho jako psík. Už překonala svou prvotní ostýchavost a Roxymu se docela zalíbila. Upoutal ji tím, co jí povídal, a to mu lichotilo. Pomáhala mu s prací na farmě.

Skoro ho polekala její síla. Velice snadno přenášela pytle nebo klády, při nichž se Roxy zle zapotil. Příkazy jí dával nejjednodušším způsobem a ona je docela dobře plnila. Chvilími ji přepadala nuda a začínala trojčit. Roxy s ní pak šel na procházku.

Dillon je pozoroval s opovržením. Nesnažil se jim pomáhat. Když byli spolu sami, nikdy o ní nemluvili. Chrissie chodila spát kolem osmé. Roxy a Dillon hráli jednotvárně karty dlouho do noci.

Byla neděle a Dillon byl jako na jehlách. Měl přijet Joe Chester a přinést zprávy. Odříznuti od rozhlasu a od novin vůbec nevěděli, co se děje. Ani Roxy už nepocíťoval žádné nadšení ze hry s Chrissie. Potloukal se kolem chatrče, dělal všechno možné, ale oči měl upřené na špinavou cestu.

Joe se objevil po desáté hodině. Přikodrcal se po špinavé cestě v novém autě. Tvářil se nadmíru spokojeně sám se sebou.

První ho upozorovala Chrissie, která mu běžela naproti k cestě. Joe zastavil a nechal ji nastoupit.

Dillon a Roxy je pozorovali. Dillon řekl: "Musíme s tím buzíkem mluvit o samotě."

Roxy přikývl: "Jistě... Brzy si ho podáme."

Uplynula nějaká doba, než se k nim Joe mohl dostat. Matka Chesterová a Chrissie ho okupovaly. Dokonce i stařík Chester se probudil a prohodil nějaké slovo. Když je Joe konečně setřásl, vřel Dillon netrpělivostí.

Všichni tři šli do lesa. Když se dostatečně vzdálili od chatrče, sedli si do trávy.

Dillon ho vyzval: "Tak už proboha povídej. Co se děje?"

Joe se na něho ztrápeně podíval. "Nelíbí se mi to," řekl a zavrtěl hlavou. "Federální policajti řáděj jako pominutý."

"Co tím myslíš, že řáděj jako pominutý? Máš nějaký noviny?"

Joe zavrtěl hlavou. Tenhle požadavek ho podle všeho překvapil. "Ne, noviny nemám," řekl.

Dillon se podíval na Roxyho. Obličej mu zbrunátněl zlostí. "Ty blbče," zavrčel. "Přijede z města a ani ho nenapadne, aby přivlík noviny."

Dokonce i Roxy byl vyvedený z míry. "Ale Joe," řekl. "Tos udělal strašnou pitominu."

"Pitominu?" vrčel Dillon. "Proč -" odmlčel se a začal něco drmolit.

Joea se to dotklo. "Kdybych byl věděl, že chcete noviny, byl bych je přines."

Dillon ho málem uhodil. Svíral a rozevíral pěsti. "Poslyš, ty zmetku," řekl nakonec. "My tady musíme mít rádio, rozuměls? Já musím vědět, co se děje. Zcvoknu v tyhle díře, když nebudu mít žádný informace."

Joe přisvědčil. "Jistě, přivezu vám přístroj, až sem zase pojedu."

Dillon poručil: "Přivez přijímač okamžitě."

Roxy spěšně řekl: "No tak, Joe, povídej, co se děje?"

Joe se opět zatvářil pochmurně. "Federální poldové mě vyšetřovali. Vyšetřovali kdekoho. Našli auto, který ste nechali kousek vodě mě... To ste udělali dobře."

Dillon se zeptal: "Vědej, že máš tady tu boudu?"

Joe zavrtěl hlavou. "Ne," tvrdil. "Asi ne. Podívejte, pane, nebylo by dobrý pro mě ani pro moji rodinu, kdyby vás tady chytili."

"A zač myslíš, že ti k čertu platím tisíc lupenů?" zavrčel Dillon.

"Právě k tomu přicházím." Joe zašilhal. "Měl sem onehda smůlu. V kartách sem ty prachy prohrál."

Dillon ztuhl. "A co je mi proboha po tom?" zeptal se.

Joe utrhl stéblo trávy a odvrátil se. "Možná máte pravdu. Moc to nemá s váma společnýho. Jenom sem vám to chtěl říct."

Dillon řekl: "Podívej, Chestere. Já sem ti dal ty prachy, abys nás schoval. Jestli si vo ně přišel, je to pech, ale nebude to přece náš pohřeb, rozumíš?"

Joe změnil námět rozhovoru. "Matka mi říkala, žeš udělal kus práce na tom starým plotě," obrátil se k Roxymu.

Roxy pokrčil rameny. "Zblblnul bych, kdybych nic nedělal. Pohrál sem si s tím a bylo to prima."

Dillon procedil skrze zuby: "Na tohle se vyflákni a radši mi už konečně vyklop, co se děje."

"Jistě, to vám řeknu." Joe se opřel o lokty a zvedl vyhublý obličej k slunci. "Víte, jak to chodí, noviny rozškrtly tu Hurstovu vraždu. Federální poldové vás hledají. Obcházejí a kladou otázky. Honěj vás. Víte, jak to je."

Dillon se zeptal: "A tebe nepodezřívaj?"

Joe zavrtěl hlavou. "Řek sem vám už, že na vás dva vypsali odměnu pět táců?"

Roxy i Dillon znehybněli. "Pět tisíc lupenů?" opakoval Roxy nejistě.

"Tak to je," tvrdil Joe. "Moc po vás toužej."

Rozhostilo se tíživé ticho, zatímco o tom ti dva přemítali. Joe pokračoval: "Některejm lidem by pět táců báječně bodlo."

Vstal. "Musím k matce. Je z toho úplně trop, když nejsem u ní, pokavaď sem tady. Než odjedu, ještě vás, hoši, uvidím."

Odcházel, jeho dlouhé tenké nohy se ztuha pohybovaly trávou.

Roxy tiše promluvil: "Pochopils to?"

Dillon sevřel pěsti. "Nebude ze mě dělat vola," řekl. "Podrazácká krysa."

"Poslyš, Nicku, neproved' nějakou blbost. Jestli toho chlapíka nepodmáznem, tak nás práskne. Vlastně to naznačil, že?"

"Jak mám k čertu vědět, že skutečně vypsali tu odměnu?" Dillon běsnil. "Co když nás vůbec nehledaj a tohle je jenom finta, jak mě odříť?"

Roxy zavrtěl hlavou. Byl nervózní. "Nevěřím, že blufuje," řekl. "Kdyby sem přišli federální policajti, tak sme v troubě."

Dillon vyňal balíček peněz z kapsy a počítal. Měl dva tisíce dolarů a dvě padesátky.

Roxy ho pozoroval. "Možná by vzal zavděk dvouma tisícovkama a považoval to za vyrovnaný."

Dillonovi se třásla ruka hněvem. "Dáme mu tyhle prachy a von nás stejně práskne," řekl.

Roxy zavrtěl hlavou. "Není tak podlej. Známa Joea, to by neudělal."

Dillon vstal. "Zaplatím a zachráním ti kůži," zavrčel "Ty nemáš žádný prachy?"

Roxy se tvářil rozpačitě. "Poslyš, kámo," řekl, "já nemám ani vindru. Sem v tom s tebou... Copak sem ti netipnul, co se děje?"

Dillon pokrčil rameny a šel k domu. Joe viděl, jak přicházejí, a vyšel jim vstříc.

Dillon pomalu řekl: "Poslyš. Těch pět táců odměny by chlapíkovi, jako seš ty, hezky bodlo. Nechtěli bysme, abys ztrácel."

Joeovi zasvítily oči. "Špatně ste mě pochopil, pane," namítl spěšně. "Já po tý odměně netoužím. Sem rád, že vás můžu ukrýt. Řek sem jenom, že sem ztratil prachy, co ste mi dal, a že sem švorc."

Dillonovy oči ho nenáviděly. "Mysleli sme si, že by ti dva tácy pomohly."

Dillon viděl, že Joe váhá. V jeho očích četl pochyby. Už si myslel, že to ten parchant odmítne. Pokračoval překotně: "Za dva tácy se toho dá hodně koupit."

Joe řekl: "Jistě, ste strašně hodnej." Jeho dlouhá kostnatá ruka se natáhla. Dillon mu dal malý balíček bankovek. Joe je počítal a ruka se mu trochu třásla. Roxyho poděsila chamtivost, kterou zahlédl v jeho očích.

Dillon ho pozoroval. "Za tohle taky něco očekávám," řekl. Jen se svrchovaným úsilím ovládal svůj hlas, aby se v něm neprojevil hněv. "Nemyl se, hošíčku. Máme tu matku a tatíka, Joe."

Joe otevřel oči. "S tím si nemusíte dělat starosti," pronesl rychle. "Postavili ste mě na nohy... Pokud to bude na mně,

federální policajti vám neublížíej."

"Tak se vo to postarej!" vyštěkl Dillon zlostně.

"Jistě, jistě," řekl Joe spěšně. "Postarám se vo to." Náhle se zdálo, že spěchá. Běžel ke svému vozu a rychle odjel po špinavé silnici.

Matka Chesterová vyšla a stála na schůdcích před stavením. Pozorovala syna, jak odjíždí, a její tvář nabyla lstivého výrazu. Chrissie obcházel dům a hlasitě volala Joea. Joe se neohlédl.

Chrissie se zeptala: "Proč takhle odjel? Nevráti se?"

Matka Chesterová sešla dolů a přešla k ní. Roxy slyšel, jak říká: "Joe má moc práce... Vráti se co nevidět. Můžeš být na Joea pyšná, je to bystřej hoch."

Její malé oči, podobné oblázkům, se vysmívaly těm dvěma, jak tam stáli a nejistě na ni koukali.

Padal soumrak. Dillon seděl na schůdcích před domem. Pozoroval, jak slunce klesá za stromy. Měl vážné starosti. Zbývalo mu už jenom sto lupenů. Sto lupenů mělo pro něho takovou cenu jako koňský ocas.

Neklidně se postavil. Tahle díra ho přiváděla k šílenství. Očima hledal Roxyho, ale v houstnoucím šeru po něm nebylo ani památky. Stále bylo velmi dusno a jemný horký větřík mu ovíval tvář.

Obcházel chatrč a díval se do oken. Viděl matku Chesterovou, jak žehlí. Na okamžik se zastavil a díval se na ni. Pak přesunul oči na staříka Chestera, shrbeného nad kamny. Pokrčil rameny a šel dál. Další okno bylo trochu výš a musel se natáhnout, aby do něho viděl. Jediný pohled ho přiměl, aby se postavil do pozoru.

Chrissie se svlékala a pohybovala se v kalném světle mrkající svíčky. S obtížemi stahovala šaty, prsty neobratně zápolily s knoflíky.

Dillon tam zůstal a díval se na ni, dokud nezhasla světlo. Zachvátila ho primitivní živočišná touha, takže tam stál a civěl do tmy pokoje. Náhle poznání, že tady v té chatrči uvízl na tolik dnů bez ženy, ho zachvátilo s ochromující prudkostí.

Stále tam stál a koukal do tmy, když k němu přišel Roxy. Tiše se Dillon zeptal: "Co tady k čertu děláš?"

Dillon se otočil. Nejistě se podíval na Roxyho. "Hledal sem tě," odpověděl. Jeho myšlenky byly stále ještě daleko.

Roxy se podíval na okno. Obličej mu ztuhl. "Snad sis nemyslel, že sem tam uvnitř s tím děckem?" řekl tiše.

"Děckem?" Dillon se posupně zasmál. "Není to děcko... Je to ženská."

Roxy uchopil Dillonu za kabát. "Nech toho, Dillone," varoval ho. "Proboha! S tím děvčetem si nic nezačínej. Je dobrá a je prostá... To bych ti nestrpěl."

V Dillonovi se zvedal nepřemožitelný vztek. Odhodil Roxymu ruku. "Poslyš, ty všiváku," nadával. "Uděláš, co ti řeknu... Když budu tu mrchu chtít, tak si ji vezmu - rozumíš? V tom mi nezabráníš - ani ty, ani žádný jinej zatracenej dacan."

Roxy stál velmi tiše. "Jestli to bereš takhle..., " řekl.

Dillon mu neviděl do obličeje, ale nelíbil se mu výhrumný tón Roxyho hlasu.

Náhle si uvědomil, že by si z Roxyho snadno mohl udělat nepřítele, a rychle ustupoval. "Nechme toho, jo?" řekl nevrle. "To asi dělá to vedro. Už sem z toho úplnej cvok."

"Jistě." V Roxyho hlase se ozvala úleva. "Vím, jak ti je. Mně de tohle místo taky na nervy. Co abysme sebrali svejch pět švestek a vydali se do města?"

Dillon přikývl. "Vezmeme samopal. Asi je nenapadne, že se tam odvážíme." Strašně toužil dostat se pryč. "A taky si musíme ověřit, co kecal ten mizera Joe. Možná že se něco dovíme."

Roxy řekl: "Podme... Stařeně nic neřekneme."

Rychle šli do kůlny, kam ukryli auto, a tiše je vytlačili ven. Dillon se vrátil do chatrče, prošel pokojem, kde pracovala matka Chesterová, krátce jí pokynul a vešel do vlastního pokoje. Sebral samopal, pak tiše otevřel okno, vyšplhal se jím ven a dopadl na zem. Rychle běžel k místu, kde čekal Roxy s autem.

"Asi sme byli blázni, že sme to neudělali dřív," řekl Dillon a posadil se vedle Roxyho. "Co kdybysme vybrali benzínovou pumpu? Nutně potřebujem nějaký prachy."

Roxy přikývl: "Jistě. Proč ne?"

Vyjeli do noci. Dillon seděl se samopalem na kolenou. Očima propátrával temnou cestu vpředu a hledal nějaké světlo. Byl nervózní, ale přitom měl dobrý pocit, že se dostali pryč z chatrče.

Po nějaké době podotkl Roxy: "Za ohybem je jedna stanice. Zastavíme tam a natankujeme plnou... Pokažd' nebude nějaký vzrůšo, mohli bysme je překvapit."

Dillon přikývl. "Jo," řekl. "Udělej to tak."

Roxy zpomalil a objeli ohyb. Ve vzdálenosti asi dvou set yardů před nimi byla na cestě stanice. Zrovna odstartovalo velké auto a zamířilo k nim. Dillon sevřel prsty samopal, ale auto rychle projelo.

Zřízenec se vracel do kanceláře, když si všiml jejich světél. Zastavil se a čekal u benzínového čerpadla.

Roxy zastavil vedle něho. Byl to světlovlasý mladík, oči se mu zavíraly únavou.

"Dejte nám deset," požádal ho Roxy.

Dillon otevřel dveře a vylezl na silnici. Tma a stín auta ho skryly. Viděl, že je kancelář prázdná.

Roxy řekl: "Mrskněte sebou... Nechcem tu být celou noc."

Mládenec zvolal: "Už to tam je, pane." Zašrouboval uzávěr a přešel k Roxymu.

Roxy se zeptal: "Máte nějaký noviny, abych do nich moh nakouknout?" Podal chlapci bankovku.

"Jistě. Jsou v kanceláři. Já pro ně dojdou."

Roxy otevřel dveře auta a vystoupil. "Pudu s váma," řekl. "Aspoň se trochu protáhnou."

Sledoval zřízence do kanceláře. Dillon šel tiše za nimi a čekal přede dveřmi.

Zřízenec šel k příruční pokladně a otevřel zásuvku. Dillon vešel a vrazil mu samopal do zad. "Nedělej blbosti,"

varoval ho.

Zřízenec se podíval přes rameno a zalapal po dechu. Zvedl paže nad hlavu. Roxy prošel kolem něho a vyprázdnil pokladnu. Moc tam toho nebylo.

"To je všechno?" zeptal se Roxy.

Zřízenec byl vrcholně vyděšený. Přikývl. "Jistě... To je všechno... pane... Čestně, je."

Roxy zachrochtal. "Jako když rozbiješ dětskou pokladničku," řekl.

Dillon vzal zřízence za rameno a otočil ho. Strčil ho do židle. "Víš, kdo sem?" zeptal se. "Sem Dillon - chlapík, po kterým dou policajti."

Chlapec se tvářil zaraženě. "Já vás neznám, šéfe," řekl a polkl.

"Nevědělš, že je na mě vypsána velká odměna?"

Chlapec zavrtěl hlavou.

"Kde sou ty noviny?" vyštěkl Dillon.

Roxy je už našel a prohlížel si je. Nakonec je hodil na zem. "Ani slůvko tam není," oznámil.

"Neříkal sem ti to?" zuřil Dillon. "Byla to jenom finta, aby mě moh vzít na hůl." Rozzuřeně ukázal na dveře.

"Vypadni!" zařval na Roxyho. "Vlez si do auta a čekej."

Roxy se na něho rychle podíval, vyšel do tmy a vlezl si do auta. Když se usadil, zaslechl nečekaný vyděšený výkřik. Položil ruku na dveře a váhal. Ruka mu klesla k boku.

Dillon vyběhl. Obličej měl jako kámen. "Jed!" vyštěkl.

"Co to bylo?" zeptal se rozpačitě Roxy, když spouštěl motor.

"Co myslíš?" zavrčel Dillon ze tmy. "Myslíš, že nechám toho šmejda pobíhat po světě, aby všechno vykecal?"

Roxy neřekl nic. Trošku se od Dillona odsunul. Konečně řekl: "Raděj se vrátíme."

"Vracet se nebudem," prohlásil Dillon. Hlas mu skřípal. "Vyhledám Joea. Jen jed'."

Po dlouhé jízdě přijeli k jeho bytu. Na ulici toho moc nejezdilo a auta, která je míjela, je vůbec nezajímala.

Dillon rychle vystoupil. "Ty tady zůstaň," řekl. "Já už si to s tím bastardem vyřídím. Kdyby něco, tak zatrub."

Roxy otevřel ústa, jako by chtěl něco říci, ale rozmyslel si to. Tiše seděl a koukal na cestu.

V pokoji u Joea se svítilo. Dillon tiše kráčet po cestičce. Zkoušel dveře, ale byly zamčené. Zatřukal na ně kotníky prstů. Roxy ho z auta slyšel. Po chvíli Joe přišel. Stál v otevřených dveřích, ústa mu bezvládně visela.

Dillon pohyboval samopalem, aby ho Joe dobře viděl. "Pod' dovnitř," procedil skrze zuby.

Joe zapadl dovnitř, oči upřené na zbraň. Neřekl ani slovo.

Dillon ho dostrkal do pokoje a zavřel. "Přišel sem za tebou, ty podfukářskej čubčí synu," prohlásil. "Dej mi ty prachy."

Joe prohmatával kapsu a vytáhl balíček. Řekl chvějícím se hlasem: "Nerozuměl ste mi... Vím, že ste mi nerozuměl."

Dillon mu sebral balíček. "Kde sou ostatní?" zeptal se. "Víš, těch tisíc, cos o nich tvrdil, žeš o ně přišel."

Oči se mu rozšířily. "Skutečně sem o ně přišel," vydechl. "Nerozumím tomu... Co to všechno znamená... Vy už nejste u matky?"

Dillon řekl: "Dej mi ty ostatní prachy, nebo tě vodkrouhnu. Prst mě už svrbí... Dělejl!"

Samopal mřel Joeovi na vestu. Přiškrčeně vykřikl: "Seženu je pro vás, pane..., kňoural. "Nestřílejte... Seženu je."

Klopýtal ke stolu a ze zásuvky vytáhl další bankovky. Dillon ho požádal, aby je přepočítal. "Měl sem auto -" začal Joe vysvětlovat.

Dillon ho přerušil. "Dělejl rychle," nařídil. "Mám pro tebe nějakou práci. Když budeš hrát s náma, vyvázneš docela dobře, ale musíš si dávat sakramentskýho bacha na každéj krok."

Joe s ním šel k autu. Roxy na něj zíral, ale nepohnul se. Dillon Joea strčil dozadu a řekl tiše Roxymu: "Jed' k řece... Rychle." Sedl si vedle Joea a Roxy prudce vyrazil.

Asi míli jeli úplně zticha. Pak se Joe zeptal: "Kam... kam mě vezete?" Najednou pocítil strach,

Dillon hledal ve tmě jeho obličej, uviděl bílý obrys a udeřil do něho pěstí. Roxy zaslechl měkké plesknutí, jak se Dillonova pěst zabořila Joeovi do obličeje. Joe tlumeně zasténal a svezl se na sedadle dopředu. Přikrčil hlavu a rukama si chránil nos.

Dillon mu pomalu odtahoval ruce z obličeje. Musel vynaložit určitou malou sílu. Joe vzlykal: "Ne... ne..." Dillon řekl: "Tady máš, ty mrcho!" a udeřil ho podruhé.

Roxy zpomalil. Díval se dopředu, až uviděl típyt vody v měsíčním světle. Zastavil. "Sme tady," řekl.

Dillon vystoupil z auta. Nařídil Roxymu: "Vytáhni ho... Nechci znovu uklízet ten bordel."

Joe vykřikl. Roxy ho objal a napolo ho vyvlekl a napolo vytáhl z auta. Joe nemohl stát. Postavil se na nohy, ale ty mu podklesly, takže padl na silnici.

Dillon řekl: "Popojed' s tím vozem."

Roxy vlezl do auta a trošku popojel. Joe ležel v rudém kruhu koncového světla. Zachvátila ho strašlivá panika. Náhle přestal ovládat svěračový sval. Dillon do něho vystřelil ze samopalu. Jediné drsné zaštěknutí a Joe byl mrtev.

Dillon rozhodl: "Musíme ho hodit do řeky."

Roxy se vyklonil z auta. "Nerad bych se ho dotýkal," namítl. "Protiví se mi to."

"Dělejl... Co nevidět se tu může někdo vobjevit." Ani Dillonovi se do toho příliš nechtělo. Strčil samopal do auta. Oba se pomalu blížili k Joeovi. Hodili ho do řeky. Stáli na břehu a mlčky se dívali, jak se nad ním voda uzavírá. Proud byl silný. V měsíčním světle viděli prudký vodní tok. Za malou chvíli se proud o Joea postará.

Dillon si v řece opláchl ruce. Oťel si je o trávu.

"Ten už nepromluví," řekl a hleděl na rychle plynoucí řeku.

Roxy stál přímo za ním. Přesto, že byla dusná noc, cítil chlad. Jeho oči spočívaly Dillonovi na zádech. Náhle se

nepatrně zachvěl.

Uplynuly další dva dny. Roxy i Dillon žili ve stavu napětí. Nemluvili o Joeovi, ale přesto na něho neustále mysleli. Třetího dne dopoledne utrpěli oba těžký šok, když matka Chesterová prohodila při snídani:

"Dnes přijede Joe. Slíbil, že mi přiveze nějaké zásoby. Bude tady co nevidět." Matka to říkala s pýchou v hlase.

Roxy vzhledl a podíval se na Dillona. Pak odstrčil talíř a vstal. "Možná přinese i noviny," řekl s obtížemi.

Matka Chesterová uklízela stůl. "Jestli Joe řek, že noviny přinese, tak je přinese. Joe je charakter. Vždycky vám říkám, že se na něj můžete spolehnout."

Na Dillonově tváři se objevil uzounký, neradostný úsměv. Šel za Roxym do přírody. Procházeli se společně. "Myslíš, že sem přijdou policajti?" zeptal se tiše Roxy.

Dillon zavrtěl hlavou. "Joe o tomhle místě asi nikdy nemluvil... Musíme dávat bacha, ale řek bych, že sem nepřijdou."

Roxy se posadil na okraj studně. Zapálil si cigaretu. Dillon viděl, že se mu třesou ruce. "Když tu zůstáváme, příšerně riskujeme," řekl nakonec.

Dillon postavil nohu na okraj studny. "Kam jinam bysme mohli k čertu jít?" zeptal se podrážděně.

Roxy pokrčil rameny. Nevěděl. Zůstali tam nějakou dobu a všechno prodebatovávali, ale nikam se nedostali. Roxy se netrpělivě zvedl. "Dám do pořádku ten plot," povzdechl si. "Sem úplně na dně."

Dillon se na něho díval, jak odchází. Když Roxy zmizel za rohem chatrče, vyšla Chrissie. Stála a hledala Roxyho.

Dillon se jí nedíval na obličej, ale prohlížel si ji od krku dolů. Najednou jako by mu něco sevřelo hrud'. Šel pomalu k ní, aby ji nevyplašil. Dívala se na něho bez zájmu.

"Du si zastřílet," nadhodil, když k ní došel. "Nechceš jít se mnou?"

Obličej se jí rozjasnil. "Chci Roxyho," řekla. "Kde je Roxy?"

Dillon odpověděl tak trpělivě, jak to jen dokázal: "Roxy někde opravuje plot." Vytáhl z pouzdra pistoli a předstíral, že si ji prohlíží. Třpytící se hlaveň připoutala její pozornost. Popošla a koukala na ni.

"To je pistole, co?" chlubil se Dillon a ukazoval jí zbraň.

Chrissie zapomněla na Roxyho. Stála s hlavou na stranu, s očima toužebně upřenými na pistoli.

"Co abysme si zašli do lesa... Můžeš si vystřílet, když budeš chtít," řekl Dillon chraptivě.

Otevřela oči. "Nedělá velké randál?" zeptala se.

"Dělá, ale tak velký děvče, jako seš ty, nepostraší... Pojd' a zkus si to."

Obrátil se a odcházel. Chrissie váhala. Dillon se jí nelíbil, ale pistole ji příliš lákala. Šla za ním. "Můžu si ji vzít?" zeptala se prosebně.

Dillon vyňal z pistole zásobník a vyhodil z komory náboj. Nedopustí, aby si s pistolí hrála a zastřelila ho. Připustil: "Jistě, můžeš... Zacházej s ní opatrně."

Vzala pistoli, bojácně ji držela, její velké ruce zbraň hýčkaly jako panenku. "Není těžká," řekla. "Roxy má určitě větší pistoli, než je tahle."

Dillon šel dál a prohodil: "Roxy nemá žádnou pistoli. Až se naučíš z tyhle dobře střílet, překvapíme Roxyho... To je nápad."

Obličej se jí rozjasnil. "To bych ráda," řekla a zrychlila krok. "Ráda bych Roxyho překvapila."

Dillon se na ni díval. Přiblížil se k ní, rukávem svého kabátu se dotýkal její paže. Uchopil ji za rameno. Dotyk jím prošlehl jako dobřela rozžhavený plamen. Odtáhla se od něho, oči jí nervózně mrkaly.

Dillon se usmál. V nose mu hvízdal dech. "Musíme se dostat pryč od domu. Slyšeli by, jak střílíme, a to by zkazilo překvapení."

V duchu se vrátila k Roxymu a to jí uklidnilo nervy. Dillon se jí už nedotkl. Hustý les se otevřel mýtinou. Dillon se zastavil. "Tady to bude dobrý," řekl.

Posadil se do trávy. "Sedni si taky," vyzval ji. Na spáncích se mu rozbušil tep. "Ukážu ti, jak se zachází s pistolí."

Stála tam a dívala se na něho. Dillon se pokusil na ni usmát, ale jeho obličej se pouze změnil v grimasu. Výraz jeho očí ji poděsil. O krok couvla.

Dillon vyňal z kapsy zásobník. Snažil se mluvit, jakoby o nic nešlo. "Podej mi pistoli."

Naklonila se, podávala mu pistoli, ale k němu se nepřiblížila. Na obličej se jí objevil výraz napjatého strachu.

Dillonovi připomínala nějaké bázlivé zvířátko, které si není jisté samo sebou. Vzal pistoli, svou rukou se dotkl její. Opět o krok ustoupila.

Dillon zasunul zásobník, zatáhl spoušť a tím postrčil náboj do komory. Vyzval ji: "Posad' se... Chci ti ukázat, jak to funguje."

Nepohnula se. Dillon měl dojem, že chce utéci. Rychle se od ní odvrátil. "Podívej se támhle," řekl a ukázal přes mýtinu na zlomenou větev stromu. Visela tam jako zmrzačená paže.

"Podívej, jak se do ní trefím." Když zvedal pistoli, ruka se mu trásla. Hledí před ním poskakovalo nahoru a dolů. Tiše klel. "Nelekni se rachotu," mumlal. Věděl, že jestli nezačne střílet a neudrží její zájem, Chrissie odejde. Cítil, že v ní stoupá panika.

Třeskl výstřel. V tichu lesa byl ohlušující. Chrissie si povzdechla. Ačkoliv sebou při rachotu střelby cukla, chtěla to zkusit,

Dillon řekl: "Nejsem ve formě... Minul sem to." Zkusil to znovu. Svíral pistoli, až se mu potila ruka. Násilně zadržel dech a stiskl spoušť. Opět třesla rána. Tentokrát z větve vytryskla celá sprška třísek.

Chrissie zatleskala. "To je prima!" vykřikla.

Dillon neřekl nic. Vypálil ještě jednou. Větev trochu poklesla. "Teď si to zkus ty," vyzval ji a pomalu vstával.

Chrissie k němu přicházela. Oči měla upřené na pistoli. Na něho úplně zapomněla. Cele se soustředila na zbraň.

Jen s obtížemi řekl: "Tady stůj."

Byla u něho, celá napjatá a vzrušená. Dillon se trochu otočil stranou a vyhodil zásobník. Nechtěl nic riskovat. Vložil jí pistoli do ruky a pak se postavil za ni.

Stála s očima upřenýma na větev.

"Musíš držet pistoli takhle." Položil ruku na její zápěstí, zvedl jí paži a zamířil pistoli. V ruce ho pálilo její pevné maso. Cítil, jak jí probíhá strach. Tolik však toužila po střelbě z pistole, že dovolila, aby ji držel.

Vuších mu bušila krev. Druhou rukou ji objal kolem pasu. Chraptivě řekl: "Neboj se... Já ti neublížím."

Pistole jí vypadla z ruky. Okamžitě na ni zapomněla. Děsivý, stísnující tlak jeho rukou v ní vyvolal slepou hrůzu. Třásla se na celém těle, v očích se jí objevil divoký strach. Začala něco drmolit.

Dillon vyštěkl: "Přestaň s tím blábolením."

Přitáhl ji k sobě. Její ochablý, idiotský obličej se mu hnusil, ale její ženskost ho lákala. Otočil její tělo, které pomalu tuhlo, a strhával je k sobě.

Náhle se mu vysmekla, jako by se vymrštilo pero. Její síla ho ohromila. Vší silou ji svíral. A najednou byly jeho paže bezmocné, když se mu nečekaně vykroutila z těsného objetí. Neohlížela se, utíkala pryč. Běžela do lesa a po cestě mumlala.

Dillon se ji nepokusil následovat. Jenom se za ní díval a cítil, jak ho zaplavuje pocit ubohé bezmocnosti. Když zmizela a dozněl zvuk jejích kroků, nejistě se pohnul, jako by ji chtěl pronásledovat. Pak se zastavil. Na mýtině stál Roxy, v obličeji celý bílý. Oči mu nebezpečně svítily.

"Viděl sem tě," řekl Roxy. "Ty zatracenej všiváku."

Zadržovaný vztek se soustředil na Roxyho. Tady byl někdo, na kom si mohl vylít svou zlost. Postupoval kupředu trávou a oči mu jen blýskaly.

Roxy si svlékl kabát. Nechal ho padnout k nohám. "Už sem tě kvůli ní jednou varoval," procedil skrze zuby. "Teď ti to musím vtouct do kotrby."

Hrozivou rychlostí se blížil k Dillonovi. Dillon se nijak nechránil. Příliš důvěřoval své vlastní síle. Když se mu Roxy dostal na dosah, zaútočil mu na hlavu dlouhou skloněnou levičkou, ale Roxy se nezastavil v běhu a uhnul, takže mu Dillonova pěst zafíčela nad ramenem.

Roxy teď zblízka zasáhl Dillona dvěma těžkými údery. Dillon ztratil rovnováhu a jeho divoké švihy protivníka mýjely.

Roxy se přibližoval a couval. Kdykoliv se přiblížil, jeho pěst zasáhla Dillona, a kdykoliv ustoupil, Dillon ho minul.

Dillon se pokoušel o zápas zblízka, ale Roxy stále couval. Kdykoliv zaútočil, vždy Dillona zasáhl. Dillon dostával přišerný výprask, ale ani to necítil. Byl úplně bez sebe, takže o tom ani nevěděl. Roxy ho dvakrát zasáhl plnou silou do čelisti. Po těchto ranách sice Dillonovi klesla hlava dozadu, ale nezastavily ho.

To Roxyho dost postrašilo a Dillonovi dodalo sebedůvěry. Už se vzpamatovával. Rozhoupal svoji obvyklou divokou levičku, na kterou Roxy čekal, a pak zasáhl Roxyho pravičkou. Po tomto úderu klesl Roxy na kolena. Dillon schytl na obličej slabou Roxyho levičku a vyslal dvě tvrdé rány Roxymu na žebra.

Poté už nabyl Dillon převahy. Neustále do Roxyho bušil a ten mu nemohl dost rychle čelit. Patou se zapřel o trs trávy a padl na záda. Dillon se na něho svalil a svou velkou vahou ho přitiskl k zemi.

Nikdo z nich nepromluvil. Roxy vztáhl ruce a uchopil Dillona za krk. Nemohl se mu však dostat pod bradu. Roxy začal ztrácet hlavu. Divoce kopal nohama, jak se pokoušel Dillona setřást. Blízko viděl nemilosrdný chladný obličej a jeho síly začínaly ochabovat.

Dillon zvedl pěst a vrazil ji do Roxyho obličeje, zvráceného vzhůru. Roxymu malátně klesly ruce. Dillon se poněkud posunul a sevřel Roxymu hrdlo. Celou svou váhu vložil do rukou. Roxy trochu kopal.

Dillon supěl: "Tys byl vždycky fikanej hoch."

Zůstal tak, dokud Roxy nezemřel.

Oba byli na mýtině tak tiše, že se stromu seskočil ptáček a přihopkal až k nim. Pozoroval je, s hlavou trochu na stranu, jasnými podezíravými očima. Když se pak Dillon pomalu zvedal, pták rychle vzlétl.

Dillon stál nad Roxym a rukou si ohmatával pohmožděný obličej. Pak se obrátil a klopýtal zpět k farmě. Blížil se opatrně, ale nikdo tam podle všeho nebyl.

U staré stodoly ležel krumpáč s lopatou. Opatrně je vzal a opět se vrátil do lesa.

Hrob, který vykopal, byl dost mělký, ale byl stranou cesty a těžko ho kdo kdy najde. Uhladil půdu a pokryl ji větve stromů. Pak vstal. Na obličeji se mu perlily kapky potu.

Zpoza velké skupiny keřů ho pozorovala zmatená Chrissie. Když odešel, tiše vyšla a dívala se na hrob.

Když Dillon uložil lopatu a krumpáč na místo, vyšel do polí. Chtěl si rozmyslet, co by měl teď udělat. Bylo by bezpečné, kdyby vzal auto a odjel? Nespustila by Chrissie kravál? Snad ne. Snad už zapomněla na to, co s ní chtěl dělat. Je takový blázen, že zapomene na všechno.

Měl peníze a měl auto, ale mohl to riskovat? Nebylo by lepší čekat? Nemohl se rozhodnout. Šel dál. Roxyho smrt ho ani v nejmenším netrápila. Když mu někdo vstoupil do cesty, prostě ho ušlapal. Musí žít, říkal si, a ostatní ať se postarají sami o sebe.

Dále v polích narazil na matku Chesterovou. Pracovala na poli, dlouhou motykou kopala hnědou zem. Zastavila se a odhodila dozadu šedivý pramen vlasů, který jí padal do očí.

Dillon řekl: "Roxy zdrhnul."

Stála tam a opírala celou svou váhu o násadu motyky. "Proč zdrhnul?" zeptala se. V obličeji se jí jevila netrpělivost. Chtěla pokračovat v práci.

Dillon pokrčil rameny. "Asi ho už votrávil pobyt v tyhle díře," prohodil lhotejně.

"Vý nepudete?" zeptala se.

"Zatím ne," odpověděl. "Ale taky vodejdu."

Matka Chesterová zakývala hlavou. "Joe nejde," řekla. "To se mu vůbec nepodobá, aby něco řekl a neudělal to."

Dillon naznačil, že půjde dál. "Asi má moc práce," poznamenal. Tohle rozhodlo. Brzy odejde. Říkal si, že by mohl jít už v noci. Šel dál a ona se dala znovu do práce. Neohlédl se.

Bylo rozhodnuto za něho, že té noci neodejde. Několik mil od farmy viděl na telegrafním sloupu vyhlášku. S jeho fotografií. Stál tam, v ústech měl sucho a četl vyhlášku. Nabízeli pět tisíc dolarů tomu, kdo o něm dodá podrobnosti. O mrtvém či o živém.

Při čtení ho zachvátil pocit paniky. Tady v divokých kopcích je obrázek, který na něho upozorňuje. Každý, koho potká, ho může poznat. Každý, kdo ho bude podezřívat, může zavolat federální agenty, aby sem přiletěli nebo přijeli v autech a zatkli ho. Rychle se otočil a skoro utíkal zpět na farmu.

Zbytek dne strávil ve svém pokoji, seděl u okna a pozoroval okolí. S nervy byl na tom tak bídně, že ho vyděsil i ten nejmenší šustot.

Začal přemýšlet o Roxym. Nedokázal si představit, že je Roxy mrtev. Případlo by mu docela přirozené, kdyby Roxy otevřel dveře a vešel. Neměl teď na koho bručet. Náhle shledával, že také není s kým hrát karty. To bylo vážné. Měl před sebou dlouhé noční hodiny, nic na práci a spánek daleko.

Roxy si o to vlastně říkal, myslel si popuzeně. Měl takový ubohý představy. To ho přivedlo zpět ke Chrissie. Opřel se o zeď a uvažoval o ní. To, co mu přišlo na mysl, ho zneklidnilo. Vstal a přecházel po pokoji. Báł se z něho vyjít. Co kdyby na ni narazil a ona spustila virvál. Stařena by asi řádila. V tomto okamžiku si nemůže dovolit mít s ní nějaký trable.

Zůstal uzavřen ve svém pokoji až do západu slunce. Pak vyšel ven, protože předpokládal, že Chrissie šla už spát.

Matka Chesterová připravovala večeři. Střelila po něm nevlídným pohledem. "Co je s Chrissie?" zeptala se.

Dillon se k ní obrátil. Tvářil se lhostejně. "Co je s ní?"

Stařena pokrčila rameny. "Má nějakou divnou náladu," řekla trochu unaveně. "Od té doby, co se vrátila, neřekla slůvko."

Dillon si oddechl úlevou. "Možná ji rozrušilo, že Roxy odešel," nadhodil a posadil se ke stolu.

Stařec odkulhal od kamen a také se posadil. Matka Chesterová zavrtěla hlavou. Z kamen přinesla mísu s jidlem a postavila ji před Dillona. "O Roxym sem nic neřekla," namítla. "To by ji rozčílilo."

Dillon si posloužil a strčil mísu ke starci. "Stejně se to doví," opáčil.

"Joe ještě nepřišel?" zašeptal náhle stařec, ale nepřestal jíst.

Dillon rychle vzhlédl. Neřekl nic.

"Asi je nemocnej," odpověděla matka Chesterová jakoby nerada.

Dillon jedl mlčky. Cítil, že budou rádi, až zmizí ve svém pokoji. Po jídle vstal a vyšel ven. Večer byl velmi teplý a na potemnělé obloze pluly načechrané bílé obláčky.

Seděl tam a přemýšlel. Představa, že bude v pokoji sám, bez Roxyho, byla pro něho nesnesitelná. Občas se mu v myšlenkách objevila Chrissie. Spěšně si přesedl a snažil se její obraz zapudit.

Viděl, jak jde stařec spát. Měl ustálené zvyky. Belhal se ke kůlně a pak zase pomalu pajdal zpět. Jak procházel kolem Dillona, něco k němu zachroptěl.

Dillon vstal a vrátil se do chatrče.

Matka myla nádobí. Neřekl jí nic. Zavřel se ve svém pokoji.

Mrkavé světlo svíčky vrhalo stíny, které na něho působily ti snivě. Rozhlížel se po pokoji a nervy se mu bouřily při každém stínu, který se pohyboval. Zrak mu padl na láhev skotské, kterou měl u sebe Roxy. Vzal ji do ruky.

Dillon nepil tvrdý alkohol. Už před lety se ho zřekl. Nyní nezaváhal. Nalil whisky do odlivky a hodil ohnivý nápoj do hrdla. Kašlal a prskal, snažil se chytit dech.

Whisky mu změnila náladu. Náhle cítil příliv odvahy. Rozbolavělé nervy se uvolnily. Naplnil si opět sklenici a posadil se k otevřenému oknu. Zaslechl, jak venku matka Chesterová zamyká a potom se plouží po vedlejších pokoji. Bedlivě naslouchal a slyšel, jak zhasíná lampu. Jasně k němu temným pokojem přicházely zvuky jejich šouravých pohybů. Pak se zavřely dveře.

Vstal, vzal svíci z římsy nad krbem a postavil ji na stůl. Aby něco dělal, začal přepočítávat peníze. Položil hromádku bankovek před sebe a pečlivě je počítal. Udělal z nich dvě oddělené roličky a strčil je do kapsy. Pak fouknutím zhasl svíci. V měsíčním svitu panovalo v pokoji přišelí. Vrátil se k oknu a posadil se.

Uchopil odlivku a zdlouhavě se napil skotské. Chvilí ponechal alkohol v ústech, než jej polkl. Cítil, že má hlavu lehčí.

Z temného stínu se vynořila Chrissie a vykukovala na něho. Chrissie na něho volala ze stinné stezky venku. Chrissie mu seděla u lokte a hladila mu rukáv. Chrissie byla všude v pokoji.

Stále tam seděl, nechal plynout hodiny a v mysli mu odumíral malý žhoucí uhlík hrůzy, kterou chtěl rozpoutat.

Pak vstal. Sklonil se a sundal si boty. Horká tma pokoje na něm těžce ležela. Udělal jeden pomalý krok vpřed, pak druhý. Tiše postupoval, otevřel dveře a vstoupil do druhého pokoje. Z kamen vycházela slabá záře a uhlí chabě žhnulo. Pohyboval se kupředu. Chodidlem v ponožce bedlivě prohmatával každé prkno, než na ně vložil celou svou váhu.

Rukama nahnatal drsné dřevo dveří do Chrissiina pokoje. Otočil klikou a vešel.

Nic neviděl. Jako by byl slepý. Tiše za sebou zavíral, prsty zmiřňoval pohyb dveří tak, aby se zavřely bez hluku. Pak napřáhl ruku a postupoval. Hmatl po pelesti postele. Whisky mu zatemňovala mozek a cítil, jak se při každém kroku potácí. Zdálo se mu, že už musel přejít celý pokoj. Udivilo ho, když nahnatal studenou přičku postele.

Cekal a naslouchal. Slyšel, jak Chrissie slabě dýchá. Velmi slabě, jako by byla daleko od něho.

Pohyboval se vpřed. Tiskl nohu k posteli, aby nezabloudil. Rukou se dotkl prkna na čele postele. Trochu se schoulil,

spustil ruce a opatrně hmatal Chrissie po hrdle. Ruce byly připraveny zdusit jakýkoliv její výkřik.

Jeho ruce se něčeho dotkly. Něčeho chladného. Něčeho, co se mu protivilo. Odtáhl je. Proběhlo jím mírné zachvění, protože věc, kterou nahmatal, mu připomínala něco, co znal. Vyděsila ho.

Zlobil se na sebe. Znovu natáhl ruku. Prsty narazil na obličej. Věděl, že se dotýká obličeje. Nahmatal nos. Obočí bylo na omak drsné, ale obličej byl chladný a kožený, nebyl to teplý měkký obličej, který očekával.

Zatajil dech, odtáhl ruku a chvějícími se prsty tápal po zápalcích. Po obličeji mu stékal pot. Škrtl zápalkou, která vzplála s tichým zasyčením.

Viděl obrys těla, které leželo pod ušpiněným prostěradlem. Naklonil se a hleděl do mrtvé tváře Roxyho.

Dillonův výkřik vzbudil Chrissie, která nespala v posteli, ale v rohu pokoje. Vyskočila. Pohled na Dillonovu postavu ji vyděsil. Uviděla ho a vzápětí zápalka zhasla. Roxyho pistole, kterou tiskla k hrudi, jí spustila v ruce. Kulka se zaryla do Dillona. Padl na podlahu.

Trpěl jenom několik vteřin, než ho opustil život.